

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FORGE TRILOGY BOOK TWO

LUCK OF THE DEVIL

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ŞEYTANIN ŞANSI

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

<u>Şeytanın Şansı</u>	
<u>Kaçırmayın!</u>	
<u>Ayrıca Meghan March</u>	
<u>Şeytanın Şansı Hakkında</u>	
<u>Yazarlar</u>	
1. <u>Forge</u>	
2. <u>Forge</u>	
3. <u>Hindistan</u>	
4. <u>Forge</u>	
5. <u>Hindistan</u>	
6. <u>Forge</u>	
7. <u>Hindistan</u>	
8. <u>Forge</u>	
9. <u>Hindistan</u>	
10. <u>Forge</u>	
11. <u>Hindistan</u>	
12. <u>Forge</u>	
13. <u>Hindistan</u>	
14. <u>Forge</u>	
15. <u>Hindistan</u>	
16. <u>Forge</u>	
17. <u>Hindistan</u>	
18. <u>Forge</u>	
19. <u>Hindistan</u>	
20. <u>Forge</u>	
21. <u>Hindistan</u>	
22. <u>Forge</u>	
23. <u>Hindistan</u>	
24. <u>Forge</u>	
25. <u>Hindistan</u>	

26. [Forge](#)
27. [Hindistan](#)
28. [Hindistan](#)
29. [Forge](#)
30. [Hindistan](#)
31. [Forge](#)
32. [Hindistan](#)
33. [Forge](#)
34. [Hindistan](#)
35. [Forge](#)
36. [Hindistan](#)
37. [Forge](#)
38. [Hindistan](#)
39. [Forge](#)
40. [Hindistan](#)
41. [Forge](#)
42. [Hindistan](#)
43. [Forge](#)
44. [Hindistan](#)
45. [Forge](#)
46. [Hindistan](#)
47. [Forge](#)
48. [Hindistan](#)
49. [Forge](#)
50. [Hindistan](#)
51. [Forge](#)
52. [Hindistan](#)
53. [Forge](#)
54. [Hindistan](#)
55. [Forge](#)
56. [Hindistan](#)
57. [Forge](#)
58. [Hindistan](#)
59. [Forge](#)
60. [Hindistan](#)

61. [Forge](#)
62. [Hindistan](#)
63. [Forge](#)
64. [Hindistan](#)
65. [Forge](#)
66. [Hindistan](#)
67. [Hindistan](#)
68. [Forge](#)
69. [Hindistan](#)
70. [Hindistan](#)

[Dirty Billionaire Sneak Peek](#)

[Also by Meghan March Yazar](#)

[Hakkında](#)

ŞEYTANIN ŞANSI

Forge Üçlemesinin İkinci Kitabı Meghan

March

Telif Hakkı © 2018 Meghan March LLC Tüm

hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Bulletproof Editing,

www.bulletproofediting.com

Kapak Tasarımcısı: Letitia Hassar, R.B.A. Tasarımlar,

www.rbadesigns.com

Kapak Fotoğrafi: Paper Tiger Fotoğrafçılık

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com.

KAÇIRMAYIN!

USA Today çok satan kitabımı ücretsiz okumak ve başka bir ateşli alfa ile tanışmak ister misiniz?

Haber bültenime kaydolmak ve ücretsiz kitabınızı almak için [buraya tıklayın!](#)

Yaklaşan satışlardan ve yeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?
[Beni BookBub'da takip edin!](#)

MEGHAN MARCH TARAFINDAN DA YAZILDI

FORGE TRILOGY:

Şeytanla Anlaşma

Şeytanın Şeytanın

KalbiŞansı

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

Günahtan Daha

Zengin Günah

Günahtan Kadar

Suçlu AlmakZevk

DAĞ TRILOGİSİ:

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan

Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ

Vahşi Prens

Demir Prenses

Haydut

Kraliyet

ALTINDA SERİSİ:

Beneath This Mask

Beneath This Ink Beneath

Beneath These Chains

These Scars Beneath

Beneath Beneath The

TruthThese Lies These

Shadows

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkle

r

EDEPSİZ KIZ DÜETİ

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Hard Charger

STANDALONES:

Beni Geri Götür

Kötü Karar

ŞEYTANIN ŞANSI HAKKINDA

Poker suratım cesaret ve kararlılığımın birlikte her zaman en büyük değerlerimden biri olmuştur.

Kimseye borçlu değildim. Hiçbir şey için izin istemedim.

Sonra Jericho Forge hayatımda fırtınalar estirdi.

Özgürlüğümü çok daha değerli bir şeyle takas ettim ama onun elinde yenilmez bir el olduğunu fark etmemiştim.

Şimdi tek yapmam gereken, hayatım olan bu yüksek bahisli oyunda kalbim sağlam bir şekilde hayatta kalmak.

Ama Forge'a aşık olmamak mı? Bunun için şeytanın şansı gerekecek.

Şeytanın Şansı Forge Üçlemesi'nin ikinci kitabıdır ve *Şeytanla Anlaşma*'dan sonra okunmalıdır. Forge Üçlemesi, 12 Mart 2019'da çıkacak olan [Şeytanın Kalbi'nde](#) sona eriyor. [Şeytanın Kalbi](#) şimdi başlığa tıklayarak ön sipariş verebilirsiniz.

1
FORGE

Yirmi beş yıl önce

Altı yaşımdayken Noel Baba'dan isteyecek kadar aptal olduğum legolar gibi istiflenmiş nakliye konteynırlarının arasından gizlice geçerken kırık kolum gevşek duruyordu. İşte o zaman Ruben Amca yazdığım mektubu bulmuş ve isteklerimi okurken o kadar gülmüştü ki ağlamıştı.

*Botlar, çoraplar, sıcak tutan paltolar ve legolar.
Ayrıca, Ruben Amca'ya Dora Teyze'yi incitmemesi için iyi bir şey verebilir
misin?*

Son kısma geldiğinde ^{Ruben Amca'nın} kahkahaları kesilmiş ve gözleri acımasızlaşmıştı. Tersane işçilerinden birinden saklanmak için köşeyi döndüğümde o an zihnimde canlandı.

"Bunu kimseye gösterdin mi?"

Kolu savrulmadan ve elinin tersi yüzüme değmeden önce başımı bir kez sallamıştım. Sendeleyerek yana savrulduğum ve tekrar saldırdı, bu sefer kapalı bir yumrukla beni yere düşürdü.

"Sakın benden başka bir şey isteme. Dünya senin gibi çocuklara bir bok vermiyor. Sen yer israfısın. Değersizsin, tıpkı orospu annen gibi." Dora Teyze'nin elleri ve dizleri üzerinde her hafta fırçaladığı muşambanın üzerinde yanağımın altında biriken kana baktı. "Dişlerini kırmadan önce temizle şu pisliği."

Bu bana ilk vuruşuydu ama sonuncusu değildi. Dora her gece bayıldıktan sonra onun en sevdiği kum torbası oldum.

Ama bir daha asla.

Dora Teyze ölmüştü. Onu öğleden sonra toprağa vermiştik ve eve gelir gelmez Ruben şişeyi bulmuştu.

Ağlamıştı. Çılgılık attı. Tanrı'ya lanet okudu. Sonra dışarı çıktı ve beni kulübede buldu, ben de onun yolundan çekilmeye çalıştım. Artık on dört yaşındaydım, güçleniyordum ve çoğu zaman ondan daha hızlıydım. Ama köşeye sıkıştığımda ve o sarhoşluğun kötü, insanüstü aşamasındayken öyle değildi.

Ruben'in parmak eklemleri çeneme çarptığında, bunun son kez olacağına yemin etmiştim. *Bir daha asla bana elini sürmeyecekti.* Tekme üstüne tekme indirirken bu sözü kendi kendime sessizce tekrarlamıştım.

Toprak zeminde kanlar içinde yatıyor, nefes almamaya ya da hareket etmemeye çalışıyor, ölü taklidi yaparsam nihayet gideceğini umuyordum. Botlarını kaburgalarımaya geçirme hevesini kaybettikten sonra Ruben barakadan çıkıp eve doğru tökezledi.

Kıpırdamaya korkarak orada kalmış, on beş dakika boyunca küflü toprak ve bakırımsı kan kokusunu içime çekmişim. Sonra yavaşça ayağa kalktım, kilisedeki kadınlardan aldığım yemekleri kusmamaya çalıştım ve iki hafta önce oraya sakladığım çantayı aldım, tıpkı Dora Teyze'ninki gibi benim de zamanımın geldiğini biliyordum, ruhu şad olsun.

Dora'nın kanseri onu içten içe yiyip bitirmişti ve her geçen gün zayıfladıkça bana kaçmam için yalvarıyordu. *Kendini kurtar Jericho*, derdi ama Ruben'le yalnız ölmesine izin veremezdim. Kimse bunu hak etmiyordu. Özellikle de teyzem. Tarçın gibi kokardı ve kolları onları kaldıramayacak kadar güçsüzleşene kadar güzelce sarılırdı.

Son nefesini verirken elini tuttum ve ona daha iyi bir yere gideceğini söyledim ve bunda ciddiydim. Hiçbir şey onun katlandığı cehennemden daha kötü olamazdı.

Şimdi onun istediğini yapmamın zamanı gelmişti. *Kendimi kurtarmanın.*

Kolumu sırt çantasının askısından geçirdim ve omzum sanki biri sıcak bir ateş çubuğu sokmuş gibi yanarken ağlama isteğimi bastırdım.

Artık gözyaşı yok. Hiçbir zaman. Ruben'e bu zevki tattırmayacaktım.

Kulübeden parmak uçlarımda çıkarken eve son bir kez baktım. Bütün ışıklar yanıyordu ama hiçbir gölge kımıldamıyordu. Ruben şimdiye kadar sarhoş olmuş olmalıydı.

Her şeyden çok, kulübeden gaz tenekesini alıp Ruben'in cehennemde kızarması için o kaltağı yakacak cesarete sahip olmayı diledim ama yapamadım. Dora bunu istemezdi.

O evin sahip olduğu tek iyi şeydi. Annemi hatırlamıyordum ama Ruben beni orada bırakıp gittiği için onun ne kadar boktan biri olduğunu söylemeden bir gün bile geçirmemişti.

Belki de onunla ortak bir noktamız vardı, çünkü karanlığın içinde kaybolmuştum ve bir daha asla geri dönmeyecektim.

Her parçam acı içinde ıııık atarken, Ruben'in çalıştığı rıhtıma doğru dört millik bir yürüyüş yaptım. Nasıl gizleneceğimi ve kargo yığınları arasında nereye saklanacağımı biliyordum, çünkü bazen dışarıya bir şeyler kaçırır ve bana yardım ettirirdi.

şu anda da oradaydım, güvenlik görevlilerinin vardiyalarına devam etmesini bekliyordum ki ben de yoluma devam edebileyim.

Bir ışık huzmesi konteyner sırasını kesti ve ben de gölgelerin arasına geri döndüm.

"Burada bir şey görüyor musun Sam?"

Konuşan adamı tanı mıyordum ama zaten Ruben'in buraya gelen pek arkadaşı da yoktu. Kendi başına içerdi.

"Hayır, dostum. Ama az önce schnauzer'ım büyüklüğünde bir fare gördüm. Yemin ederim, bu pislikler hayatta kalmak için birbirlerini yiyorlar."

"ok iğrenç."

Onlar uzaklaşırken çakıllar ıtırdadı ve ben kaçmak zorunda kalmamak için devam etmeleri için dua ettim. Vücudumun bunu kaldırabileceğinden emin değildim.

Sam olmayan adam telsiziyle bir sonraki yüklemenin ne olacağına dair bir şeyler söyledi ve inleyen metal vinç yaklaştı. "Malları yerleştirdin mi?"

"Evet, orada."

Ha. Gördün mü Ruben Amca? Fazladan para kazanmak için kaçakçılık yapan tek kişi sen değildin.

Başımı kaldırıp pençelerin siper olarak kullandığım konteynere doğru inişini izledim. *Lanet olsun.* Saklandığım yer yok olmak üzereydi.

"Tekrar kilitledin mi? Bu bokun mükemmel görünmesi gerekiyor. Boşaltılana kadar kimse onu bulamaz, yoksa paramızı alamayız."

"Lanet olsun. Kapamadan önce sıçan dikkatimi dağıttı. Kilit lanet cebimde."

Kahretsin. şaka yapıyor olmalısın.

Ayak sesleri yön değiştirdi ve bana doğru ilerledikçe çıtırdayan çakılların sesi daha da yükseldi. Geri çekildim ve kilitli olmayan bir kapı gördüm.

kapıya doğru gidiyor olmalıydılar.

Karar vermek için on beş, belki de on saniyem vardı.

Eğer kaçarsam beni kesin yakalarlardı ve Ruben'e geri gönderilirdim. Yani aslında pek de bir seçim yapmam gerekmiyordu.

Asla geri dönmeyeceğim.

Konteynerin açık kapıları arasından zifiri karanlığa doğru kaydım.

İçerisi çürük meyve ve sidik gibi kokuyordu.

Sağlam elimi kullanarak önümü yokladım. Pürüzsüz yuvarlak kenarlar bana plastik bidonlarla dolu olduğunu söyledi. Omzum acı içinde bağırırken, kapı çarparak kapanmadan bir saniye önce kendimi iki sıranın arasına sıkıştırdım ve her türlü ışık izini kestim.

Kapıyı kilitlediğinde metal metale sürtündü ve bir nefes sonra vinç kilitlendiğinde konteyner sallandı. Yerden kalkar kalkmaz midem tekrar kazınmaya başladı.

Öleceğim.

Konteyner havada sallanıyordu ve tek hayal edebildiğim vincin bırakması ve konteynerin yere yuvarlanmasıydı.

Öleceğim amına koyayım.

Ama ölmedim. Birkaç dakika sonra artık sallanmıyordum. Metal sıyrıldı ve konteyner dururken inledi.

Bir gemide. Kim bilir nereye gidiyordu.

Çitlerden kayarak geçtiğimde bu şekilde saklanmayı planlamıyordum. Çantama tıktırdığım şeker ve su beni bir haftadan fazla idare etmezdi ve bu şeyin nereye gittiğini ya da oraya varmasının ne kadar süreceğini sadece Tanrı biliyordu.

Bu da haklı olabileceğim anlamına geliyordu. Ölebilirdim.

Sağlam kolumu sırt çantama doladım ve kendime bunun Ruben'in beni öldüresiye dövmesinden daha iyi olduğunu söyledim.

KARANLIKTA TEK BAŞIMAYKEN zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Konteynerin içindeki pis kokuya eklenen kendi pisliğimin kokusu yemek yiyemeyecek kadar midemi bulandırıyor.

Beynim bana oyunlar oynuyor, orada olmayan resimler gösteriyordu. Orada olmayan insanları da. Kabus görmeden uyuyamıyordum. Ve sıcak, kahretsın. . . sıcak.

Elimdeki su şişeleri çoktan bitmişti. Böbreklerim ağrıyordu ve zar zor işeyebiliyordum.

O ilk gece haklıydım. Burada ölecektim, lanet bir hayvan gibi metal bir kutuya hapsolacaktım. Kalmalıydım. Karşı koymalıydım. Hapishane bile bundan daha iyi olurdu. Ani kararım benim sonum olacaktı.

İşte o zaman kırıldım.

Kim bilir kaç gün önce girdiğim kapıya doğru sürünürken gevşek kolum yana sarktı. Kalan azıcık gücümle sağlam elimi yumruk yaptım ve metale vurdum.

"Yardım edin! Çıkarın beni! Yardım edin!"

Hiçbir şey olmadı.

Elim uyuşana ve sesim kaybolana kadar vurdum.

Tanrı'nın tekrar uyanmama izin vererek bana işkence etmemesini umarak kendimden geçtim.

„YÜCE İSA Bana bu çocuğu on gündür bir konteynırda kilitli tuttuğumuzu mu söylüyorsun?"

"Öyle görünüyor, Kaptan."

Sesler beni uykumdan uyandırdı ve rüya gördüğümü sandım. Öyle olmalıydı, çünkü altımda sıcak metal yoktu, sadece cızırtılı çarşaflar vardı ve bok değil antiseptik kokuyordu. Omzumdaki ağrı hafıflemişti ama kaburgalarım hâlâ acıyordu, belki de rüya değildi.

"Kime anlattın? Kim biliyor?" Sinirli ve hırçın ses, beni bulan kişinin Ruben Amca kadar kötü ya da ondan daha kötü olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Sadece ben, Tony ve doktor, Kaptan. Onu duyduk ve buraya getirdik, sonra da seni aldım."

Kahretsin. Yüzbaşı. Bu iyi bir şey olamazdı. Gözlerimi zorla açtım ve kör edici parlaklıktaki ışık retinalarımı yaktı. İrkildim ve gözlerimi kapattım.

"Hey, evlat. Bizi duyabiliyor musun? Aç gözlerini." Kaptanın hırçın sesiydi bu.

"Çok parlak," diye mırıldandım ve çiğ boğazım iki kelimenin de bedelini ödetti.

"Lanet olsun. Bunu hiç düşünmemiştim. Doktor, tepe ışıklarını kapat. Çocuk bir haftadır karanlıkta yaşıyor."

Kapalı göz kapaklarımın arkasından ışıkların ne zaman söndüğünü anlayabiliyordum. "Şimdi dene. Seni öldürmemeli."

Gözlerimi kısıtım ve parlaklık bana acı vermeyince gözlerimi biraz daha açtım.

Üstümde iki adam geziniyordu. Biri lacivert tulum giymişti, diğerinin üzerinde beyaz bir düğme ve lacivert bir kravat vardı. Hangisinin kaptan olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Koyu renk sakalı ağarmış olan Ruben Amca'dan daha yaşlı görünüyordu ama uzun boylu ve genişti ve amcamın bira göbeğinden eser yoktu.

"Seni uyanık görmek güzel evlat. Gemime nasıl geldiğini anlatmak ister misin?"

"Su," diye mırıldandım.

"Doktor," diye bağırdı kaptan.

Beyaz önlüklü sarışın bir adam elinde şeffaf plastik bir bardakla yatağın yanına geldi ve pipeti dudaklarıma dayadı. "Çok hızlı içme evlat," dedi ama ben soğuk, berrak sıvıyı olabildiğince hızlı emdim. "Dur bakalım. Çok fazla içersen kusarsın." Ben daha bitirmeden çekti.

Kaptan sanki ben orada değilmişim gibi doktora "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Damardan sıvı veriliyor. Tahmin edebileceğiniz gibi aşırı derecede susuz kalmış. Omzu çıkıktı ama o dışarıdayken yerini değiştirdim. Kinder bu tarafta. Gövdesi iyileşmekte olan çürüklerle kaplı ve tahmin etmem gerekirse, muhtemelen çürük ya da kırık kaburgaları olduğunu söyleyebilirim."

"Ölecek miyim?" Kelimeler boğazımdan paslı bir kerpetenle çekilmiş gibiydi.

Doktor başını salladı. "Seni bulduğumuz için çok şanslısın. Birkaç gün daha susuz kalsaydın ..." Sözünü kesti ama ne söyleyeceğini biliyordum.

Ölmüş olurdum.

"Onu ne yapacağız?" diye sordu tulumlu adam. Kaptan, "Onu Baltimore'daki yetkililere bildirin," dedi. "Onlar da ailesini bulmalıyız, sonra da onu bir uçağa bindirip evine göndeririz."

"Hayır." İki kez öksürdüm ve kaburgalarım itiraz etti. "Lütfen. Yapmayın."

Kaptan bana baktı, kahverengi gözleri yüzümü taradı. Adamın beni inceleyişine bakılırsa, Ruben Amca'nın el işçiliğinin kalıntıları

hala görülebiliyordu.

"Bana iyi bir sebep söyle evlat. Eğer yapmazsam lisansımı kaybedebilirim. Bütün işimi."

"Beni geri gönderirsen beni öldürür."

Yüzbaşı karyolanın yanına çömeldi. "Seni kim öldürecek?"

Boğazımı temizlemeye çalışarak tekrar öksürdüm. "Amcam. Geri dönmeyeceğim. Asla. Bana ne yapacağın umurumda değil. Oraya asla geri dönmeyeceğim."

Yüzbaşı bana bakmadan önce doktora baktı. "Seni çok mu dövdü?"

Gururum ayağa kalktı ama içimden bir ses ona doğruyu söylememi söyledi, en azından bu konuda. "Elinden geldiğince sık. Kaba bir sarhoştur."

"Başka ailen yok mu?"

"Hayır, efendim. Ayrıldığım gün teyzem öldü. Omzumu o zaman kırdı."

Yüzbaşının kara kaşları birbirine karıştı, gözlerinin ve ağzının etrafındaki yıpranmış deride beyaz çizgiler belirdi. "Kaç yaşındasın evlat?"

Beynim yavaş yavaş hayata dönüyordu ve içimden bir ses ona gerçek yaşımı söylersem, sorularına cevap vermemden daha hızlı bir şekilde beni bu tekneden indireceğini söylüyordu.

"On yedi. Neredeyse on sekiz. Çalışabilirim. Çok çalışırım. Sadece bana bir şans verin. Yemin ederim, işi berbat etmeyeceğim."

Bakışları bir kez daha doktora ve tulumlu adama kaydı. "Herkes dışarı. Bu konuda tek kelime etmeyin, yoksa sizi denize atarım."

İki adam başlarını salladı ve odadan çıktılar. Yalnız kaldığımızda kaptan bir sandalye çekti ve karyolanın yanına oturdu.

"Gerçekten kaç yaşındasın,

evlat?" "Sana söyledim-"

"Hayır, bana *yalan* söyledin."

Çatlamış, soyulmuş dudaklarımı birbirine bastırdım. "Beni geri gönderemezsin. Gitmeyeceğim. Yine kaçacağım. Nereye olduğu umurumda değil." "O zaman bana gerçeği söyle.

Kaç yaşındasın?"

Uzun bir nefes verdim ve beyaz çarşafı avucumun içinde buruşturdum. "On dört. Neredeyse on beş. Ama zekiyim. Güçlüyüm. Çalışabilirim. Bu gemideki her adamdan daha iyi çalışırım. Yemin ederim. Sadece bana bir şans verin."

"Senin okulda olman lazım. Kargo gemisi bir çocuğa göre değil," diye cevap verdi kaptan ve kalmama izin vereceğine dair umudumu kırdı.

"Peki ya kamarotlar? Onların gemide bir yeri yok mu? Bunu yapabilirim. Neye ihtiyacınız varsa. Yerleri fırçalarım. Temizlikte iyiyimdir. Mutfakta çalışabilirim. Ne isterseniz yaparım. Lütfen, beni geri göndermeyin."

Kaptan ayağa kalktı ve bir elini tuzlu biberli saçlarında gezdirdi. "Adın ne evlat?"

"Jericho Forge."

"Taşaklı adamsın Jericho Forge. Hakkını vermeliyim." Çenesi kaydı ve ölüm fermanım olabilecek şeyi düşündüğünü anladım.

"Lütfen bana bir şans verin efendim. Yemin ederim, sizi pişman etmeyeceğim." Çarşafı daha sıkı kavradım, avuçlarım terlemişti.

Sakalını sıvazlarken yutkundum, kararını beklerken kaşınan boğazım bir yudum su daha içmek için yanıyordu.

"On sekiz yaşındayken deniz piyadelerine katıldım. Evden çıkabildiğim kadar hızlı. Babam da içkiyi severdi. Şişenin dibine vurduğunda çirkinleşirdi. Eğer kalmana izin verirsem, çalışmak ve ders çalışmak zorunda kalacaksın. Sana GED kitapları alacağız ve geçmek zorunda kalacaksın, çünkü her gerçek erkeğin en azından lise eğitimine ihtiyacı vardır. Güçlü bir beden, güçlü bir zihin olmadan bir bok değildir."

Ağzım açık kaldı. "Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "İyileşirsen şartlı tahliye olursun. Başaramazsan seni geri göndeririz ve ben de seni bulduğumuzda durumunu ve amcanın sorumlu olduğunu belirten bir mektup gönderirim. Belki onun yerine seni koruyucu aileye verirler."

"Başarabilirim. Söz veriyorum. Pişman olmayacaksın."

Başını salladı. "Bunu göreceğiz." Bir elini uzattı ve sağlam elimi kavradı. "Ben Kaptan Isaac Marcos. Bu benim gemim, *Fortuna*. Gemiye hoş geldiniz, Jericho Forge."

2
FORGE

Günümüz

İşim benim hayatım. Ne olursa olsun asla değişmeyen tek şey bu. Ama bugün, yolumdan sapmama izin verdim. *Onun yüzünden.*

Toplantıları asla unutmam. Özellikle de iş ortaklarımdan birinin benim bölgede buluşmak için dünyanın öbür ucuna uçtuğu toplantıları. Ama bugün unuttum. *Onun yüzünden.*

India *Baptiste* -hayır, India Forge- tahmin etmediğim bir dikkat dağıtıcı, ama sadece lanet bir aptal olduğum için. Bırakın planlarımı değiştirmeyi, en son ne zaman bir kadını gülümsetmek ya da güldürmek için yoluma çıktığımı bile hatırlamıyorum. Ama bugün *onun için* yaptım.

Saint-Tropez'de durmak zaman çizelgemi mahvetmek anlamına geliyordu ve yaraya hakaret eklemek için *Creighton Karas ile buluşmamı unuttum.*

Arabamın anahtarlarını iskeledeki valeye fırlattım. "Sakın hareket ettirme. Sakın sürme. Sakın dokunma."

Genç sarışın İngiliz kim olduğumu anlayınca ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Evet, efendim, Bay Forge. Sorun değil, efendim. Diğer rıhtımı herkes için kullanacağız."

"Güzel. İki saatten kısa bir süre içinde döneceğim."

Tekrar başını sallıyor, para klipsinden birkaç yüzlük çıkarıp uzatırken kaşları kalkıyor. "Teşekkür ederim, efendim."

Rıhtımdan uzaklaşırken, boynumdaki kravatu gevşetip denize geri dönmek istiyorum. Yıllardır gemilerin güvertelerinde karada geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdim ve bundan hoşlanıyorum. Uluslararası sulardaki bir geminin güvertesinde kaptanın sözü kanundur ve o bir tanrı da olabilir. Karada ise sürekli değişen çok fazla değişken vardır. *Akşam yemeğini pişirdiğinizde size bir kahraman gibi gülümseyen eşler gibi.*

Ağzımın köşesi bir gülümsemeyle yukarı doğru çekiliyor ve ben onu siliyorum.
Çok dikkat dağıtıcı.

Nobu'ya yaklaşırken, sırf çok beğendiğim için hayallerimi bir kenara itiyorum. Ünlü sahibiyle dirsek temasında bulunmak isteyen adadaki ünlülerin ilgisini çekeceği kesin olan yeni otele girdiğimde, lobide ellerini ovuşturan ve saatini kontrol eden kapıcıyla karşılaşıyorum.

"Bay Forge, benim için bir zevk. Bay Karas sizi hemen yukarı getirmemi istedi." Başımı salladım. "Yolu göster."

Creighton Karas en yeni iş ortaklarımdan biri. Üç ay önce onunla ve Amerika'nın en büyük kereste şirketinin varisi Lincoln Riscoff'la birlikte bir girişim kurduk. Amacımız, denizcilik dünyasının iş yapma biçiminde devrim yaratacak yenilenebilir bir enerji çözümünü pazara sunmaktı. Bu, gezegeni sarsacak ve hepimizi çok zengin edecek yeni enerji üretim tesislerine ev sahipliği yapacak daha fazla gemi inşa etmek için Rus çeliğine ihtiyaç duymamın bir başka nedeni.

Planlarımızı tamamen sessiz tuttuk, çünkü fosil yakıt endüstrisi haber alır almaz şirket casusluğunun kontrolden çıkacağını biliyoruz.

Kapıcı beni güneşte ağarmış ahşap panelleri ve Akdeniz'in bej ve mavi tonlarıyla lobiden geçirip asansöre bindirerek çatı katına çıkarıyor.

"Forge. Seni gördüğüme sevindim. Benimle buluşma konusunda fikrini değiştirdiğini sanıyordum," diyor Karas, ikinci vuruşta yıpranmış beyaz ahşap kapıyı açarken. Adam benden birkaç yaş küçük ama ona her zaman saygı duymuşumdur. Öyle olmasaydı onunla ve Riscoff'la bu ortaklığa girmezdim.

Uzattığı eli tutmak için uzandım. "Özür dilerim. Kendimi kaptırdım."

El sıkıştık ve sonra dönüp odadan geçen çarpıcı bir esmer kadına kolunu uzattı. "Karım Holly'yi hatırlıyor musun?"

"Elbette. Bayan Karas, benim için bir zevk."

"Bana Holly de. Crey resmi davranabilir ama benim bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok. Ben de tam meze sipariş edecektim. Bir şey ister misiniz?"

Yemeden bıraktığım balık ve ıstakozu düşünüyorum. *Bunu Hindistan'a telaflı edeceğim.*

"Teşekkür ederim, ama ben iyiyim."

Bana gülümsüyor ve sonra kocasına doğru yürüyor. "O halde ben balkona çıkıp izlediğim sanatçıyı dinleyeyim, siz de ikinizi yalnız bırakayım."

erkekler iş konuşur." Karas'ın yanına uzanıyor ve çenesine bir öpücük konduruyor. "Çok uzun sürmesin."

"Aklımdan bile geçmezdi," diyor Karas, bir elini saçlarının arasına sokup dudaklarını onunkilere doğru eğiyor.

Özel anlarına müdahale etmek istemediğim için dikkatimi balkonun ötesindeki suyun mavi ışıltısına v e r i y o r u m .

Holly odadan çıktıktan sonra Karas bara doğru yürüyor ve bir şişe Seven Sinners viskisi kaldırıyor. "Bir tane ister misin?"

"Kesinlikle."

Viskiyi doldururken, doğrudan konunun özüne girer. "Federov'la görüşmeler nasıl gidiyor?"

İş ortaklarımın hiçbiri durumun ne kadar karmaşık bir hal aldığından ya da yaşlı Rus'un işbirliğini kazanmak için neler yapmam gerektiğinden haberdar değil.

"Karmaşık."

Karas elinde kadehler, kaşlarını kaldırmış bana doğru ilerliyor. Bir kadehi bana uzatırken, "Bunu detaylandırmak ister misin?" diye soruyor.

"Kurnaz bir ihtiyar ve onunla başa çıkmak beklediğimden daha zor oldu."

"Benden ve Riscoff'tan ne istiyorsun? Bu ortaklığı tüm işi senin omuzlarına yüklemek için kurmadık Forge. Elimizde bol miktarda koz ve para var. İşbirliği yapmasını ne sağlayacak?"

Viskiden bir yudum alıyorum ve ılık, turbalı tadın dilimin üzerinde yuvarlanmasına izin veriyorum. "İstedіği şey bende var. Sadece hiçbir şeyi tehlikeye atmayacak bir şekilde teslim etmek için bir strateji geliştirmem gerekiyor."

Karas'ın karanlık bakışları keskinleşir. "Rus ne halt istiyor?" "Kızını."

Kaşları havaya kalktı. "Ve o sende mi?"

Ondan uzaklaşıyorum ve uzakta Isla del Cielo'nun görüldüğü tavandan tabana pencerelere doğru yürüyorum. Yelkenliler, katamaranlar, jet skiler ve sürat tekneleri, yazın her günü olduğu gibi Isaac'in adası ile İbiza arasındaki suları dolduruyor.

"Onunla evlendim."

Arkamdan Karas içkisini yudumluyor. "Şaka yapıyorsun. bana."

Bardağımı kaldırıyorum ve yüzümü ona dönmeden önce derin derin yutkunuyorum.

"Hayır."

bir amaç için bir araçtı. Onu ve anlamayı güvence altına alabilmemin tek yoluydu."

Karas odanın öbür ucuna doğru ilerledi ve önümde durdu. "Anlaşmayı güvence altına almak için mi onunla evlendin? Lanet olsun, Forge. Takım için bir tane aldığın için sana kârdan daha büyük bir pay vermek zorunda kalacağız, çünkü çok değil birkaç ay önce *asla* evlenmeyeceğini söylediğini açıkça hatırlıyorum."

Bunu nasıl unutabilirim? Riscoff düğümü atmadan hemen önce Karas'ın Kaliforniya'daki uçurum kenarındaki malikanesinde durmuş ve evlilikten uzak durmaya yemin etmişim.

"Ben yapılması gerekeni yaptım." İçkimin kalanını fırlatıp attım. "Ne seni ne de Riscoff'u hayal kırıklığına uğratmayacağım. Gemiler Rus çeliğiyle inşa edilecek. Dünya şaşkına dönecek. Ve hepimiz planladığınızdan çok daha zengin olacağız."

Karas'ın yüz ifadesi beklediğim gibi aydınlanmak yerine düşünceli bir hal aldı. "Peki ya karın? O tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum. Henüz ona söylemedim. Gerçekte kim olduğunu bile bilmiyor." Kendi kendime, diye ekliyorum *ve ona nasıl söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.*

Bir anlaşmayı tamamlamak için ne gerekiyorsa yapmaktan kaynaklanan ikincil hasarları hiçbir zaman umursamadım. Ama ilk defa, tek düşünebildiğim bu. *Onun yüzünden.*

Karas bana endişeli bir bakış attı. "Umarım ne halt ettiğini biliyorsundur Forge. Çünkü içinde bulunduğun durum için karmaşık kelimesi bile yetersiz kalır. Sana bir içki daha getireyim."

Bardağıma kapıyor ve ben pencereden dışarı, India'yı bıraktığım adaya doğru bakıyorum.

Bunun onu nasıl etkileyeceğini umursamamalıyım.

Ama var ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

3
HİNDİSTAN

Bastien'in eli parmaklarımı bir mengene gibi sarıyor ve korkunç bir hata yaptığımı anlıyorum.

"Hayır, seninle hiçbir yere gitmiyorum." Geri çekiliyorum ama beni bırakmıyor. "Bırak beni, Bastien!"

"Üzgünüm, Indy. Bırakamam."

Beni tüm gücüyle ileri doğru çekerek ayaklarımdan ayırdı. İskeleden teknenin kenarına doğru uçtum. Başım sert bir şeye çarpıyor ve şakağımda bir acı patlıyor.

"Hayır," diye mırıldanırken uzaktan bir adamın adımı bağırdığını duyuyorum. "Gitmeliyim," diyor Bastien.

Her şey kararırken beni güverteye indiriyor.

FORGE

Telefonum takım elbisemin cebinde durmaksızın çalarken Aras, Riscoff'la birlikte ele aldıkları eylem maddelerinin listesini çıkarıyor. Mümkün olduğunca görmezden geliyorum ama tekrar çalmaya başladığında içimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylüyor.

Karas duraklıyor ve ben de telefonu çıkarıyorum.

"Bana bir dakika müsaade edin." Oturma odasının karşı ucundaki mermer şömineye doğru yürüyorum, devraldığımız masadan. "Forge," diye selamlıyorum.

"Bir sorunuz var efendim." Ses Donnigan'a ait, adadaki güvenlik grevlilerimden biri. "Karınız ..."

En kötüsüne hazırlanırken üzerime buz gibi bir örtü ckyor, cnk içimden bir ses bunun olacağını söylüyor.

"Nerede o?"

"Gitti, efendim."

şmineyi kavrıyorum ve ahşabın keskin kenarı avucuma batıyor. "Adadan nasıl cıktı?"

"Tekneyle. Rıhtımdaydı. Sanırım Bastien de Vere'di. Buluşmanın önceden ayarlanıp ayarlanmadığını bilmiyorum. İlk başta gönüllü gibi görünüyordu ama sonra bir mücadele oldu. şimdi helikoptere binıyorum. Sizi Nobu'nun çatısından alacağız, efendim."

Bir mücadele. De Vere'in karıma ellerini sürdüğünü hayal ettiğimde buzlar eriyor ve öfkem kabarıyor. *O orospu cocuğu karımı aldı.*

enem sıkılıyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. şöminenin üzerinde daha fazla kasılarak, lanet duvarı yumruklamamak için acının ısırığına ihtiyaç duyuyorum.

"Buraya gel. O lanet olası pisliğin peşine düşeceğiz. Oyun oynamaktan bıktım. Onun kellesini istiyorum."

Aramayı kesiyorum ve içimi öfke kaplarken mantoyu bırakıyorum. Karas'la yüzleşirken kan beynime sıçırıyor. Normalde, kendi

Biri öfkemi görmeden önce tepki verirdim ama şu anda umurumda değil.

"Ne oldu?" "Karım
öldü."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye soruyor, karısının güven içinde oturduğu balkona bakarken telefonunu çıkarıyor. "Aramızda kalsın, bu lanet adayı satın alabiliriz. Çok uzağa gitmiş olamaz."

O konuşmasını bitirdiğinde ben çoktan süitin kapısındaaydım ve elim kapının tokmağındaaydı. "Sana ihtiyacım olursa, haber veririm."

Cevap olarak ne derse desin kaçırıyorum çünkü çoktan çatı.

De Vere bunun için ölecek.

HİNDİSTAN

Başım sanki bir kulüpte durmaksızın tempo tutan bir hoparlöre bastırılmış gibi güm güm atıyor. Biri yüzüme su çarpıyor ve tek gözümü kısarak açıyorum.

"Ne oluyor lan?" Yumuşak bir şeyin üzerinde yuvarlanırken inliyorum.

"Kahretsin, Indy. Kafanın bundan daha sert olduğunu sanıyordum." Bastien'in sesi kara tahtadaki çiviler gibi gıcırıyor.

"Bana ne yaptın böyle?" Acının kaynağını bulmak için uzandığımda saçımın altında, şakağımın yakınında bir yumru buluyorum.

Bastien otururken yatağın kenarı çöküyor. "Yapmam gereken şey seni Forge ve adamlarından uzaklaştırmaktı."

Saçlarıma dokunuyor ve ellerini üzerimde istemediğim için geri çekiliyorum. Bu hızlı hareket kafamın içinde yeni patlamalara yol açıyor.

İnlemem üzerine Bastien ayağa kalkıyor. "Mickey, kafası için bir şeyler getir ve acele et."

Acıyı bastırmaya çalışarak iki kez gözlerimi kırıştırıyorum ve gözlerimi açıyorum. Işıklar loş ve çok renkli. Siyah, beyaz ve kırmızı modern dekoru tanıyamıyorum. Altımdaki yaygı kan renginde ve benimkinin de üzerinde olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Doğrulmaya çalışıyorum ama ayağa kalktığımda oda dönüyor. Bastien'in elleri beni sabitlemek istercesine omuzlarıma iniyor ama onları tokatlayarak uzaklaştırıyorum, gözlerimi kırıştırarak açıyorum.

"Dokunma bana, seni bok parçası."

Elleri kayboluyor ve kafamdaki çarpıntıya rağmen neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Bastien beni teknesine çekti. Forge'un bana her konuda yalan söylediğini söyledikten sonra. *Ve ben düşündüğüm kişi değilim.*

Anı beynime çarpıyor ve başka bir acı dalgası başlatıyor. Başımı eğiyorum ve uzun, derin nefesler alırken yatak örtüsünü ellerimle sıkıyorum.

"Sadece tekneye binmeliydin, Indy. Bu şekilde olmak zorunda değildi."

"Siktir git Bastien." Gözlerimi tekrar açıyorum, sadece hâlâ bulanık olan formuna bakmak için. "Hangi cehennemdeyim ben?"

Mickey olduğunu tahmin ettiğim, beyaz şortlu ve neon sarısı kaslı bir adam odaya giriyor. Derin bronzlaşmış teni dövmelemlerle kaplıydı. "Al bakalım, dostum." Üzerinde tanıdık bir ağır kesici logosu olan bir şişe uzatıyor. "Bu işe yarayacaktır."

Bastien şişeyi ondan alır ve yüzünü dönmeden önce Mickey'nin gitmesini bekler. Ben.

"Lanet soruma cevap ver. Hangi cehennemdeyim ben?"

Şişeyi ellerinin arasında yuvarlıyor. "Güvenli bir yerdesiniz. Forge seni burada bulamayacak, en azından hemen değil."

Odanın etrafına bakıyorum. İçki şişeleriyle kaplı bir çıkıntının altındaki bir duvar boyunca dizilmiş bir düzine gümüş bavul olmalı. Köşedeki beyaz masanın üzerinde bir pikap duruyor, sanki bir DJ'in gelip işe koyulmasını bekliyormuş gibi. Büyük pencereler olduğunu tahmin ettiğim koyu renk gölgelikler ve kırmızı LED şerit ışıklar mekâna ürkütücü bir parlaklık katıyor. Ya da belki de seksi bir parıltı olması gerekiyordu. *Ew. İğrenç.*

"Beni siktiğin yere mi getirdin? Aman Tanrım. Şimdi lanet bir duşa ihtiyacım var." Yatak örtüsündeki tutuşumu bırakıyorum.

"Sakin ol. Bir şeyin yok."

Dalgalandan görüşüm nihayet düzeliyor ve Bastien'in bakışlarıyla buluşuyorum, sadece bir tanesini gördüğüm için şükrediyorum. Monte Carlo'da kız kardeşinin onunla birlikte olduğumu söylemesi üzerine ailesinin onunla ilişkisini kestiğinden beri onu görmemiştim.

"Senin İngiltere'ye dönüp annenle babana kredi kartlarını geri almaları için yalvarman ve mirasını biriktirmen gerekmiyor mu?"

Bastien sıkılmış bir ifadeyle şişenin kapağını açıp bana uzattı. "Sana biraz su getireyim." Sorularımın tek birine bile cevap vermeden uzaklaşıyor.

Pislik herif.

Ondan hiçbir şey kabul etmek istemesem de yatağın kenarına dönüp bana su uzattığında kapıyorum çünkü başım beni öldürüyor. Elime üç hap alıp ağzıma atıyorum, sonra da yıkamak için kapağını açıyorum.

"Kafanı vurmada önce sana söylediğim herhangi bir şeyi hatırlıyor musun?"

Vahşi bir hayvan gibi ona dişlerimi gösteriyorum. "Beni bayılıp kaçırdığın zamanı mı kastediyorsun?"

"Bana teşekkür etmelisin, derimi yüzmek ister gibi bakmamalısın."

"Hiç şansın yok." Kelimeleri gıcırdatarak söyledim. "Şimdi bana her şeyi anlat ve tek bir lanet şeyi bile atlama. Belki o zaman seni polise ihbar etmem."

Tehdidim üzerine Bastien bir kahkaha attı. "Polis sana yardım etmeyecek. Aslına bakarsan, onlardan uzak durmalısın. Çok yozlaşmışlar ve muhtemelen Forge'un da maaş bordrosundalar."

Adını haykırdığımda Bastien başını sallıyor ve teslim olur gibi ellerini kaldırıyor ama ben daha iyi biliyorum. Yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmaz ve her zaman bir bildiği vardır. Bunu zor yoldan öğrendim.

Konuşmadan önce, odanın hemen dışında duran Mickey'ye başıyla işaret ediyor. "Lanet kapıyı kapat, ama burada olmaması gereken birini görürsen bana haber ver."

Bastien'in emri bana Forge'un beni arıyor olması gerektiğini hatırlatıyor. Bastien'den nefret ediyor ve şu anda aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum.

Ya isteyerek gittiğimi düşünüyorsan?

Forge'la anlaşma yaptıktan hemen sonra doğruca piste gidip Bastien'in jetine atlayarak sözümü tutmadım.

Bu durumda olmamın tek sebebi de bu.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve Bastien odayı adımlıyor.

"Hemen cevap ver yoksa altmış saniye içinde o kapıdan çıkıp giderim," diyorum ona.

Bastien dönüp bana bakıyor. "Seni onunla evlenmen için kandıran adama geri dönmek için bu kadar acele mi ediyorsun? Seni kullanan ve sana yalan söyleyen adama? Bundan daha iyi içgüdülerin olduğunu sanıyordum Indy. Hayal kırıklığına uğradım."

"Görünüşe göre Forge'la pek çok ortak noktanız var, değil mi?"

Bastien'in ifadesi öfkeyle çarpılıyor, ama benimkiyle eşleşmekten başka bir şey değil.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diyorum, "yoksa giderim."

Bana doğru yavaşça yürüyor, bir kol boyu uzakta duraklıyor. "İşim bittiğinde ona geri dönmek istemeyeceksin."

"Bekliyorum." Kendimi ayağa kaldırıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Kız kardeşinin kaçırılması bir tuzaktı."

Başımdaki gümbürtü bir çentik daha atıyor. "Bunu zaten söyledin. Sen mi yaptın?"

Başını geriye attı. "Bunu neden soruyorsun ki?"

"Çünkü başka nasıl bilebilirsin ki?"

Ağzının bir tarafı zalim bir sırıtışla kalkıyor. "Şimdi söylediğim her şeyi sorguluyorsun ama Forge'un neden seninle evlenmek istediğini sorgulama zahmetine girmiyorsun."

Konuyu bilerek değiştirdiğini biliyorum ve kendimi tutuyorum. Bastien tarafından oyuna getirilmenin nasıl bir his olduğunu da biliyorum. Teknesini gördüğümde diğer tarafa kaçmalıydım.

"Blöf yapıyorsun. Bir bok bilmiyorsun." Kapıya doğru bir adım atıyorum ama Bastien beni engelliyor.

"Öyle miyim? Poker masasında oturmadığın zaman insanları okuma yeteneğini kaybediyorsun gibi görünüyor."

Bastien bana sırtını dönüp bara doğru ilerlerken ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve kapıya doğru bir adım daha atıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Indy. Henüz değil." Bastien omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı.

Amacı ne bilmiyorum ama benden bir şey istiyor. Yoksa bu kadar zahmete girmezdi. Bu beni büyük kötü kurttan kurtarmak için bir merhamet görevi değil.

"Beni kaçırdığını öğrendiğinde kocamın söyleyecek bir şeyleri olacağından eminim."

Bastien, içki şişesini yerine koyup bana doğru yürümeden önce buz gibi bakışlarıyla beni mızraklamak için arkasını dönüyor. "Forge'un burada kahraman, benim de kötü adam olduğumu mu sanıyorsun? Tabii ki hayır. Çok yanlış anladın. Seni onunla evlenmen için kandıran oydu, hatırladın mı?"

Kapıya doğru bir adım daha atıyorum. "Evet dersem yapacağın şey bu değil miydi? Yoksa yaptığın o küçük teklifi çoktan unuttun mu?"

"Hiçbir şeyi unutmadım." Bastien'in burun delikleri alevlenir. "Ama kız kardeşini bir koz olarak da kullanmazdım. Onun yaptığı buydu, değil mi? Çünkü bütün o *lanet zaman boyunca* kız elindeydi."

Daha önce yediğim ıstakoz ve balık, beyaz fayans zeminde yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulunuyor.

"Yalan söylüyorsun," diyorum, midem bulanırken ses tonum düzensizleşiyor. *Buna inanmak istemiyorum. İnanamıyorum. Kim bu kadar korkunç olabilir ki?*

"Bana inanmak zorunda değilsin," diyor Bastien sırtarak. "Bunu kendin de anlayabilirsin. Tek yapman gereken *düşünmek*, Indy."

Kendimi sabitlemeye çalışırken tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. Bastien'in ne yapmaya çalıştığını biliyorum; bana her şeyi sorgulatmaya. *Ve işe yarıyor da.*

Forge'un kız kardeşimi geri almam için bana nasıl yardım edeceğini söylediği anılar arasında geziniyorum, ama sadece ona *maddi olarak faydalı* olacak, sorgusuz sualsiz yaptığı iyiliğe evet dersem.

Helikopter yatın güvertesine indiğinde ve Summer tökezleyerek dışarı çıktığında yaşadığım şoku hatırlıyorum. Çoktan orada ve güvende olduğuna inanmamıştım. Bunu nasıl başardığına dair aklıma gelen milyonlarca soruyu soramayacak kadar aptal, mutlu ve minnettardım.

Forge onu kaçırmadı. İmkânı yok. Var mı?

Ben cevap vermeyince Bastien devam etti.

"Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur, değil mi? Bunların hiçbirinin mantıklı olmadığını biliyorsun. İlk günden beri seninle oynuyor. Kahretsin, ilk günden önce bile. La Reina'daki o kart oyununa kazara girdiğini mi sanıyorsun?" Bastien çenesine vuruyor. "Acaba bunu ona kim söyledi? Jean Phillippe, belki?"

Yutkunuyorum. "Forge'un bunları yapması için bana iyi bir neden söyle."

Bastien'in dudakları yırtıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Buralarda kimse karşılıksız bir şey almaz."

Tabii ya. Elbette benden bir şey istiyor. Ne olduğunu ancak tahmin edebilirim.

"Artık soru sormakta o kadar acele etmiyorsun, değil mi?" Kendini beğenmiş ses tonu, yüzündeki sırtışı elimin tersiyle itmek istememe neden oluyor.

Adamla oyna, oyunla değil. Kendine gel, Indy. Yem atmaya çalışıyor.

Sen.

"Sorun bu değil," diyorum ona, ses tonum bu kez soğuk. "Ben sadece senin tek bir tanesine bile cevap vermeyecek. Buna ben de şaşırmamalıyım. Her zaman sözünden dönüyorsun."

Bastien'in ifadesi keskinleşir. "Bu da ne demek şimdi?"

"Seninle gelirim bana her şeyi anlatacağını söylemiştin. Diğer tarafa kaçma içgüdülerim kesinlikle doğruydı."

"Ve Forge'la mı kalacaksın? Sana kazık atan o..." Bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirirken dudakları kıvrılıyor. "Gerçek anlamda ve mecazi anlamda."

Midemde yağlı bir his birikiyor ve kapıya doğru yan adımlarla ilerliyorum. "Bu senaryoda onun kötü adam olduğuna inanmamı mı istiyorsun? Bana kanıt göster."

Bastien alaycı bir şekilde gülüyor. "Bu kadar saf olacağını tahmin etmemiştim Indy. Benim için bir soruya cevap ver, sana evlilik sözleşmesi imzalattı mı?"

Donup kaldım. Aynı soruyu ben de kendime sordum. *Bastien bunu soracağını nereden bilebilirdi ki?*

"Keşke poker masasında da yüzün bu kadar etkileyici olsaydı. Asla kazanamazdın," diyor Bastien zalim bir sırıtışla. İşaret parmağı bardağın kenarına vuruyor. "Yani, evlilik sözleşmesi yok. Bir milyarderin evlilik sözleşmesi yapmadan evlenerek neden finansal bir intihara kalkıştığını kendine sorma zahmetine girdin mi?"

Bir heykele de dönüşebilirdim, çünkü soruyu kendime sordum ... ve lanet bir aptal gibi öylece bıraktım.

Bastien'in sırıtışı köpekbalığı gibi olurken tıkırtıları kesildi. "Tek bir cevap... çünkü seninle evlenerek kaybedeceklerinden çok kazanacakları var."

"Beş parasızım Bastien. Forge'un kazanacağı ne olabilir ki?"

Bastien yatağa oturmak için odayı geçerken parçalanmış bir anı geri geliyor.

"Forge babandan istediğini almak için seni kullanıyor."

Ama benim bir babam yok ki.

Bastien yanındaki yatağa vuruyor. "Neden oturmuyorsun Indy? Bu uzun bir hikaye."

6
FORGE

Binlerce kesikle ölüm, Isaac'in intikamını oynamak için yanlış bir yoldu. De Vere'i öldürmeliydim. Eğer ölmüş olsaydı, bu durumda olmazdım.

Şimdi onu çıplak ellerimle öldüreceğim ve kim olduğu umurumda değil.

Babası Lordlar Kamarası'nda bağırıp çağırırsa da benim için hiçbir şey fark etmeyecek. *De Vere karımı aldı.* Bir şekilde bu pisliğe bulaştı ama nasıl olduğunu bilmiyorum. *Henüz bilmiyorum.*

"Sarhoş olduğuna emin misin? Bilinçsiz değil miydi?" Bastien'in şık kırmızı Donzi'sinin yanaştığı marinada çalışan yirmili yaşlardaki sarışın çocuktan cevap istiyorum.

"Bilmiyorum. İnsanlar çok içtikten sonra hep başkalarını tekneden taşırlar. Soru sormak benim işim değil."

Ellerimi yumruk yapıp bu adamı kaldırıp rıhtımdan aşağı atma dürtüsüne karşı koyuyorum, çünkü bunun bana hiçbir faydası olmayacak.

"Nereye gittiğini söylemedi mi?" Donnigan soruyor.

"Hayır. Onu arabaya bindirdi ve gitti. Ne tarafa gittiğini görmedim. Başka bir tekne geliyordu-"

İşe yaramaz pislik. Arkamı dönüyorum ve rıhtımda etrafında bir kalabalığın toplandığı helikoptere doğru gidiyorum.

"Hadi gidelim. Bu zaman kaybı."

Helikoptere ulaştığımızda Donnigan adımlarıma ayak uydurdu. "Şimdi nereye?"

"Villasına. Oraya gidecek kadar aptal olabilir."

Helikoptere binip kulaklıkları taktığımızda Donnigan kuleye tekrar telsizle haber veriyor ama izinsiz inişimizden sonra kalkışımıza izin vermeyi reddediyorlar. Donnigan bana baktı.

Uzanıp telsizdeki kanalı değiştiriyorum, böylece kule bizi duyamıyor. "Gidin. Cezalarını ben ödeyeceğim. Sadece şu lanet uçaklardan uzak dur."

Başını sallayarak havalanıyor ve birkaç dakika içinde tepelerde yer alan büyük beyaz bir eve ulaşıyoruz. Burası Bastien'in parti evi, gerçi ailesi onu gerçekten bırakırsa çok uzun sürmeyecek.

Kırmızı bir Lamborghini kıvrımlı araba yolundan aşağıya doğru ilerliyor. "Tam önüne bırak. O pisliğin kaçmasına izin verme."

Donnigan emirlerimi sorgulamıyor. Biz yaklaşırken araba hızlanıyor ve ben yere doğru hareket ediyorum.

"Şimdi!"

Helikopter kaldırımı inerken sürücü frene basıyor. Koşum takımımı çıkardım ve dışarı atladım.

Sürücü camdan "Bu da ne böyle?" diye bağılıyor ama beni görünce sustu. Elleri arabanın içinde çırpınıyor ve cam yukarı kayıyor.

O kilitleyemeden kapıyı çekip açıyorum. "De Vere hangi cehennemde? İçeride mi?"

Boynunda kalın bir altın zincir asılı, keçi sakallı, siyah saçlı bir İspanyol olan şoför ellerini havaya kaldırıyor. "Bir bok bilmiyorum dostum. Yanlış bir dönüş yaptım. Yanlış adres."

"Yalancı bok çuvalı. De Vere'in nerede olduğunu bana hemen söyleyeceksin." Zinciri tutup elime doladım.

"Ben sadece yardımcıyım. Hiçbir şey bilmiyorum. Yemin ederim."

Elleri boynundaki zinciri sıkarken, bakışlarım korku dolu gözlerinde daralıyor.

"Yardımcın Lambo mu kullanıyor? Hiç şansın yok. Sana bir kez daha soracağım ve eğer bana bilmek istediklerimi söylemezsen, seni o helikoptere bindirip okyanusun ortasına bırakacağım. Anladın mı? De Vere nerede?"

"Hayır! Ben-"

Onu arabadan çıkarmak için zinciri çektiğimde sözleri boğuluyor. Helikoptere yaklaştığımızda Donnigan arka kapıyı açıyor ve adam attığım her adımda daha çok çırpınıyor.

"Lütfen dostum. Beni öldürme. O evde değil."

Onu açık kapıya doğru itiyorum ve Donnigan'a bakıyorum. "Git evi kontrol et. Eğer yalan söylüyorsa, ölür."

Adam istavroz çıkardı. "Orada değil. Yemin ederim. Bana bir şeyler aldırıldı ve onunla bir arkadaşımın evinde buluşmam gerekiyordu."

"Söyle. Bana. Nerede?" Sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdatarak çıkarıyorum.

Asla helikopter pisti olarak kullanılmaması gereken başka bir çatıya indiğimizde ROTOR YIKAMA tozu savuruyor. Lambo'daki serseri sayesinde, de Vere'in arkadaşlarından birinin bu binanın en üst katını partiler için kiraladığını ve de Vere'in bilgisiz ailesinin özel jetiyle ticaretini yaptığı uyuşturucular için bir zula evi olarak kullandığını biliyoruz.

Düşüyor ve onu kurtaracak kimse olmayacak.

Ben atlayıp üzerinde MERDIVEN yazan kapıya yönelirken Donnigan helikopterde kalıyor. Ben yaklaşırken kapı açılıyor ve Goliath'ın tanıdık sureti bana el sallıyor. Arkasından koşarak merdivenleri inerken Isaac'e bir yemin gönderiyorum.

Yakında rahat uyuyabileceksin dostum. Buna bir son vereceğim.

Goliath omuzlarıyla çatı katına çıkan kapıyı açıyor ve ben de arkasından çıkıyorum, silahım elimde. Koridor boş, ama binanın deniz tarafına en yakın kapıyı görüyorum, helikopterdeki farenin de Vere'i bulacağımızı söylediği yer.

Başımla işaret ediyorum ve Goliath yanımda kapıya yaklaşıyor. Kapının önünde duruyoruz ve kapıyı tutacakmış gibi hareket ediyor ama Donnigan'ın sözleri tekrar aklımdan geçerken parmağımı kaldırıyorum.

"İlk başta gönüllü gibi görünüyordu, ama sonra bir mücadele oldu."

İçimde biriken öfke yüzeye çıkıyor ve bir adım geri atıp ayakkabımın tabanını kapı kolunun yanındaki kapıya vuruyorum.

Kapı genişçe sallanıyor ve karşı duvara çarpıyor.

Silahlarını çekmiş olan Goliath ve ben, bir masanın üzerine eğilmiş, neredeyse burnuna kadar tuttuğu rulo halindeki bir banknotla yerinden sıçrayan bir adama doğru içeri daldık.

"Bu ne lan! Yapamazsın-" İtirazı, bakışları elimdeki Glock'a ve yanımdaki deve takılınca kesildi. "Ne istiyorsun? Hiç param yok."

Başka bir kapı açılıyor ve de Vere çerçeveye yaslanıyor.

"O senin paramı istemiyor Mickey. Çok ama çok farklı bir şey için geldi." De Vere omzunun üzerinden bakar. "Öyle değil mi Indy?"

7
HİNDİSTAN

O burada. Forge burada.

Bastien içki üstüne içki içip Forge hakkında ileri geri konuşmaya devam ederken ondan uzak durmak için kendimi pikabın bulunduğu masanın arkasına park ettiğim sandalyeden itiyorum.

Ayağa kalkar kalkmaz oda bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. *Kafamı vurduğum için mi?* Destek için masaya tutunuyorum ve Forge'un sesine doğru bir adım daha atıyorum. Parmak uçlarımdaki altındaki pürüzsüz, soğuk ahşap da dahil olmak üzere her şey garip geliyor.

Gözlerimi birkaç kez kırıştıtırıp odanın dönmesini durdurmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Avuçlarımla nemli ve alnımdan terler boşanıyor. *Bir terslik var.*

Odaya bakıyorum ve ışık gözlerimi acıtıyor.

Berbat durumdayım. Ne haltlar dönüyor burada? Kapıya doğru bir adım daha atmaya çalışıyorum ama soğuk hava tenime çarpıyor ve titremeler üzerimde dalgalanıyor.

Oturmak zorundayım. Yatağa doğru tökezliyorum ve üzerine düşüyorum, dik durmak için kırmızı örtüyü yumruklarım ile kavırıyorum.

"Üzgünüm Forge. *Karının* yatağımdan ayrılmak için acelesi yok." Bastien'in tembel ses tonu ima kokuyor.

"Çekil yolumdan, de Vere." Forge'un sesi neredeyse duyulamayacak kadar derinleşiyor.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken başım sallanıyor. *Olmadı.* Gözlerimi kapatıyorum, bunun bir nebze olsun dengemi ya da kontrolümü yeniden kazanmama yardımcı olacağını umuyorum.

"Yatakta kalmakta özgürsün, Indy. İstemiyorsan onunla gitmek zorunda değilsin." Bastien'in ses tonu şimdi daha da kendini beğenmiş ve kremayı alan kedi gibi sırtıyor olması gerektiğini bilmek için onu görmeme gerek yok.

Bana ne oluyor böyle? Böyle hissetmemeliyim-

Sonra ağrı kesici şişesinden aldığım hapları hatırladım. Bana ilaç verdi. Bastien beni uyuşturdu. *Tekrar.*

8
FORGE

Silahlı de Vere'in göğsüne dayayarak sesimi alçalttım. "Kımlıda yoksa bu lanet tetiği çekmekte tereddüt etmem."

De Vere hiç korkmuyor, bu da beni şok ediyor çünkü o her zaman lanet bir korkak olmuştur. "Bunu yapmayacaksın. Cesaretin olsaydı beni yıllar önce öldürürdün ama yok."

Cüretkâr sözlerine rağmen odaya geri dönüyor ve yana doğru hareket ediyor, India'nın yatakta oturduğunu, katatonik gibi yavaşça ileri geri sallandığını ortaya çıkarıyor.

"Ona ne yaptın böyle?" Talep ediyorum.

"Ona gerçeğin bir kısmını söyledim." Gülüyor, ama belli ki bu durumun komik bir yanı olduğunu düşünen tek kişi o. "Öyle değil mi canım? Neden Forge'a, seni onunla evlendirmek için kız kardeşinin kurtarılması konusunda yalan söylediğini öğrendiğinde ne kadar üzüldüğünü söylemiyorsun?"

"Neden ikinize de inanayım ki?"

India sonunda doğrudan bana baktığında bir şeylerin çok yanlış olduğunu fark ediyorum. Mavi gözleri, tamamen patlamış göz bebekleri yüzünden neredeyse simsiyahtı.

"Ona ne verdin?" Silahlı de Vere'in gömleğinin açıkta kaldığı göğsüne dayıyorum.

"Oha. . ." India denge için kollarını yana açmış, fırtınada yol alan bir geminin güvertesindeymiş gibi ileri geri sallanıyor. Ellerini yüzüne sürmeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Berbat durumdayım."

"Goliath. De Vere'i koru." Oturma odasından bir homurtu duyuyorum ve bunun Mickey'nin zapt edildiği anlamına geldiğini umuyorum.

Goliath silahını de Vere'e doğrultuyor ve ben de India'ya uzanıyorum.

"Buraya gel. Tuttum seni." Sol elimi uzattım ama o sağ elimdeki tabancaya odaklandı.

"Silahları sevmem." Kelimeleri bulanık çıkıyor.

De Vere bir kahkaha atıyor ve sonra homurdanarak Goliath'ın muhtemelen onu susturduğunu söylüyor.

Silah görüş alanımdan çıkar çıkmaz Indy bir adım daha atıyor ve ben onu kollarımla yakalıyorum. Dengesiz bacaklarını desteklemek için onu yanıma çekmeden önce hızlı bir kontrol yapıyorum.

Kızarmış. Vücut ısısı normalden yüksek. Gözbebekleri şişmiş. Yuvarlanıyor.

De Vere'e bakıyorum. "Molly? Ecstasy mi? Pişirdiğin başka bir parti uyuşturucusu yukarı?"

"Eminim daha önce yaşamadığı bir şey değildir," diyor de Vere, ses tonu Alaycı.

India'nın kolu sırtıma dolanıyor ve yüzü ceketime bastırıyor. "Bu çok yumuşak. Gerçekten yumuşak." İpeksi bir battaniyeye sarılmış bir kedi yavrusu gibi yanağını İtalyan ketenine sürtüyor.

"Birkaç saat içinde iyi olacak," diyor de Vere ve bakışlarım onunkilere kayıyor. "En azından sana babasının kim olduğunu ve evlilik sözleşmesi olmadan onunla neden evlendiğini sorana kadar. Ona babasının kızı olduğunu söylediğinde-"

Indy yüzünü ceketime gömerken "Benim bir babam yok," diyor. "Hiç olmadı. Asla da olmayacak. Ve bu konuda bir şey daha duymak istemiyorum. Siktir et onu. Senin de canın cehenneme. Herkesin canı cehenneme."

Goliath silahının namlusunu de Vere'in şakağına dayadı.

"Onu duydu. Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyor. söyle."

De Vere'in sırtışı yerini yüz buruşturmaya bırakır. "Eninde sonunda gerçeği öğrenecek. Şu anda uşaklarına beni öldürtsen bile. Ki bunu yapmayacaksın. Çünkü lanet tetiği çekme emrini bile veremiyorsun."

Şakağıma kan hücum ediyor ve çenem sıkılıyor. Her şeyden çok, silahı ittiğim yerden çekmek ve tüm mermiler de Vere'in vücuduna gömülene kadar tetiğe basmak istiyorum. Ama bir konuda haklı, Goliath'a bunu yapması için emir vermeyeceğim. De Vere'in ölümü bana ait. Isaac için. Onun intikamı için. Kendi huzurum için.

"Silahları sevmiyorum." India bedenimden uzaklaşıyor ve de Vere'in kendini beğenmiş kahkahası odanın duvarlarında yankılanıyor.

Tüm içgüdülerime karşı gelerek Goliath'a silahını indirmesi için başımı sallıyorum. Silahı olmadan da de Vere'i kolayca hizaya getiremeyecek değil ya.

Indy'yi kendime doğru daha sıkı çekiyorum ama çırpınmaya devam ediyor. "Gitti. Artık silah yok." Ancak bu sözleri söylediğimde bana karşı koymayı bırakıyor.

De Vere'in donuk bakışları onu kollarımda tuttuğum yerde geziniyor. "Ona şimdi sahip olabilirsiniz ama asla elinde tutamayacaksınız." Gömleğini düzeltmek için duraklıyor. "Ama yine de planımız asla bu değildi, değil mi Forge? Indy'nin zengin babasından ihtiyacın olanı alacaksın ve onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacak kadar iyi ödeyeceksin. Eminim her şeyi planlamışsındır."

"Kapa o lanet  neni."

"Yoksa ne olur? Beni vuracak mısın? Yeterince erkek değilsin. Tıpkı ona gerçeği söyleyecek kadar erkek olmadığın gibi. Ama merak etme. Yakında  ğrenecek."

De Vere'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle gerildi.

"Indy bugün dinlemeyecek, ama kendisi öğrendiğinde, çekip gidecek ve tüm planlarınızı mahvedecek. Seni terk etmesini ve paranı da yanında götürmesini izlemek için sabırsızlanıyorum. Ona evlilik sözleşmesi imzalatmalıydın ... ama ikimiz de neden imzalatmadığını biliyoruz."

P *renup. Evlilik sözleşmesi. Evlilik sözleşmesi.*

Bu kelime kafamın içinde dönüp duruyor ve neden imzalamadığımı sormam gerektiğini biliyorum ama yüzümü Forge'un takım elbisesine sürterek çok eğleniyorum.

Gözlerimin tekrar kapanmasına izin verirken beynimde ışıklar ve renkler dönüyor. "Çok parlak."

Ben konuşur konuşmaz Forge sertleşiyor. "Gözlerini kapalı tut. Şimdi gidiyoruz. Seni alacağım."

Dediğini yapıyorum, zihnimdeki ışık gösterisinin tadını diğer odadan gelen güneş ışığının sert parıltısından çok daha fazla çıkarıyorum, ama beni yerden kaldırırken başım dönüyor.

"Whoa. Whoa." Dengede durabilmek için kollarımı boynuna doladım.

"Onunla gitmeyi düşündüğüne bile inanamıyorum. Şaka gibi," diyor Bastien, şike yaptığını sandığı bir oyunu kaybetmiş şımarık bir çocuk gibi. "Sana yalan söylemedim, Indy. Yapacağı tek şey bu. Sana asla gerçeğin bir parçasını bile söylemeyecek. Sen onun piyonusun, karısı değil."

Forge'un kolları etrafımda sıkılaştı. "Sakın onunla konuşma."

Forge emri haykırıyor ve Bastien'in sorduğu tüm sorulara cevap istemem gerektiğini bilsem de şu anda umurumda değil.

Kızmak istiyorum ama Forge'un takım elbisesinin ipeksi kumaşına bastırılmışken, sandal ağacı ve taze erkek kokusunu içime çekerken duygularımı toparlayamıyorum. Parmak uçları kolumu defalarca okşayarak beni rahatlatıyor ve ben de bu hissi içime çekiyorum. Keşke parmak uçlarını sadece o küçük deri parçasında değil de her yerimde gezdirebilseydi.

Uyuşturucu yüziünden. Daha önce de parti uyuşturucusu almıştım, bu yüzden neler olduğunu biliyorum ve aynı zamanda bunu atlatmaktan ve hatta belki de tadını çıkarmaktan başka yapabileceğim bir şey olmadığını da biliyorum.

Aptalca, Indy.

Kafamın içindeki eleştirel ses bana aptal olduğumu söylüyor ve muhtemelen haklı. Ama beynim az önce serotonin, dopamin ve norepinefrinin her bir parçasını sistemime boşalttı ve her his harika hissettiriyor. Bu kadar inanılmaz hissetmeyeli yıllar olmuştu.

Teninden yayılan kokunun bir ipucunu daha almak için boynuna sokuluyorum. Ellerimden biri siyah saçlarının çok uzun uçlarını taramak için uzanıyor. *Ooh, pürüzsüz ve ipeksi.* Tutamları parmaklarımın etrafında kısıpıyorum ve o da bana izin veriyor.

Çok sıcak, güçlü ve sevimli. En azından şu anda öyle. Hiç şüphe yok ki, ilacın etkisi birkaç saat içinde geçer geçmez, tüm dünyam duracak ve Forge bir kez daha dikenli bir canavar olacak. Belki bu beni korkak ya da aptal yapar ama soğuk gerçekliğin kaçınılmaz dönüşünü hızlandırmaktansa bu puslu, mutlu hissin tadını çıkarmayı tercih ederim.

Ayrıca aşağı indiğimde Bastien'in yakınında olmak istemiyorum, çünkü onu öldürmek isteyeceğim. Bir sonraki his dalgası beni vuruyor ve başım ve parmaklarım Forge'un omzuna düşüyor.

"Uzanmam gerek."

Cevap verirken nefesi yanağımı okşuyor. "Şimdi gidiyoruz." Başını kaldırıp Bastien'le konuşurken dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor.

"Goliath bizi takip etmeyeceğinden emin olacak. Eğer onu arıyorsanız, kırmızı Lambo'yu kullanan arkadaşınız çatıda olacak."

Villaya girip doğruca yatak odama doğru ilerlerken hiç bu kadar değerli bir yük taşımamış ya da başka biri için bu kadar endişelenmemiştim. Isla del Cielo'ya olan kısa uçuşun her dakikasında Indy'yi kendime yakın tuttum, elimi alnında gezdirip ateşini kontrol ettim, arada da bir yudum su verdim.

Yıllar boyunca onun durumunda pek çok insan gördüm ve hiçbirinde olumsuz bir komplikasyon yaşamadım. Yine de emin olmak için ve kafasındaki düğüm nedeniyle Donnigan özel doktorumla temasa geçti. Onu izlememizi, sıkıntıya sokmamaya çalışmamızı ve ihtiyacımız olursa otuz dakika içinde gelebileceğini söyledi.

Indy endişe yaratacak herhangi bir belirti göstermiyor, ancak onu mikroskop altındaymış gibi izlemeden bir dakika bile geçirmeye niyetim yok.

"Çok mu sıcak?" Onu yatağa yatırırken ve gözlerini korumak için tüm perdeleri otomatik olarak kapatmak için uzaktan kumandadaki düğmeye basarken soruyorum. "Biraz," diye yanıtlıyor Indy, sırt üstü dönüp yatağın örtüsünü kaparken.

gömleğinin eteklerini başının üzerine çekmiş. Neyse ki altında hâlâ Saint-Tropez'den aldığı bikinisi var. Sonra eteğini sıyırıp çıkarıyor, ben de ayaklarının arasından çözüyorum.

"Daha iyi misin?"

"Duş almak istiyorum. Bu çok iyi hissettirir."

Gözleri kapalı ve sesi durgun. Vücut ısını güvenli sınırlar içinde tutmakla ilgilendiğim için önerisini kabul ediyorum.

"Artık gözlerini açabilirsin. Yeterince karanlık. Ben duşu çalıştırayım."

Uzaklaşmak için ayağa kalkıyorum ama o uzanıp bileğimi kavırıyor. Büyük siyah gözbebeklerine bakıyorum ve etrafındaki mavi şeritleri belli belirsiz görüyorum

Onlar.

"Ben iyiyim Forge." Yüz hatları ciddi bir hal alıyor. "Benimle ilgilenmek zorunda değilsin. Ölmeyeceğim ve planlarını mahvetmeyeceğim. Sadece kendi kışını kurtarmaya çalışıyorsan bana iyi davranma. Ben de sana güvenmiyorum."

Dürüstlüğü, ilacın bir yan etkisi olsun ya da olmasın, karnıma inen bir dirsek gibi ve keşke sözlerinin ifade ettiği küçümsemeyi hak etmeseydim.

"India, sana söylemem gereken şeyler var," diyorum ama başını sallıyor.

"Rolümü mahvetme Forge. Bu benim seçimim olmayabilir ama Gerçekle yüzleşmek zorunda kalmadan önce bunun tadını çıkaracağım."

Forge'un dudakları birbirine yapışıyor ve başını sallayarak ebeveyn banyosuna açılıyor olması gereken geniş kapıya doğru yürüyor. Suyu duyar duymaz içimi bir güç dalgası kaplıyor.

Forge'a bir emir verdim ve o da yerine getirdi.

Eve dönüş yolu boyunca beni bir şahin gibi izledi, gözlerinin etrafındaki bronzlaşmış deride çizgiler oluştu.

Ya Forge istese de istemese de bana karşı bir şeyler hissediyor ... ya da Bastien haklı ve Forge sadece bana ihtiyacı olduğu için varlığını koruyor. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama kimsenin piyonu olmak istemiyorum.

Tek istediğim her an benden koparılamayacak bir hayattı. Güvenlik. İstikrar. Her gece uykuya dalarken başımı kendi seçtiğim yastığa koymak, zorunluluktan ve hayatta kalmak için olmak zorunda olduğum bir yere değil.

Gerçekten bir babam var mı? Forge benimle bu yüzden mi evlendi? Beni manipüle edebilmek için gerçekten kız kardeşimi mi kaçırdı?

Bastien'in böyle bir plan yaptığını görebiliyorum ama Forge hakkında çok yanılmıyorsam o kadar da değil.

Ya da sikim tutulduğundan ve onu bir daha asla görmek istemediğimi söylemeden önce Kraken'a en az bir kez daha binmek istediğimden.

Forge elinde kabarık beyaz bir bornozla banyodan çıkıyor. "Sen hazır olduğunda duş da hazır olacak."

Tüm düşünceleri kafamdan atıyorum ve şu anda önemli olan tek şeye kilitleniyorum. *Bu muhteşem milyarder adam benim emirlerimi yerine getirmek için burada.*

Bu bilginin beni neden bu kadar heyecanlandırıldığını bilmiyorum ama heyecanlandırıyor ve ben de elimden geldiğince buna sarılacağım. Belki de kendilerini blöfle servetlerinden edecek yeteneğe ya da cesarete sahip olmadığımı düşünen zengin ve güçlü adamlara karşı pokerde kazanmayı sevmemle aynı nedendir.

Evet, muhtemelen baba sorunlarım var.

Uyuşturucunun bir sonraki dalgası ayaklarımı yatağın kenarına doğru salladığımda beni vuruyor. Sallantılı bacaklarımın üzerinde doğrulduğumda Forge öne doğru adım attı.

"Seni taşıyacağım."

Elimi uzatıyorum ve olduğu yerde donup kaldığında sırtışıma gizlemek zorunda kalıyorum. *Gerçekten de emrettiğim şeyi yapıyor.* Kıkırdamamak için tüm konsantrasyonumu toplamam gerekiyor.

"Yürüyeblirim." Duraklıyorum. "Ama kolunu alacağım. Denge için yani."

Kalın sakallı çenesi gerilerek başını sallıyor ve ben de yardım edemiyorum ama benim emirlerimi yerine getirmenin ona ne kadara mal olduğunu merak ediyorum.

Bana adil görünüyor.

Sağ elimle kolunu kavriyorum. Kalçalarımındaki ekstra salınım her adımda ona çarptığım anlamına geliyor ve bunun için özür bile dilemeyeceğim. Banyoya ulaştığımızda, ışıklar neredeyse tamamen karanlığa indirilmiş, ki bu gözlerimin kesinlikle hoşuna gidiyor. Kaba kenarlı taş tezgahın üzerinde beni gülümseten bir mum bile var.

Aslında bunu benim için daha iyi hale getirmeye çalışıyor.

Araba yıkama kabini büyüklüğündeki cam duş kabininin önünde durduğumda, bir sonraki adımda ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Forge tutamağa uzanıyor ve kapıyı açıyor, azıcık da olsa buhar çıkıyor. Suyu çok ısıtmamayı bilmesinden etkilendim çünkü Bastien'in şerefsiz arkadaşının bana verdiği gibi kulüp ilaçlarının en büyük riski olan hipertermi ve organ yetmezliği yaşamamı istemiyor.

Bana verdikleri *herhangi bir* hapi alacak kadar saf olduğum için kendimi azarlamadan önce, kendime en azından başımın hiç ağrımadığını ve gerçekliği en az altı saat daha erteleyebileceğimi hatırlatıyorum. Bu da ilk fikrime geri dönmek anlamına geliyor-

Bunun tadını çıkar. Çünkü uyandığımda gitmiş olacağım ve Forge'un planları sona erecek.

Mayomun üstündeki kravata uzanıyorum ve Forge hareketimi durdurmak için koluma dokunuyor.

"Takmaya devam et." Sesi boğuk geliyor ve son birkaç gündür libidomla oynayan adama hiç benzemiyor.

Kravatı çekip çıkarırken ona yan gözle bakıyorum. "Gösterinin tamamını izlemen benim umurumda değilse, senin neden olsun ki?"

"Lanet olsun-"

"Kapa çenenin,

Forge."

Kravatı bırakıyorum ve göğüslerim üstümden taşıyor. Ama Forge aykırı bir adam olduğu için aşağıya bakmıyor. Doğrudan gözlerimin içine bakmaya devam ediyor.

Beni görmezden gelmeye çalış, diyorum sessizce. Sana meydan okuyorum.

Arka tarafa uzanıp düğümü çekiştirerek tamamen çözüyorum ve ardından alt kısmı kalçalarımın geçiriyorum. Yan tarafımdaki iyileşmekte olan kesik sızlıyor ama tenimin üzerinde dolaşan serin havanın verdiği çöküntü hissini azaltmaya yetmiyor. Meme uçlarım dikleşiyor ve ılık suyun altına girmek için sabırsızlanıyorum. Hâlâ yüzümden başka bir yere bakmayan Forge'un etrafından dolanarak duşa giriyorum ve sprey tenime değdiğinde inliyorum.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor." Başımı arkaya doğru eğip suyun saçlarımdan üzerinden akmasına izin verirken inliyorum. Bu hissin tadını çıkararak bir o yana bir bu yana sallanıyorum.

"Aman Tanrım. Otur. Düşüp kafanı kırman için bir şans daha vermeyeceğim."

Bir gülümseme dudaklarımı aralıyor. "Ben çıplakken bana emir vereceksen, bundan daha kirli emir versen iyi edersin." Gözlerimi açtığımda Forge'un çenesinin kasıldığını ve adem elmasının boğazında düğümlendiğini görüyorum.

"Indy ..."

"Bana sadece arkadaşlarım Indy der ve sen onlardan biri değilsin."

Benim hakkımda ne düşündüğünü umursamamam gerektiği halde, söylediği söz beni yine dilim dilim etti.

O bir amaç için bir araç, diye kendime hatırlatıyorum ama yalan söylediğimi biliyorum. O bir amaç için bir araçtı. Son kırk sekiz saat içinde bu değişti. Şimdi çok daha tehlikeli ve öngörülemez bir şeye dönüştü.

Indy parmak uçlarını vücudunda gezdirmeden önce alnına bastırıyor ve yüzünde, çenesinde, göğsünde ve sonra sıkıca tomurcuklanmış bir meme ucunu daire içine almak için durakladığı göğüslerinde gezinirken onları takip etmemek imkansız. Onu ağzımın içine çekip sertçe emmeden ve keskin bir şekilde çekiştirmeden önce dilimle alay etme düşüncesi dişlerimi gıcırdatıyor.

Benimle olabilecek en cüretkâr şekilde alay ediyor.

"Beni istediğini biliyorum," diyor Indy, kendini kontrol etme yeteneğimi daha fazla yok ederken kelimeleri mırıldanarak çıkıyor. "Ve şu anda, belki de son kez, ben de seni istiyorum."

Siktir. Sikeyim. Sikeyim.

Ona dokunamam. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz.

Ama o haklı, bu sahip olduğum son şans olabilir.

Belki de yaptığım şey için cezam budur. En çok isteyeceğimi bilmediğim şeye bir kez sahip olmak ve sonra onu sonsuza dek benden koparmak.

Yine de bu doğru olmazdı. Bulduğum yere fırsatçı bir pislik olarak gelmiş olabilirim ama bu durumdayken ondan faydalanmak doğru gelmiyor ... şu anda ahlakı ya da etiği ne kadar önemsemek istemesem de.

Başımı sallıyorum. "Benimle başa çıkamazsın, küçük kız."

Başını iki yana eğip omurgasını kavislendirirken gözlerini deviriyor. Parmakları aşağıya doğru inmeye devam ediyor, kıvrımlı karnının üzerinde geziniyor ve sonra

amının hemen üstündeki traşlı bölümü.

"Saçmalık. Benimle başa çıkamayan sensin. Ne istediğimi çok iyi biliyorum. Bana dokunmanı, beni becermeni ve her şeyi unutana kadar boşalmamı sağlamanı istiyorum." Gözlerini açıyor ve bana bakıyor. "Ama bundan yararlanmayarak kendine şehit olduğunu söyleyebilirsin. Kendime dokunacağım. Kendimi beceririm. Ve onun yerine senmişsin gibi davranırım."

Hay sikeyim.

Parmak uçları klitorisinin üzerinde kayar kaymaz, özdenetimim zincirlerini atlatıyor, soyunmamı ve vaat edilen toprakların son bir tadı için onu suya kadar takip etmemi istiyor. Indy parmağını pembe kıvrımlarının arasına sokarken adımı inliyor ve savaş daha başlamadan bitiyor.

Kravatımı çıkarıyorum, ayakkabılarımı tekmeliyorum, ceketimi, gömleğimi ve pantolonumu çıkarıyorum ve onu takip ediyorum - ayak parmaklarının üzerinde dönüp dengesini kaybetmesi için tam zamanında. Kalbim boğazımda, kollarımı açarak öne doğru atıyorum ve su ikimizin de üzerinden akarken onun kaygan, çıplak bedenini kendime doğru çekiyorum.

Indy'nin sudan kararmış kirpikleri bana bakarken dalgalanıyor. "Beni yakaladın. Sanırım bu, bu gece için bana sahip olacağın anlamına geliyor."

Mavi gözleri hâlâ büyük ölçüde siyah, ama bakışlarında şimdiye kadar sahip olduğum tüm koruyucu içgüdüleri ortaya çıkaran bir şey var. Onu bu duvarların dışındaki dünyanın acımasız gerçekliğinden, benden, Bastien'den, babasından ve kendinden korumak istiyorum.

Bu kadın için lanet ejderhaları öldürmek istiyorum - onlardan biri olsam bile.

Ama şu anda, çıplak vücudunun kaygan teni benimkine sürtünürken ve meme uçlarının büzülmüş boncukları göğsüme baskı yaparken, hepsini bir kenara itiyorum. O haklı ... yarın çok yakında burada olacak ve sabahın ayık ışığında bu tatlı ve çıplak Indy sonsuza dek gitmiş olacak.

Cennetteki son şansım olabilecek bu şeyi elimin tersiyle itersem nasıl bir adam olurum?

Aptal bir adam. Ve uzun zamandır kimse beni aptal olmakla suçlamamıştı.

Ellerimi vücudundan aşağı kaydırarak kışının yanaklarını kavradım ve onu kendime doğru çektim.

"Çok sertsin," diye fısıldıyor, başını arkaya doğru eğdiğinde gözleri tekrar kapanıyor ve su kalın yelesi saçlarından süzülüyor. Parmakları

Sanki güçlerini test ediyormuş gibi pazılarının etrafını sarıyor ve sıkıyor. "Ve çok güçlü. Çıplak ellerinle beni parçalayabilecek kadar güçlü."

Dilimin ucunda ona asla zarar vermeyeceğime dair söz vermek var ama bu yalan olur. Şimdiden yaptığım ihmaller bana duyabileceği her türlü güveni yerle bir edecek, bana karşı sahip olmasını dilediğim ama elimde olmayan duyguları yok edecek.

"Onun yerine seni onlarla koruyacağım," diyorum onu kaldırarak. "Bacaklarını belime dola. Sana sarılmak istiyorum."

Bu emrin nereden geldiğini bilmiyorum, çünkü daha önce hiçbir kadına ona sarılmak istediğimi söylememiştim. Aslında, daha önce bir kadını hiç bu şekilde tutmak *istememişim*.

Indy emri yerine getiriyor ve baldırları kıkımın üzerinden geçerek amını doğrudan sikime dayıyor. Bu en mükemmel türden bir işkence.

Her şeyden çok onu kaldırıp sikimin üzerinde kaydırmak istiyorum ama bu benim ne istediğimle ilgili değil. Bu ona ihtiyacı olanı vermekle ilgili. Belki de zihnimin gizli bir köşesinde, bu geceyi onun için yeterince iyi hale getirirsem, boşanmak istemeyeceğini ve yarın kapıdan çıkıp gitmeyeceğini umuyorum.

Pek olası değil.

Ama yine de içimdeki iyimserlik denemeye değer olduğuna

karar veriyor. "Beni suyun altına tut. Çok iyi hissettiriyor."

"Sen nasıl istersen, bebeğim," diyorum, sevecenlik ifadesini ağızımdan kaçıracak.

Indy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını salladı. "Sakın benim üzerimde bu saçmalığı kullanma. Asla." Kalçalarını sallıyor, klitorisini sikime sürüyor ve bu onun tasarlayabileceği en inanılmaz ceza gibi geliyor.

"Sana Indy diyemem çünkü biz arkadaş değiliz."

"Doğru." Gözleri tekrar kapanırken Indy başını geriye atıyor ve saçlarını duş başlığının spreyinde sürükleyerek ileri geri sallanmasına izin veriyor. "Sanırım seçeneklerin eş, ödül, piyon, delikteki as... Gerçekten fark eder mi? Çok yakında senin için hiçbir şey olmayacağım."

O kadar etkili bir şekilde meselenin özüne iniyor ki, de Vere'in ona ne söylediğini merak etmek zorunda kalıyorum. Yine de, de Vere'in ona verecek bir bilgisi olmamalı... tabii Ruslarla bir ilişkisi yoksa. Bu da Federov'un benimle oynadığı ya da örgütünde bir sızıntı olduğu anlamına gelir.

Ama bunların hepsi, kollarımda onu becermemi yasaklayan çıplak karım olmadan önce bekleyebilir.

"Ace in the hole. Bunu sevdim," diyorum dalgınca onu yukarı kaldırırken, böylece sonunda bir meme ucunu ağzıma alıp emebiliyorum.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor." Indy sallanıyor, kaygan amını ve o küçük gümüş piercingi karın kaslarıma sürüyor, aletim kıcının çatlağına sıkıca bastırıyor. *Bakire olduğu yere.*

Hayatımda hiçbir zaman bir kadının bekaretini -her türlü bekaretini- alan kişi olma fikri beni bu kadar tahrik etmemişti. Ama Indy ile işler farklı.

Bu iş biter bitmez beni ve aramızda geçen her şeyi unutmaya kararlı olacak ve benim de tam tersini yapacağıma dair bir his var içimde. Her anıya tutunacağım, bu kadını unutmaya çalışırken kendimi unutturacağım.

"Ben bunu yaparken o daracık amını bana sürttüğün için boşalacaksın." Ağzıma en yakın meme ucunu ısıriyorum ve dişlerimle sıyırıyorum.

"Oh . . ." Indy inliyor, daha sert sallanıyor, sanki zaten bir orgazmın peşindeymiş gibi. "Daha fazla."

İnlemeleri duş kabinini doldurana ve karın kaslarımdaki kayganlığın duştaki armatürlerden akan suyla hiçbir ilgisi kalmayana kadar meme uçlarını değiştiriyorum, kazıyorum, ısıriyorum, çekiştiriyorum ve diğerini emiyorum.

"Yapamam-" Bana karşı kasılıyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Sana ihtiyacın olanı vereceğim," diyorum ona, elimi bir kıç yanağının etrafında kaydırarak işaret parmağımın pedini onun kıç deliğine bastırıyorum.

"Oh Tanrım. Oh Tanrım. Evet."

Amını ıslatan ıslaklığı geri süpürmek için parmaklarımı daha da yukarı kaydırıyorum ve beni dışarıda tutmaya çalışan sıkılmış kası yağlamak için kullanıyorum.

"O daracık göt deliğini parmaklayacağım. Beni tutmaya çalışma dışarı."

"Lütfen!"

Ağlamasıyla aletime bir kan dalgası daha hücum etti. İçine doğru itiyorum ve kıcı benim için bir mucize gibi açılıyor.

Tüm vücudu zevkten kasılırken Indy'nin yalvarışları çığlıklara dönüşüyor. Göt deliği parmağımın etrafında sıkılaşıyor ve orgazmının dalga dalga yayıldığıнын sinyalinin veriyor. Sonunda vücudu gevşeyip bacakları belimden düştüğünde, parmağımı çekip kurtarıyorum ve ayakları fayans zemine değene kadar onu indiriyorum.

"Hayır. Beni yere bırakma. Yapamam-"

İkinci kez söylemesine gerek yok. Onu kollarımın arasına alıp, eşikten geçirmek üzere olduğum değerli bir gelin gibi tutuyorum.

Ama bunu yapmadım, çünkü ona karşı hedeflerime ulaşmanın verdiği tatmin dışında bir şey hissetmemem gerekiyordu.

Yanağı göğsüme yaslanmışken, bu durumu ne kadar berbat ettiğimi geri almanın mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

"Yatma zamanı."

Başını sallıyor ve ben de kapıyı açarak bizi spreyn içinden çıkarıyorum.

"Hava soğuk," diye itiraz ediyor Indy ve ben de daha önce almadığı bornozu alıyorum.

Banyonun loş ışığında, onu ayaklarının üzerine yatırıp bornozu etrafına sararken ve kemeri bağlamadan önce kollarını kolların içine sokarken yüz hatları tembel ve rahat görünüyor.

"Suya ihtiyacın var."

Elimden kurtulmaya çalışıyor ama onu tekrar kaldırıyorum, kollarımdaki ağırlığını seviyorum çünkü o gerçek, sağlam ve *benim*. Sadece bu gece için olsa bile. Bir yanımda Vere'e yaptığı hata için teşekkür etmek istiyor, çünkü bu israf etmeyeceğim bir hediye.

Onu devasa yatağa yatırıyorum ve bir şişe su alıp kapağını çıkarmadan önce örtüyü açıkta kalan ayak parmaklarının üzerine çekiyorum. Suyunu yudumlarken, saçlarının yastığını ıslattığını fark ediyorum.

"Kıpırdama. Hemen döneceğim."

Banyoya gidip kalın bir havlu ve kim bilir hangi yanlış nedenle yaktığım mumu aldım. Ama ona nasıl baktığını gördüm ve hoşuma gitti.

Titrek alev komodinin üzerinde güvenle dururken, havluyu saçlarına doladım ve suyu sıkabildiğim kadar sıktım.

"Sabaha berbat olacak," diye mırıldandı Indy.

"Endişelenmeyi bırak."

Gözlerini açıyor ve bana bakıyor. "Bunun nasıl biteceğini zaten biliyoruz. Beni oyalayacaksın ve bir şey söylemeyi reddedeceksin. Ben de sinirlenip çekip gideceğim." Ses tonu o kadar kesin ki, sanki başka bir seçenek yokmuş gibi.

Saçmalık. Başka bir seçenek bulacağım.

Gözleri tekrar kapanırken Indy'ye "Bunu bilmiyorsun," diyorum.

"Evet, biliyorum. Çünkü sen asla eğilmeyecek ya da değişmeyeceksin. Nasıl olduğunu bilmiyorsun Forge. Yoluna çıkan her şeyi buldozerle ezmek anlamına gelse bile her zaman istediğini elde ediyorsun." Yanağını yastığa koymak için kayıyor. "Ama ben

düzleştirilmekten pek hoşlanmıyorum. Bu da demek oluyor ki sen beni ezmeden önce yolundan çekilmeliyim." Bir gözünden bir damla yaş sızıyor ve yüzünün pürüzsüz, bronz teninden aşağı süzülüyor.

MDMA hakkında bildiklerimi bildiğime göre, söylediği sözler mutlak gerçek olduğuna inandığı şeyler. Ve belki de haklıdır. Ben bir buldozerim. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin beni hedeflerime ulaşmaktan alıkoymasına izin vermem. İnsani maliyeti daha önce hiç düşünmemiştim ama Indy'nin üzücü açıklaması bunu çok canlı bir şekilde gözümde canlandırmamı sağladı.

Bu anlaşmayı bitirmek onu yok etmeye değer mi?

Ben bu soruyu cevaplayamadan Indy bornozun bağını çekiştiriyor ve battaniyeyi tekmeliyor.

"Ateşliyorum ve amımı yemeni istiyorum."

Yuvarlanırken, kelimelerimi kontrol edemiyorum. Dudaklarımdan özgürce dökülüyorlar, tıpkı gözlerimden silip attığım yaşlar gibi.

Diğer yöne doğru deli gibi koşmazsam Forge'un hırsının beni dümdüz edeceğini umursamamalıyım ama belli ki çok fazla umursuyorum.

Şu anda bunu düşünme.

Düşünmek yerine bornozumun kenarlarını açıyorum ve tüm vücudumda en ufak bir utanç ya da tevazu izi yokmuş gibi bacaklarımı açıyorum. Ve şu anda, yok. Duşta yaptığı gibi beni tekrar boşaltmasını istiyorum.

Parmağını kıcıma bastırduğunda, çözüldüm. Aldığım zevk beni yere düşürmekle tehdit etti, güçlü kolları ve geniş omuzları beni tutmak için orada olmasaydı yapacağım şey buydu.

Ne olursa olsun, birinin her zaman sizi yakalamak için orada olacağını bilmek nasıl bir şey olurdu? Asla düşmeyeceğinizi? Güvende olduğunuzu?

Yüzümden bir damla gözyaşı daha akıyor çünkü bu sorulara asla cevap veremeyeceğimi biliyorum.

"Neden ağlıyorsun, Ace?" Forge bir tanesini başparmağıyla yakalıyor, ben de elini fırçalıyorum.

Bu lakabı taktığımda tamamen şaka yapıyordum. Ama nedense o sert ses tonuyla dilinden dökülüğü hoşuma gidiyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum ama bir eliyle bileklerimi kavlıyor ve kucağıma doğru çekiyor. Forge yanaklarımdaki gözyaşlarını teker teker siliyor ama durmak yerine daha hızlı akıyorlar.

"Beni burada öldürüyorsun."

Gözlerimi sıkıp onları durdurmaya çalışıyorum ama işe yaramayacağını biliyorum.

"Onun yerine çığlık attır bana," diye mırıldanıyorum.

Dokunuşu yüzümden uzaklaşıyor ve o alçalırken yatak kayıyor. Forge'un avuç içleri kalçalarımda geziniyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Bunu yapabilirim. Sadece arkana yaslan ve keyfini çıkar."

Sıcak nefesi merkezimi yıkar yıkamaz gözlerimi açıyorum ve bacaklarımın arasındaki koyu renkli saçlara bakıyorum. Öne doğru düşerek görüşümü engelliyor ama önemli değil. Bana ne yaptığını gayet iyi hissedebiliyorum. Dili amımın dibinden yukarı doğru, neredeyse klitorisime kadar ilerlediğinde parmaklarımı saçlarının arasından geçirip kavıyorum.

"Benimle alay etme."

Bakışlarımla buluşmak için yüzünü kaldırıyor. "Buna söz veremem." Geniş dili dışarı fırlıyor ve klitorisimi okşuyor. "Ama boşaldığında adımı haykıracaksın."

İkimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz ve o da bunu bana tartışılmaz bir şekilde kanıtlamaya koyuluyor. Dili içimde geziniyor ve inliyor.

"Çok lezzetli. Seni bütün gece yiyebilirim."

"Mmm." Onaylayarak inliyorum çünkü itiraz etmeyecektim ... en azından beni doldurması için can atana kadar.

Bir şekilde aklımı okuyabiliyor olmalı çünkü sol eliyle kalın bir parmağını açıklığıma bastırıyor ve içeri kayıyor. Klitorisimi sertçe emerken ağzına doğru eğildim. İlk orgazmımın üzerime çökmesi uzun sürmüyor ve sınırdayım.

Güçlü bir hamleyle parmağı içimi dolduruyor ve ben bırakırken çığlık atıyorum. "Yapamam-"

"Henüz durmadım. Daha adımı haykırmadın. Bunu duymak istiyorum."

Neden bu kadar önemsediyimi bilmiyorum ama ben görevdeki bir adamım. Indy'nin söylediğini duymak istiyorum. *Forge-Jericho*'nun değil. Ve o yıkılıp bana istediğimi verene kadar onu tekrar tekrar boşaltacağım.

Bu adil mi? Umurumda değil. Daha önce adaleti hiç umursamamıştım ve yarın onu kaybedecekken şimdi de umursamayacağım.

Başparmağımı yağlayıp işe koyuluyorum, parmağımla amını sikerken bir yandan da başparmağımı götüne sokup klitorisini emiyor ve ısıriyorum.

Indy'nin kafası yastığın üzerinde ileri geri sallanıyor ve ilacın etkileriyle karıştığında, zevk son zamanlarda yaşadıklarından daha ezici olmalı. *Aslında . . .* Daha önce ne dediğini hatırlıyorum. *On yıldır ona dokunan tek erkek benim.*

Bundan sonra ne olursa olsun, bir şeyden emin olacağım - benim ve bu gece olacakların anısı beynine asla unutamayacağı bir şekilde kazınacak.

"Forge! Yapamam."

Başparmağımı çıkarıp tekrar sokuyorum. "Adımı söyle, lanet olsun."

Kıçı gerilirken çığlığı kesiliyor. Tekrar boşalıyor ve işte o zaman bana istediğimi veriyor, başlangıçta sadece bir fısıltı olsa bile.

"*Jericho.*"

Klitorisini sertçe ısıriyorum ve adım bir çığlığa dönüşürken tüm vücudu titriyor. Başımı kaldırıyorum ama elleri saçlarıma gömülüyor ve yüzümü bacaklarının arasında tutuyor.

"Daha fazla."

Bu başka bir yalvarış ve görmezden gelemeyeceğim bir yalvarış. Bunun çok bencilce olduğunu da biliyorum, ama ona bir orgazm daha yaşatacaksam, bu sikim onun daracık amcığının içine öyle bir gömülmüşken olacak ki, onun hissini asla unutamayacağım. Onun anısının bende de yer etmesini istiyorum.

Saç tellerimin parmaklarının arasında kalmasını umursamadan geri çekiliyorum. Komodinin çekmecesini karıştırıyorum, üstündeki muma dikkat ediyorum ve bir prezervatifi aletimden aşağı yuvarlıyorum. Üstümü örter örtmez bacaklarının arasına geçip ileri atılıyorum.

Indy'nin kapalı gözlerinden yaşlar akarken iç duvarları çırpınıyor ve kenetleniyor. Karanlık ışığı neredeyse tamamen gölgelese bile onları görmek istiyorum.

"Bana bak."

Gözlerini açıyor ve bakışlarımız birbirine kilitlenmişken, sanki her şey bu gecenin hayatının en güzel gecesi olmasına bağlıymış gibi onu tekrar tekrar beceriyorum.

Belki de öyledir.

Bu ona hiçbir şey saklamadan verebileceğim tek şey. Onun için her şeyimi.

Göz kapakları titriyor, sanki kapatmak istiyormuş gibi ama klitorisini bulup bastırıyorum. *Patlama.*

"Evet! Jericho! Evet!"

Adımı söyler söylemez orgasmım içimden taşıyor.

Uykum kaçarken bedenim ağırlaşıyor, sanki bir kamyon dolusu çimento tarafından tartılıyormuş gibi. Kolumu kaldırmaya çalışıyorum ama hareketsiz bir cismin altında sıkışmış.

Gözlerimi açıyorum ama oda zifiri karanlık. Tek ses yanımdaki adamın sessiz nefes alış veriş. Tüm vücudu benimkine sarılmış olan adamın.

Forge. Ya da Jericho, dün gece bedenimden hiç tatmadığım kadar zevk alırken ona böyle sesleniyordum.

Uyuşturucu yüzünden olduğunu söylemek istesem de bunun yalan olduğunu biliyorum. Elbette, deneyimi artırabilirler ama hiçbir şey kötü bir aşığı inanılmaz bir aşığa dönüştüremez.

Forge inanılmazdan da öte ve bu sadece benim sınırlı deneyim ölçeğim olamaz. Bana her açıdan acımasız bir adam gibi geliyor-özellikle de yatakta partnerini memnun etmek söz konusu olduğunda.

Ve sen de sikine vurulmayı bırakmalısın, Indy. Sabah oldu ve dilim damağıma yapışırken bile gerçeklik kontrolü beni sert bir şekilde vuruyor.

Kolumu Forge'un altından çekiyorum ve komodinin üzerinde bir şişe su görmek için dönüyorum. *Teşekkürler Tanrım.* Ama teşekkür etmem gerekenin Tanrı olmadığını biliyorum.

Sessiz ve dikkatli hareketlerle, uyuyan canavarı uyandırmamayı umarak yataktan çıkıyorum. Bir duşa, yemeğe ve yaklaşımakta olan yüzleşmeye hazır olmadan önce ayaklarımı yere sağlam basmaya ihtiyacım var.

Su şişesini duşa götürüyorum ve dün gece her türlü çekingenliğimi nasıl kaybettiğimi ve bana katılması için onunla nasıl alay ettiğimi düşünmemeye çalışıyorum. Sıcak utanç yanaklarımı kızartıyor ve tamamen farklı bir nedenle kabine atlıyorum - anıları yıkamak için.

Beni uyandırmak için sadece bir soğuk su patlaması yetiyor.

"Kahretsin!" Dondurucu iğnelerden dışarı fırlıyorum ve ısıtmak için musluklara vuruyorum.

Bir dakika sonra spreyin altına geri giriyorum. Saçlarım kocaman bir düğüm olmuş, fayansın içine yerleştirilmiş nişten şampuanı alıp fırçalayarak temizlemeye çalışıyorum. Saç kremi daha da yardımcı oluyor. Neyse ki şakağımdaki düğüm çözüldü ve artık ağrımıyor.

Bu sabah seyirci istemediğim için işlemi aceleyle tamamlıyorum ama suyu kapatıp kapı koluna uzanmak için arkamı döndüğümde Forge çoktan beni bekliyordu.

Bir kez daha elinde bir bornoz var ve dikkatle beni izliyor.

Yanaklarımdaki sıcaklık hızla yükselirken, bornozu elinden almak için uzanıyorum. Bornozu vücudumu örtmek için kullanıyorum, etrafımda dönüyorum ve sıırıslıklam kollarımı kolların içine sokuyorum, sıkıştıkları için savaşıyorum.

Duygularım dün gece onları içine hapsedtiğim duvarları yıkarken Forge sessizlik içinde bekliyor. Aşağılanma, ihanet ve öfke küllerinden doğan bir Anka kuşu gibi yükseliyor.

"Boşanmak istiyorum." Söylemeyi planladığım şeyin bu olduğunu bile fark edmeden kelimeler ağzımdan çıkıveriyor ama Forge'un soğukkanlı yüzünü okumak mümkün değil. "Beni duydu mu? Boşanmak istediğimi söyledim."

Hiçbir tepki yok. En ufak bir tepki yok. Bir yanıt bekledim ama hiçbir şey gelmeyince başımı salladım.

"İyi konuşmaydı. Bunun bittiğine ve aynı sayfada olduğumuza sevindim." Sanki dünya umurumda değilmiş gibi etrafından dolanıyorum.

Forge'un eli bir anda uzanıyor ve üst kolumu sarıyor. "Daha işimiz bitmedi."

"Evet, bitti. Bana yalan söyledin. Benimle oynadın. Kandırdın. Ne dersen de ve benim işim bitti. Bittim. Bittim. Git kendini becer ve oyunlarını başkasıyla oyna."

"Sana yalan söylemedim."

Söyledikleri karşısında ağzım açık kaldı. "Kız kardeşimi kaçırdın ve sonra seninle evlenirsem onu kurtaracağına söz verdin! Bu nasıl yalan olmaz?"

Forge'un amansız ifadesi taş gibi sertleşiyor. "De Vere saçmalıyor. Kız kardeşinin kaçırılmasıyla tek bir ilgim bile yok. Benim lanet olası dünyanın pisliği olduğumu düşünebilirsin ama geçmeyi reddettiğim çizgiler var. Kendi çıkarlarım için bir masuma zarar vermek de bunlardan biri."

Kolumu sarsarak onun elinden çekmeye çalışıyorum ama kolum kıpırdamıyor. "Peki ya ben? Kendi çıkarın için zarar verdiğin masumlardan sayılmıyor muyum?"

Forge aniden alev almışım gibi beni kavrayışını serbest bırakıyor. "Kız kardeşinin özgürlüğünü güvence altına almak için benimle pazarlık yaptın mı, yapmadın mı?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup dişlerimi sıkıyorum. "Benden önce onu geri almak için bir planın vardı zaten! Zamanlama saçmalık Forge. Sana söylediğimde kaçırıldığını bilmediğini söyle bana. Bana zaten bir kurtarma planın olmadığını söyle. Yüzüme karşı yalan söylemeye cesaretin var mı?"

Uzun süre cevap vereceğini sanmıyorum ama sonunda cevap veriyor.

"Monte Carlo'ya gitmeden önce kaçırıldığını biliyordum." İtirafı karşısında çenem daha da düşüyor. "Gördün mü? Bana yalan söyledin!"

"Yalan söylemedim. Sadece bildiklerimi sana söylemedim ve sen de sormadın." "Bu adil değil. Bu bir ihmal yalanı. İstedğin kadar saçmalayabilirsin,

ama bu seninle evlenmem için beni kandırdığın gerçeğini değiştirmez."

Bana doğru bir adım atarken burun delikleri alevleniyor. "Numara falan yoktu. Sorgusuz sualsiz bir anlaşmayı kabul ettin. Sana bundan fayda sağlayacağımı söyledim. Nasıl, neden ya da ne zaman diye sormadın. Sordun mu?"

"Çaresizdim!" Bağırıyorum ve çılgılığım fayans banyo duvarlarında yankılanıyor. "Onu kurtarmak için her şeyi yapardım."

"Bu doğru. *Her şeyi*. Bunu az önce söyledin, o yüzden sana yapmak istemediğin bir şeyi yaptırmışım gibi davranmayı bırak."

"Summer'ın kaçırılmasıyla tek bir ilgin olmadığına dair bana söz verirsen." Bakışları öfkeyle yanarken parmağımla göğsüne vuruyorum.

Forge bir elini parmağıma doluyor ve sıkıyor. "Tanıdığım babaya en yakın şey olan adamın mezarı üzerine yemin ederim ki kız kardeşinin kaçırılmasıyla hiçbir ilgim yok. İyi bir adam olmayabilirim ama olmamı istediğiniz şeytan da değilim."

"O zaman kim yaptı?" Beni kavrayışını bırakıp geri adım atarken talep ediyorum. "Ve bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme. Eğer bunu yaparsan tüm dünyaya hikâyenin benim tarafımı anlatırım."

Forge'un çenesi geriliyor ve tehdidimin bir ağırlığı var mı, yoksa sadece sinek gibi savuşturacağı bir sıkıntı mı diye merak ediyorum. Bakışlarıma karşılık vermeden cevap veriyor.

"Babanın düşmanları var."

Bu kelime kafamın içinde bir kalp atışı gibi zonkluyor. *Baba. Baba. Baba. Baba.* Midem isyan etmekle tehdit ediyor.

"Benim bir babam yok," diyorum ona banyodan aceleyle çıkarken, olmasını talep ettiğim bu tartışmadan kaçmak istiyorum.

"Sen tertemiz bir gebe değildin, Indy. Senin bir baban var," diyor Forge, bir dolabı sakladığını tahmin ettiğim başka bir kapıya doğru yürürken.

Haklıyım ve içi erkek kıyafetleriyle dolu. Gördüğüm ilk tişörte uzanıyorum ve bornozu çıkarıp başıma geçiriyorum. Elim yan tarafımdaki kesiğe geliyor ve neyse ki artık acımıyor. Üstümü örttükten sonra dolaptan çıkıp dünkü şortumu bulmak için banyoya geri dönüyorum.

Forge yatak odasında duruyor, gelip gitmemi izliyor, ama tamamen giyinene ve tişörtüm bir kalçamda düğümlenene kadar onunla tekrar yüzleşmiyorum, sanki çaresizlikten giyinmek yerine bir tür moda gösterisi yapıyormuşum gibi.

"Ne dediğimi duydun mu?" diye soruyor.

"Annem onun öldüğünü söyledi. Onun yerine neden sana inanayım ki?" Kapıya doğru dönüyorum ama Forge bileğimi kavramak için tekrar uzanıyor.

"Yalan söylemiş olabileceği hiç aklına geldi mi?"

Dönüp ona bakıyorum. "Ne gibi bir sebebi olabilir ki?"

Çakmak çakmak gri gözleri yüzümü inceliyor. Ne aradığına dair hiçbir fikrim yok ama ondan ne alamadığımı biliyorum. Cevaplar.

"Benim bir babam yok. Sana inanmam için yapabileceğin hiçbir şey yok. Bunu duymak istemiyorum." Kolumu geri çekiyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Kız kardeşinin kaçırıldığını bana söyleyen babandı.

Kaçıranların seni yakaladıklarını sandıklarını düşünüyor."

Olduğum yerde donup kaldım. *Hayır. Hayır. Hayır. Bu mümkün değil.* Ben kafamın içinde Forge'un ifadesine öfkelenirken, o devam ediyor.

"Summer'a hiç kimliklerinden birini verdin mi? Poker oyunlarına girmek için senin adını kullandığını hiç söyledi mi?"

Ağzım açık kalıyor. *Hayır. Lanet olsun. Kesinlikle.*

"Söylenmez."

"Söyledi. Yaptı. Bu yüzden onun sen olduğunu düşündüler."

Şokumu bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum. Her ne kadar yalan söylediğini haykırmak istesem de ... Kız kardeşimi tanıyorum. Bu tam da onun yapacağı bir şeye benziyor. On altı yaşındayken kulüplere girmek için kimliğimi çalmış ve benim bunu öğrenmeyeceğimi sanmıştı. *Alanna ve ben onu şımarttığımız için hiç büyümedi.*

Tüm bunları sindirmeye çalışırken ayak başparmağımdaki yontulmuş pembe cilaya bakıyorum.

"Bana kız kardeşimin benmişim gibi davrandığını ve babam olduğunu iddia eden bir adamın düşmanı tarafından kaçırıldığını mı söylüyorsun?" Bu bir soru değil, bir ifade olarak ortaya çıkıyor, çünkü ona zaten inanıyorum.

"Evet."

Midem sanki biri onu çamaşırlarla birlikte sıkma makinesine atmış gibi bulanıyor. Yavaşça arkamı dönüp Forge'a bakıyorum.

"Ve bu adam yardım için sana mı geldi?" Soruyu sorarken sesim titriyor, çünkü cevabın hoşuma gitmeyeceğini biliyorum.

"Ben bir iş adamıyım. İnsanlar bana istekleriyle gelir." "Bu bana hiçbir şey anlatmıyor."

Forge'un bakışları üzerimde daralıyor. "Ne olursa olsun saniyeler içinde o kapıdan çıkıp gitmeyi planlıyorken neden şimdi sana gerçeği söyleyeyim?"

Omuzlarım kulaklarımın etrafında yükseliyor. "Bilmiyorum. Geceleri uyuyabilesin ya da aynada kendine bakabilesin diye mi?"

"Ben gayet iyi uyuyorum."

Çenem gerilerek ona doğru bir adım atıyorum. "Senin oyununu oynamaktan bıktım Forge. Ben yokum."

"Kalmana degecek bir şey yapacağım."

Gözlerimi iki kez kırpıyorum, sanki az önce söylediğini düşündüğüm şeyi söyleyip söylemediğine karar vermeme bir şekilde yardımcı olacakmış gibi. "Şu anda benimle ciddi ciddi pazarlık yapmaya çalışmıyorsun."

"Benim senden bir şeye ihtiyacım var, sen de benden bir şey istiyorsun. Yani, evet. Bu bir pazarlık."

Başımı salladım ve kapı kolunu tutmak için arkamı döndüm. "İlgilenmiyorum."

"Yüz milyon dolar için ilgilenir miydin?"

Elim kapı kolunda kalıyor ve ahşap panele tekrar tekrar göz kırpıyorum. *Onu doğru duymadığıma eminim.*

"Ne dedin sen?" Fısıldıyorum.

"Yüz milyon dolar. Otuz gün içinde banka hesabına yatıracağım ve tek yapman gereken boşanma davası açmamak."

Parmaklarım karıncalanıyor. Her ne kadar gururum ona cehenneme gitmesini söylememi istese de, yüz milyon dolar çok büyük bir para ... ve gururum satın alınabilir.

İlk teklifi asla kabul etme. Adamla oyna, oyunla değil.

Yavaşça arkamı dönüyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Önümdeki çıplak adama bakarken tişörtüm bir omzumdan sarkıyor.

"Evlilik sözleşmesi imzalamadık. Eğer senden boşanırsam, yüz milyondan çok daha fazlasını alırım."

"Yirmi dört saattir evliyiz. Hiçbir yargıç sana hiçbir şeyin yarısını vermez. Yüz milyonu al. Şimdiye kadar kazandığın en kolay para olacak."

Hay sikeyim. Muhtemelen haklıydı. Bir milyarder, her şeyin yarısına mal olacaksa, hala anlamadığım bazı potansiyel avantajları ne olursa olsun, evlilik sözleşmesi olmadan evlenmez. Bu aptalca olurdu ve Forge da öyle biri değil. Ayrıca, onun işlerinin yarısını istemiyorum. Hayatımın geri kalanında para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacak kadar soğuk, sert nakit istiyorum.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum. "Tamam. Ama ben iki yüz milyon istiyorum, bir kuruş daha azını değil."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Muhteşem biri, fırsatçı ve acımasız olduğundan bahsetmiyorum bile. Onaylıyorum.

"Bir elli," diye karşılık veriyorum.

"Bir yetmiş beş," diye karşılık veriyor.

"Anlaştık." Bir adım öne çıkıp elimi uzatıyorum.

Indy'nin dikkati aletime kayıyor, o da uyanmış ve dikkat kesilmiş durumda. Bakışları tekrar yüzüme yöneliyor.

Güzel bir sik günü. Ne diyebilirim ki?

"Anlaşmalarda her zaman titrer misin?" -elini sikime doğru sallıyor- "bu durumda?"

Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama dudaklarımın kontrolünü kaybediyorum ve bir gülümsemeye dönüşüyorlar. Şaşırmamalıydım. Onun yanında olduğum her an bana bunu yapıyor... en azından ben başkasını benim olandan uzaklaştırmak için dişlerimi göstermediğim zamanlarda.

Elimi uzatarak bir süre daha bekliyorum. "Nadiren kimse elimi sıkarken sikime bakar."

"Öyle sanıyorsun." Dikkatini tekrar yüzüme veriyor, sonra elini benimkinin içine kaydırıyor ve sıkıyor. "Bahse girerim Kraken tarafından sikine vurulan pek çok insan vardır. Ama merak etme, bunu atlatacağım. Otuz gün içinde, hayatımın geri kalanında tecrübe edeceğim uzun sikler dizisinde sadece bir sik daha olacak."

Gülümsemem kaybolurken elini sıkıca kavriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Indy uzaklaşmaya çalışıyor ama henüz gitmesine izin vermiyorum. O ve ben beni pençesine alan kıskançlık konusunda netleşene kadar değil.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Koşullar ne olursa olsun, sen benim karımsın ve ben bunu paylaşmam. Bunu unutma, yoksa sonuçlarından hoşlanmayacağına söz veriyorum."

Artık normale dönmüş olan mavi gözleri, sessiz ve alçak sesle söylediğim sözler karşısında irileşti. "Anlaşıldı mı?"

"Mülkünüz üzerinde hak iddia ederken ereksiyonunuz bana batıyor. Seni duyuyorum Forge. Ve açık konuşayım, ben de paylaşmıyorum. Başka bir kadına dokunursan, Kraken'in hikayeyi anlatacak kadar yaşamamasını sağlarım. Kıskandığım için değil ama." Açıklığa kavuşturmak için duraklıyor. "Ama her şey bitmeden beni zavallı, aldatılmış bir eş gibi göstermeni istemediğim için. Korumam gereken bir itibarım var."

"Peki. Katılıyorum."

Elini benimkinden çekip geri çekildi. "Üzerinde anlaşmamız gereken bir şey daha var."

"Ne?"

"Hikâyemiz. İnsanlara ne anlatacağımız. Bu nasıl başladı. Nasıl bittiğini."

Gerçeği söylemeye başlamadan önce bir süre onu inceledim. "Seni gördüm. Beni büyüledin. Seni arzuladım. Benimle evlendin çünkü ..." Aletime baktım. "Cazibe."

Indy'nin burun delikleri alevleniyor ve tartışmak istediğini biliyorum ama tartışmıyor. Muhtemelen başka bir darbe vurmak için para biriktiriyor.

"Yeterince adil, herkesin önünde anlaştığımız sürece, herkes bunu bitirenin *ben olduğumu* bilecek."

Bakışlarımı ona dikiyorum, bunun nasıl biteceği hakkında konuşmak zorunda olduğum için açıklanamaz bir şekilde sinirleniyorum.

Neden umurumda olsun ki? Her zaman bitecekti. Asla başka bir seçenek yoktu. Sadece bunu düşünmemiştim ve şimdi onu tanımaya başladığıma göre ... bu tartışmak istediğim bir konu değil.

"Zamanı geldiğinde bunu ikimizi de kötü etkilemeyecek bir şekilde halledeceğiz," diyorum ona en sıkılmış iş adamı tonumla.

İnatçı çenesini kaldırıyor. "Tamam, ama hala biten benim"

"

Telefonum komodinin üzerinde titriyor ve beni cevap verin.

"Sanırım bu misafirlerimizle tanışma işaretimiz." "Ne misafiri?" Indy'nin gözlerini panik bürüdü.

"Anneni ve kız kardeşini brunch'a davet ettim. Hikâyemizi açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Alanna için belirsiz kalsın. Tüm detayları bilmesine gerek yok."

Ondan emir almaktan hoşlanmıyorum, özellikle de o çıplakken ve ben giyinikken. Konsantrasyonum boka sardı ve onun sikine gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum.

Cidden, bir erkeğin bu kadar donanımlı olması ve bir penisin bu kadar çekici olması yasadışı olmalı. Sanki bir taş gibi ve dün geceyi nasıl geçirdiğimizi hatırlatan bacaklarımın arasındaki zonklayıcı ağrı yüzünden düşünce trenimi kaybedip duruyorum.

Şu andan itibaren, bacaklarımı kapalı tutmalı ve vücuduma neler yapabildiğini unutmalıyım.

Daha önce düşündüğüm şeyi geri alıyorum. Uyuşturucu yüzündendi. Orgazm olmakta bu kadar iyi olmasına imkân yok, diyorum kendi kendime. Ama sonra beynimin başka bir kısmı, sadece olasılığı elemek için mümkün olan en kısa sürede test etmeye gönüllü oluyor.

"Kabul ediyor musun?" Forge adımı söylüyor ve ses tonunda sanki yine aklımı okuyormuş gibi bir gülümseme var.

"Anlaştık mı?" Konuşmanın akışını kaybetmiş bir halde soruyorum. "Gözlerini buraya dik."

Kafamı kaldırdığımda yüzündeki sırıtışı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Dikkatimin dağılmasını istemiyorsan kaldır şu lanet şeyi o zaman. Bu benim çırılçıplak soyunup zıplama hareketleri yapmam ve sen göğüslerimin zıplamasını izlemeden duramayınca sana bağırمام gibi bir şey olur."

Gülümsemesi genişliyor. "Sırf yanıldığını kanıtlamak için denemeye hazırım." *Bekle, az önce göz mü kırptı? Göt herif.*

"Olmaz. Ve evet, katılıyorum. Alanna'ya çok fazla soru sormasını engelleyecek ve yine de Summer'ı kurtarmak için kendimi şeytana sattığımı bilmek yerine sıcak duygularla ayrılmasına izin verecek her şeyi söyleyeceğim. sen zaten onu geri getiriyordun."

Sözlerim üzerine odadaki tüm neşeli hava kaçtı.

"Soru sorulmayacağını kabul ettin," diyor Forge ve ben orta parmağımla sözünü kesiyorum.

"Sorgusuz *sualsiz* şartlarını kabul edecek kadar çaresiz kaldığında bir anlaşma yapmak zorunda kalana kadar bekle."

Bununla birlikte, inanılmaz kaçınma gücümü kullanıyorum ve iri yarı çıplak kocamın etrafından dolaşıp kapıya yöneliyorum.

"Ve o canavarla herkesi korkutmadan önce üzerine bir şeyler giy."

Kapıyı arkamdan çarparak beni salona kadar takip eden kahkahaları engelliyorum.

"HELİKOPTERE BINDIK! Hayatım boyunca bir teknenin de aynı işi görebileceği bir yerde helikoptere binmeyi hiç düşünmemiştim."

Ona sarıldığımda Alanna'nın sesi huşu ve heyecanla doluydu ve ben hâlâ içimde biriken acının biraz olsun kaybolmasına izin verdim.

"Bizi tam rıhtımdan aldı," diyor, "ve muhtemelen herkes ünlü olduğumuzu düşündü."

"Yolculuk nasıldı?" diye soruyorum.

"İnanılmazdı ve bizi bir tura çıkaracağına ve dönüş yolunda tüm Ibiza'yı dolaşacağımıza söz verdi."

Onu kucaklamadan bırakıyorum. "Hoşuna gitmesine çok sevindim."

Benden arkamdaki geniş beyaz villaya bakarken ifadesi ciddileşiyor. "Şimdi bana Bastien de Vere ile jete binip gitmişken Jericho Forge ile nasıl evlendiğini anlatacak mısın?"

Bastien'in adını söyler söylemez, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Onun hakkında konuşmayalım. O burada *istenmeyen kişi* olarak adlandırılır."

Alanna'nın gümüş kaşlarından biri kalktı. "Haklıymışım. Forge kıskanç bir tiptir ve seni Bastien'le gördüğünde, o şımarık vakıf fonu veledinin sana sahip olmasına izin vermeyeceğini anladı, bu yüzden seni kendisi için talep etmek için içeri girdi ve sonra küçük kız kardeşini kurtardı çünkü durumun devam etmesine ve sana baskı yapılmasına izin veremezdi." Alanna'nın sesi

Her öğleden sonra bir yığın halinde yuttuğu aşk romanlarından birinin konusunu sıraladı.

"Evet. Kesinlikle. Nasıl tahmin ettin?" Ses tonum parlak ve neşeli.

Yüz ifadesi şüpheli bir hal alıyor. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hepimiz senin hikayenin gerçek olduğunu varsaysak ve bir gün, bundan çok çok uzun zaman sonra, çok zengin bir dul olduğumda, sana gerçekte ne olduğunu anlatsam nasıl olur?"

"Bu plan hoşuma gitmedi ve son on sekiz saat içinde edindiğim bilgilere göre, bunun bir şekilde Summer'ın suçu olduğunu varsaymak zorundayım."

Hiç kimse Alanna'yı yavaş ya da aptal olmakla suçlayamaz, bu yüzden Summer'ı çoktan sorgulamış ve kendi sonuçlarını oluşturmuş olmasını beklemeliydim.

Alanna'nın tanıdık bakışlarıyla karşılaştım ve ona elimden geldiğince dürüst davrandım. "Ayrıntıları konuşmaya yetkim yok ama fırsatım olduğunda sana daha fazlasını anlatacağımı biliyorsun."

Kız kardeşim ayağını havuza daldırdığı yerden geri dönerken anlayışla başını sallıyor. İkimiz de keskin bakışlarla onu mızraklıyoruz.

"Ne? Ben ne yaptım?"

Sorusuna derin bir ses cevap veriyor, çok şaşıyorum.

"Yeraltı poker oyunlarına girmek için kız kardeşinizin kimliğine bürünmenizle başlayalım. Bu bir daha olmayacak, değil mi Bayan Baptiste?" Forge verandada brunch için kurulmuş uzun masanın önünde duruyor ve ben kız kardeşimin yüzüne bakıyorum.

"Lütfen bana yapmadığımı söyle."

"Tanrım, brunch'ı daha kapıdan girer girmez süper garip hale getirmenin harika bir yolu, *sevgili kardeşim*." Summer'ın ses tonu alaycı bir tonda.

"Summer!" Alanna'nın sesi endişeyle keskinleşiyor. "Bana defilelerde stajyer olarak çalıştığını söylemiştin."

Kız kardeşim kendine özgü savunma hareketlerinden biriyle sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Sanki Indy ilk başladığında poker oyunlarına girmek için dünyadaki tüm lanet kuralları çiğnememiş gibi."

Parmağımı kaldırıyorum ama önce Forge konuşuyor.

"Bu Indy ile ilgili değil. O ne isterse yapabilir. Bu seninle ilgili, olmadığın biri gibi davranmak ve kendini anneni ve kız kardeşini endişelendirecek durumlara sokmak. Bunu yapmayacaksın."

Tekrar, olur mu Summer?" Forge kız kardeşime bakıyor ve sert duruşunun tek bir ipucu bile tartışmaya davet etmiyor.

Summer kalçasını kaldırıyor ve elini kalçasına indiriyor. "Indy, cidden benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

Oyuncak bebek gibi başımı sallamadan önce bir an düşünür gibi yapıyorum. "Evet, tabii ki. O haklı. Her şeyi berbat ettin. *Dahası, hile yaptığında ve yakalandığında benim gibi davranıyordun.* Oyuna girmek için ticaretini yaptığın *itibarıma* bunun nasıl yansıyacağını bir an bile düşündün mü?"

Summer'ın başı geriye gider. "Sen neden bahsediyorsun be? Ben asla hile yapmadım! Yapsaydım da yakalanmazdım, çünkü bana bundan daha iyisini öğrettin. Oyunu bile oynayamadım!"

Summer'ın itirafını düşünürken hepimizin üzerine bir sessizlik örtüsü çöküyor.

Benimle oynadıklarını fark ettiğimde nabzım kulaklarımda atıyor.

"Yalan söylediler," diye fısıldadım. "Kaçıranlar ... bana yalan söylediler."

Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Kaçıranlar doğruluk ve dürüstlük timsali değiller ama bu her şeyi değiştiriyor. Özellikle de Bastien kaçırma olayının bir tuzak olduğunu ve arkasında Forge'un olduğunu iddia ettiği için.

Dönüp Forge'a bakıyorum, o da yüz hatlarını kaplayan şaşkınlıkla Summer'a bakıyor. "Biliyor muydun ..."

Dudakları sert bir çizgi halinde düzleşiyor. "Bunu sonra konuşuruz." Summer'a bir bakış atıyor. "Oynamaya çalıştığın oyunu öğrendiğin andan helikopterime ayak bastığın ana kadar hatırladığın her şeyi yazman gerekiyor. Anlaşıldı mı?"

Başını sallıyor, açık mavi gözlerinde sonunda korku belirliyor. Benim dirençli, cesur kız kardeşim burada gerçekten neler döndüğünü anlamamıza yardımcı olacak bir ipucu vermiş olabilir. Eğer kaçırma olayını Forge ayarlamadıysa... bu Bastien'in de işin içinde olması gerektiği anlamına gelir.

Her şeyi öğreneceğim ve sonra da onu kendi ellerimle boğacağım.

"Ee, brunch yapmaya ne dersin?" Ses tonumu neşeli olmaya zorlayarak söylüyorum.

Birkaç saat sonra biri ofisimin kapısını çaldığında "Girin" diye sesleniyorum.

Tahta panel açılıyor ve Indy içeri giriyor, kalçaları sallanıyor, kısa yeşil bir sundress, gündelik olması gerekiyor gibi görünüyor, ama onun üzerinde vücudunun her kıvrımını vurguluyor. Bir çift Adidas spor ayakkabısı da giyiyor, bu da bana bu sabah kıyafetlerini kız kardeşinin getirdiğini düşündürüyor. Bir yanım sinirlendi çünkü onu çıplak tutmaktan ya da mümkün olduğunca uzun süre kendi kıyafetlerimi giydirmekten mutluluk duyardım.

Evet. Boku yedim.

"Daha önceki konuşmamızın çok önemli bir bölümünü ihmal ettik," diyor Indy. Sesi kısmen keskin, kısmen de alaycı geliyor.

Aslında bu sadece benim için ayırdığı özel bir ton olabilir. Kafayı yemiş olmalıyım, çünkü sikimi sertleştiriyor.

"Peki hangi parçaydı o?" Sandalyemde arkama yaslanıp bir bileğimi dizimin üzerinde çaprazlarken sıkılmış gibi yaparak soruyorum.

"Bana borçlu olduğun yüz yetmiş beş milyon için avansa ihtiyacım olacak." Sanki onu sorgulamam için bana meydan okurcasına çenesini kaldırıyor.

Ben de tam olarak bunu yapacağım.

Ayağa kalkıyorum. "Ne için? Kredi kartın var. Başka neye ihtiyacın olabilir ki?"

Indy masama doğru ilerliyor ve karşısındaki sandalyeye oturuyor. Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken beyaz spor ayakkabılarını kenara vuruyor.

"Gerçekten de önümüzdeki ay boyunca seni sömürüp duracağımı mı sanıyorsun? Üzgünüm Forge. Benim yapım böyle değil. Param için çalışırım. Her zaman çalıştım, her zaman çalışacağım. Seninle evli olmak bu konuda hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Ah. Şimdi ne istediğini anladım.

"Bir maça oturmana izin verip vermeyeceğimi mi soruyorsun?"

Yüzünden sayısız duygu geçiyor ve öfke bir kahkaha patlamasına dönüşene kadar sözlerimle yanlış hesap yaptığımı fark etmiyorum.

"*Bana izin verip vermeyeceğini mi soruyorsun?* Bu çok şirin Forge. Gerçekten hoş. Geçmişte kadınlarınızla nasıl *anlaşmalar* yaptığınızı bilmiyorum ama aramızdaki ilişkinin nasıl yürüyeceğini açıklayacağım."

Onun bu tavrı sikimin sönmesine yardımcı olmuyor. Aslına bakarsanız, tek yaptığı onu masamın üzerine yatırıp küstahlığını sikmek istememe neden olmak.

"Bu doğru mu?"

Ayaklarını masamdan kaydırıyor ve öne doğru eğilip iki dirseğini antika ahşaba dayamak için kendini yeniden konumlandırıyor. "Ben kendi hayatımı yaşayacağım, sen de kendi hayatını yaşayacaksın. Sen beni rahatsız etme, ben de seni rahatsız etmeyeceğim."

"Peki ya kabul etmezsem?"

"Zor iş. Çünkü bir oyunum var ve onu oynayıp kazanacağım, bu da şu anda senden bir milyon nakit istediğim anlamına geliyor. Sonra ben yolundan çekileceğim, sen de işine bakabilirsin."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Bu benim için işe yaramayacak, India."

"Ne demek bu senin işine yaramaz?" Sesim bir oktav yükseliyor, her ne kadar kendime onun huzurundan çıkmadan önce istediğimi elde etmek için iddialı, sakın ve profesyonel olacağıma söz vermiş olsam da, şimdiden savaşı kaybediyorum.

"İlişkimizdeki çok önemli bir noktayı da konuşmayı ihmal ettik." Forge bacaklarını açıp öne doğru eğiliyor ve iki dirseğini masaya dayayarak benim duruşuma uyuyor. "Çünkü *seni rahatsız* etmeyi çok istiyorum, özellikle de ofisime yüksek tavrın ve benimle alay eden o elbiseyle girdiğinde."

Üzerimdeki, tüm kusurlarımı kamufle etmeye yardımcı olan kenarları dantelli yeşil tişört elbiseye bakıyorum.

"Buraya gel," diyor ve ben onun ciddi gri bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ne? Neden?"

Forge masadan uzaklaşıyor, bacaklarını açıyor ve aralarındaki noktayı işaret ediyor. "Bir milyon dolarını mı istiyorsun? Gel, tam burada dur."

Bu bir tuzak. Bunu zaten biliyorum.

Ayaklarımı yere basıyorum ve sandalyenin kollarını kavırıyorum. "Bu işler böyle yürümez. Bu bir pazarlık değil. Bu senin bana borcunu ödemen."

Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar sanki eğleniyormuş gibi derinleşiyor. "Hayatta her şey bir pazarlıktır."

Dudaklarım birbirine yapışıyor. Pes etmek istemiyorum, çünkü en azından aramızda bu devasa ahşap masa varken, bir güvenlik ve mesafe yanılsamam var. Yakınlığın, evlendiğim bu esrarengiz adam söz konusu olduğunda benim çöküşüm olduğunu öğrendim.

"Hayır."

Omuz silkiyor. "İyi o zaman. Kazıksız bir oyunda iyi şanslar."

"Senden nefret etmemi sağlamaya kararlısın, değil mi?"

Hareminin en yeni üyesinin takdim edilmesini bekleyen, tahttaki lanet olası bir paşa gibi çenesini yukarı kaldırırken yüz hatlarında okunamayan bir şey yanıp sönüyor.

Hayır, kendi ganimeti olduğunu iddia ettiği fahişelerin takdim edilmesini bekleyen bir korsan kral gibi.

Hayır, Indy. Dur. Ganimet hakkında düşünmek yok. Daha önce bakire olan kıcımda onun parmağıyla ne kadar sert boşaldığının anıları yüzeye çıkıyor ve kalçalarım kendi istekleriyle geriliyor.

"İnatçı kadın. Nasıl eğileceğini bilmiyorsun, değil mi?" Forge'un normalde sert olan derin sesi ipeğe dönüşüyor ve beni bir ip gibi sarıyor, bilinçaltımı çekiştirerek beni emirlerini yerine getirmeye yaklaştırıyor.

"Eğilmemi istemiyorsun," diyorum. "Ne dersen yapacak akılsız bir oyuncak bebek istiyorsun."

Forge'un gri gözlerinde aynı derecede yırtıcı ve heyecanlı bir ışık parlıyor. "Körü körüne itaat isteseydim, on beş dakika içinde burada emirlerimi sorgulamayacak çok sayıda kadın bulabilirdim."

Dişlerimi gösteriyorum. "Paylaşmamayı kabul ettin."

Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Evet, gerçekten. Ve başka bir kadın istemiyorum. Berbat bir kadın olduğunu iddia ettiğinde bana yalan söyledin. Seni tekrar becermek istiyorum India ve ikimizin de istediğini alması için bir anlaşma yapmaya hazırım."

Sandalyemden fırladım. "Ben fahişe değilim."

"Bunu zaten konuşmuştuk. Şimdi, eğer bu adayı terk etmek istiyorsan buraya gel, en azından önümüzdeki otuz gün içinde."

Öfke beni masanın etrafına itiyor. "Beni isteğim dışında burada tutamazsın. I-"

Söyleyeceklerim Forge'un elleri kalçalarımın dolanıp beni dengemden çekerek dizlerinin üzerine düşürdüğünde kesildi.

"Hey!" diye bağıriyorum ama avucu acı bir darbeye kıcıma iniyor.

"Aletimi taş gibi sertleştiren bir tavrın var."

"Git kendini becer-"

Diğer yanağıma bir tokat daha iniyor ve yanık, bacaklarımda arasında ısı ve ıslaklık çiçek açmasına neden oluyor.

Onun bu küstah davranışından nefret etmeliyim. Onu öldürmek *istemeliyim* ama bedenim bunu umursamıyor. Sadece ne kadar iyi olduğunu biliyor

hissediyor. Kalçalarım irademe karşı eğiliyor ve elindeki bir sonraki darbeyi aramak için kalkıyorum.

"Kahretsin, beni baştan çıkarıyorsun, India."

Bir darbe daha indi, sonra bir tane daha. Elimde olmadan ona karşı sallanıyorum, beni boşaltmak için klitorisime temas etmesini istiyorum. Forge'un geniş eli elbisemin kumaşını okşuyor, şaplak attığı yeri okşuyor ve tüm sinir uçlarım aydınlanıyor.

Devam etmesi, elbisemi yukarı itmesi ve beni boşaltması için ona yalvarmak istiyorum ama inatçılığım beni sessiz tutuyor.

"Bu kış . . ." Forge yanan yanağımı avuçluyor ve sıkıyor. "O bana ait. Bir masada oturup oyun oynuyorsun, bunu bitirdiğinde eve, *bana* geleceğini bilerek yapıyorsun. Anlıyor musun?"

Tekrar kalçalarını itiyorum ve beni lezzetli bir şekilde hapsedmek yerine, yanında ayağa kalkmama yardım ediyor.

O hala lanet bir mağara adamı.

"Eğer bir kızı çalıştıracaksan, en azından işini bitirebilirsin. kapalı."

Başını sallar. "Hayır. Tam olarak ne yapacağını düşünmeni istiyorum. Kabul etmesen bile benden istediğin bu."

Dişlerimi sıkıyorum, beni nasıl etkilediğini tam olarak bilmesinden nefret ediyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kalçamı havaya kaldırıyorum.

"Güzel. Şimdi, param nerede? Bu arada, helikopteri ben alıyorum. Ne de olsa ben Bayan Forge'um, değil mi?"

Üç saat sonra, güvenlik ekibimin en güvendiğim üç üyesini ve bir uçurumdan aşağı itilsem muhtemelen cenazemde ağlamayacak bir kadını taşıyan helikopterin mavi suyun üzerinde süzülüşünü izliyorum. Büyük ihtimalle beni iten de o olurdu.

India'nın beni bu şekilde etkilememesi gerekiyordu. Derimin altına ve kanıma girmemesi gerekiyordu. Beni eğlendirmemesi ve bana meydan okumaması gerekiyordu.

Bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz.

Şimdi Mallorca'da bir maça gidiyor. Tüm içgüdülerim onunla gitmem gerektiğini söylüyor ama gidemedim. İki saat içinde buraya çok önemli bir ziyaretçi gelecek ve India henüz babasıyla tanışmaya hazır değil. Hem de hiç.

Grigory Federov da kavuşmayı beklediği kızının burada olmadığını fark ettiğinde mutlu olmayacak. Ama bu benim seçimim. Hazır olmadan böyle bir şeyi onun üzerine yıkmayı reddediyorum. Şimdilik, onun gazabıyla tek başıma yüzleşmeyi tercih ederim.

Özellikle de kızını sadece bulmadığımı öğrendiğinde. Onunla evlendim.

Forge'un egosu sınır tanımıyor. Üç iri yarı adamın arasına yerleştim, hepsi de eğlence için insan öldüren ve boş zamanlarında ceset saklayan eski kara polis tiplerine benziyor.

Onlara zihnimde Batman, Örümcek Adam ve Süpermen lakaplarını taktım çünkü Forge bana isimlerini söylediğinde herhangi bir güvenliğe ihtiyacım olmadığını savunuyordum ve şimdi onları çoktan unuttuğum için daha sonra sormak için çok fazla pislik gibi hissediyorum. Yani, gururları okşanmalı, değil mi? Onlar çizgi roman dünyasının sunduğu en iyi süper kahramanlar.

Mallorca'ya indiğimizde, ayaklarımın dibindeki küçük spor çantasına uzanıyorum ama koyu renk takım elbisesinin altında kraliyet mavisi bir gömlek giyen Superman onu benim için alıyor.

"Onu sizin için ben taşıyım, Bayan Forge."

Bana bu isimle hitap ettiğini duymak çok garip ama sanırım artık ben buyum. Ve zaten bu unvanın getirdiği lüksün tadını çıkardığıma göre, bunu sahiplenebilirim de.

"Kumarhanede bir oda tutmalıydım."

Üçü arasında en genç görünen ve Peter Parker izlenimi veren Örümcek Adam başını sallıyor. "Çatı katını tuttuk ve Bay Forge asistanına, geldiğinizde sizi karşılaması için bir kuaför, makyaj sanatçısı ve kişisel alışveriş uzmanı ayarlamasını söyledi."

Bay Forge ne yaptı?

Örümcek Adam'a, Örümcek hisleriyle birlikte aklını da kaybetmiş gibi bakıyorum. "Affedersiniz?"

"Bay Forge ihtiyacınız olan her şeyi aldığınızdan emin olmak istedi."

Bunun içimde bir şehvet dalgası yaratmaması gerekirdi ama tabii ki hain bedenim beni dinlemiyor.

"Bir tür görkemli giriş yapmayı planlıyor ve benim de onun koluna uygun şekilde takılmamı mı istiyor?"

Örümcek Adam başını sallıyor. "Hayır, hanımefendi. Bir iş toplantısı var ve bu gece adadan ayrılmayacak."

"Kiminle buluşacak?" Juliette kaltağıyla iki kişilik bir akşam yemeği yediğini düşününce aklım başımdan gidiyor.

"Korkarım bilmiyorum ama Bay Forge kendi bölgesinde buluşmayı tercih ediyor."

Tabii ki öyle.

Dudağımı ısırdım ve derin bir nefes aldım. *Forge paylaşmama konusunda şart koşmuştu. Bana bir şaplak atıp, elime bir milyon dolar tutuşturup, bir parça kış alabilmek için beni yollamadı. Kiminle buluşacağı umurunda değil. Beynimin beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Çalışmak için buradayım.*

Tekrar konuşmadan önce yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Harika. O zaman bu gece konsantrasyonumun bozulma ihtimali yok." Her adamın yüzüne bakıyorum. "Bu da demek oluyor ki. . . Eğer üçünüz de işinizi yapıyormuş gibi görünmeden işinizi nasıl yapacağınızı bulabilirseniz size sonsuza dek borçlu kalacağım."

"Ama Bayan Forge-"

Bruce Wayne görünümlü, simsiyah giyinmiş Batman söze girmeye çalıştığında, parmağımı kaldırarak onu susturuyorum.

"Yemin ederim hayatını zorlaştırmaya çalışmıyorum. Emir aldığınızı biliyorum. Anlıyorum. Ama ben masadaki herkesi alt etmek ve blöf yapmak için buradayım ve sen omzumun üzerinde gezinirken bunu yapamam. Hepimizin kabul edebileceği bir orta yol olmalı çünkü bu gece kazanmam gerek."

Çünkü harcamak istediğim her kuruş için Forge'a bağımlı olamam, diye sessizce kendime ekliyorum.

Her iki adam da başını sallıyor ama sadece Süpermen cevap veriyor. "Anlaşıldı, Bayan Forge."

"Emin misiniz? Çünkü hiçbirinizin bir ekip olarak çalışıyormuş ve birbirinize ya da bana sinyal gönderiyormuş gibi görünmenize izin veremem. Eğer yaparsanız, hilekâr olduğum için kıcıma tekmeyi yerim. İtibarım yerle bir olur ve bir daha asla düzgün bir maça çıkamam. Bu riski göze alamam. Anladın mı?"

Bu sefer hep bir ağızdan üç "evet efendim" yanıtı alıyorum. Gözlerimi kamaştıran parlak bir gülümsemeyle onlara "Temiz olduğumuza sevindim," diyorum.

Pilot kuleye inişe geçtiğimizi işaret ediyor ve yaklaşırken pencereden dışarı bakıyorum.

"Şimdi kış tekmeleme ve para kazanma zamanı."

Grigory Federov sivil gibi görünen siyah bir helikopterle gelir, ancak kolayca tüm adayı yerle bir edebilecek bir savaş gemisine dönüşebilecek gibi görünmektedir.

Gözdağı vermek için mi yoksa zorunluluktan mı uçurduğunu merak etmek gerekiyor.

Her iki durumda da, en azından şimdilik onun düşmanı olmadığım için minnettarım. Bu toplantının ikimizin de ortak bir hedefe doğru çalışmasıyla sonuçlanacağını garantisi yok ama benim tarafımı görmeye ikna edilebileceğini umuyorum.

Indy bu gece kazanmak için oynuyor, ben de öyle.

Helikopter piste iner inmez Federov dışarı çıkıyor, onu siyah takım elbiseli iki adam takip ediyor. Bana doğru ilerlerken rotorun yıkaması Federov'un seyrelişmiş gümüş saçlarını bir o yana bir bu yana savuruyor. Yetmiş dört yaşında ama altmışından bir gün bile fazla göstermiyor. Kaynaklarıma göre, mümkün olduğunca at sırtında atış yapıyor ve sık sık iş rakiplerinin resimlerini hedef tahtası olarak kullanıyor. Özel dikim takım elbisesinin ceketi tıknaz bedenine tam oturuyor ama yakası çoktan açılmış ve kravatı da yok. Yeterince adil, çünkü ben de kravat takmaktan nefret ederim.

Önümde durduğunda bakışları omzumun üzerinden geçiyor, şüphesiz kızını arıyor. Ağzından çıkan ilk kelimeler şüphelerimi doğruluyor.

"Nerede o?"

"Burada değil."

"Ne demek burada değil?" Bronzlaşmış yüzündeki çizgiler kaşlarını çatmasıyla daha da derinleşiyor. "Kızımı bulduğunu söylemiştin. Onu eve götürmeye geldim ve şimdi burada olmadığını söylüyorsun. Böyle mi iş yapıyorsun Forge? İnsanları sahte vaatlerle mi kandırıyorsun? Onu görmek istiyorum!" Duyguları yükseldikçe aksanı da kalınlaşıyor.

Helikopterine geri dönüp bir daha hiçbir çağrım cevap vermeden ya da adamlarına beni vurmalarını emretmeden önce durumu yatıştırmam gerekiyor. Goliath bunu yapmadan önce ikisini de vururdu ama ben bu görüşmeyi kan dökülmeden bitirmeyi umuyorum.

Bu amaçla cebimden telefonumu çıkardım ve uyandırmak için düğmesine bastım. Kilit ekranında, yatımın güvertesinde duran India'nın, onu izlediğini bilmediği bir anda yukarıdan çekilmiş bir fotoğrafı var.

"İşte. Bak. O iyi."

Yaşlı adam şaşırtıcı bir hızla uzanıp telefonu elimden kaptı ve hayranlıkla ekrana bakmaya başladı. "Tıpkı benim İrina'ma benziyor." Mavi gözlerindeki nostalji pırıltısı görüldüğü kadar hızlı kayboluyor. "O şimdi nerede? Onu eve götürmek istiyorum."

"Yarın sabah evde olacak."

"Burası onun evi değil." Isaac'in adasına doğru bir kolunu salladı. "Onun evi Rusya."

"Onun evi nerede olmasını istiyorsa orasıdır. Karşınızda bir çocuk yok Bay Federov. Kızınız emirlere uymayan, dik başlı bir kadın."

"Alışacak," diyor inatla, sanki bu bir emirmiş gibi.

"Hayır Federov, uyum sağlamayacak. Seninle hiçbir yere gitmiyor."

Bana şaşkınlıkla bakıyor, sanki ona istediğini elde edemeyeceğini söylediğini tam olarak anlayamamış gibi.

Eğer India şu anda yanımızda olsaydı, onunla evlenme nedenimin büyük bir kısmının bu olduğunu söyledim. *Hiçbir Rus karımı buldozerle yıkamaz.* Bunu sadece ben yapabilirim.

"O benim kızım. Ben ne dersem onu yapacak."

Ona gülümsedim. "O benim karım, Federov. Bu da demek oluyor ki bana."

Mallorca'nın en seçkin kumarhanesinin yüksek bahisli poker alanına girdiğimde kendimi farklı hissediyorum. Belki de helikopterle geldiğim, süitime götürüldüğüm, göz kamaştırıcı ekibim tarafından karşılandığım ve daha sonra önümde fişlerimi taşıyan bir koruma ve arkamda zararsız görünmeye çalışan iki koruma ile aşağıya kadar eşlik edildiğim içindir.

Demek milyarder olmak böyle bir şeymiş. Ya da en azından birinin eşi olmak. Şikayet etmiyorum.

Oyunumuz için kurulmuş olan masanın etrafında duran erkekler ben yaklaşırken bana bakıyorlar. Safir mavisi elbisem kıvrımlarımı sarıyor ve mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacak. Forge'un kişisel alışverişçisine ne emir verdiğini merak etmeden duramıyorum. Nedense, *erkeklerin kartlarına değil de göğüslerine bakacağı bir şey almasını istediğinden* şüpheliyim. Ama bu elbiseyle sonuç tam olarak bu olacak ve ben de bundan şikayetçi değilim.

"Bayan Baptiste, sizi oyunumuzda ağırlamak büyük bir zevk." Julio Gallardo, oyunun organizatörü ve benim davetimin kaynağı, öne çıkıyor ve elini uzatıyor. Elini sıkıyorum ve Forge'un güçlü, nasırlı tutuşuna kıyasla yumuşak ve kadınsı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Neden onu düşünüyorum ki? Buraya oyun oynamaya geldim. Yine de elimde değil. Forge hazırlanırken her saniye aklımdaydı, Çünkü tüm bunları benim haberim olmadan ayarladı. Bunu başka bir erkek yapmış olsaydı, bunun tatlı ve düşünceli olduğunu söyledim ama hâlâ Forge'un bakış açısını anlamaya çalışıyorum. Ama bunun beni oyunumdan alıkoymasına izin vermeyeceğim.

Elimi bırakırken Julio'ya "O zevk bana ait, seni temin ederim," diyorum. "Davetiniz için teşekkür ederim."

Uzaklaşıyor ve ben onun hemen ötesinde tanıdık bir yüz görüyorum.

"Bay Belevich, sizi burada görmeyi beklemiyordum."

Forge'a karşı kaybettiğim gece oynadığım Rus bana bakıyor. "Bayan Baptiste. Baptiste. Umarım şansınız henüz dönmemiştir."

İyi çalışılmış sahte gülümsememi yerinde tutuyorum. "Sanırım göreceğiz, efendim." "S a n k i en kötü gününde bile onu yenme şansın varmış gibi, Belevich."

Arkamdan gelen alaycı sözler karşısında donup kalıyorum. *Bastien*. Yavaşça ona doğru dönüyorum, aptal teknesinin başıma attığı düğüme dokunma isteğimi reddediyorum.

Ne oluyor lan? Gözü morarmış ve omuzları tam olarak dik değil, sanki göremediğim bir yarası varmış gibi.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordum. "Bir kapıya çarptım," diye kestirip atıyor Bastien.

Kapı Forge muydu? Hayır. O olamazdı. *Goliath olabilir mi?* Helikoptere bindiğimizde bizden sadece bir dakika gerideydi, ya da ben öyle sanıyordum.

"Daha dikkatli olmalısın," dedim ona ve ikimiz de benden uzak durması gerektiğini kastettiğimi biliyorduk.

Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Belki de kendi tavsiyene uymalısın." Arkama bakıyor. "Ama yine de, sanırım korumaların yoluna çıkan kapıların icabına bakıyordur."

Tamam, şimdi bu konuşma gizemli bir hal almaya başladı ve benim dikkatimi dağıtacak zamanım yok. Oyuna odaklan Indy.

"Seni bu gece oynarken görmeyi beklemiyordum," diyorum dikkatlice, ses tonum ölçülü ve eşit.

"Oynamıyorum. Sadece eğlence için buradayım," diyor alametifarikası olan kendini beğenmiş gülümsemesiyle ve ben neyi kaçırdığımı merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bu işte bir gariplik var.

"Eğlencenin tadını çıkar o zaman." Bastien'le arama mümkün olduğunca mesafe koymak isteyerek Gallardo'ya dönüyorum ve henüz tanışmadığım bir başka oyuncuyla tanıştırmak istiyorum.

"Elbette Bayan Baptiste, sizi tanıştırmaktan mutluluk duyarım-"

Bastien araya girerek, "Artık Bayan Forge, Gallardo," diyor. "En sevdiğin milyarderin karısına yanlış isimle hitap ederek onu kazara gücendirmek istemezsin, değil mi?"

Gallardo'nun kara kaşları bu anons üzerine saç çizgisine kadar kalkıyor. "Bay Jericho Forge?"

Lanet olası Bastien. Tabii ki oraya gitmek zorundaydı.

"Evet, Forge bir eş aldı. Şok edici, değil mi?" Bastien genişçe sırıtıyor ve umarım siyah gözünü zorluyordur, çünkü şimdi Belevich de dikkatle bana bakıyor.

Muhteşem. Tek kelimeyle muhteşem.

"Tebrikler Bayan Forge. Garsona bir şişe şampanya getirmesini söyleyeyim de nikâhınıza kadeh kaldıralım," diyor Gallardo ve ben de ona tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Aslında ben oynamaya hazırım." Masayı işaret ediyorum. "Beyler, başlayalım mı?"

Sandalyeleri seçiyoruz, ama ben kendiminkini almadan önce Bastien yanımda duruyor. Batman odanın öbür ucundan bana doğru bir adım atıyor ama parmağımı kaldırarak hareketini durduruyorum.

Bastien'le yüzleşiyorum. "Yerinde olsam benden uzak dururdum, çok uzak dururdum."

"İyi şanslar Indy," diyor esrarengiz bir ifadeyle. "Buna ihtiyacın olacak. Ve ben oyundan bahsetmiyorum."

Federov'un sözleşmeyi satır satır incelemesi, bir şeylerin üzerini çizmesi ve kenarlarına bir şeyler karalamasından, sözleşmeyi hayatında daha önce hiç görmediğini sanırsınız ama durum öyle değil. Sayfadan sayfaya, her biri bir şekilde değiştirilmiş olarak masamın üzerinde kaydırıyor.

Düzeltilmeleri okuyorum ve yanımdaki not defterine karşı önerilerin bir listesini yapıyorum. Yıllardır böyle bir iş yapmamıştım, belki de hiç. Ama bazen, o üst kademeye ulaştığınızda, milyarderler işleri eski usullerle yaparlar.

Hindistan'ı Federov'a devretmiş olsaydım, anlaşmamı sadece el sıkışarak ve başka hiçbir şey yapmadan kabul etmiş olma ihtimali çok yüksekti. Kızgınlığı ve yaptığı değişikliklerin sayısı, bu gece kızını görmesinin engellenmesine duyduğu öfkeyle doğru orantılı.

Sonuna geldiğinde, son kâğıt parçasını masamın üzerine itiyor. "Tüm bu değişiklikleri kabul ettiğinizde, anlaşmanızı imzalamayı düşüneceğim."

Yığına eklemeyi önce kalan sayfayı itirazları için tarıyorum. "Daha önce müzakere ettiğimiz bazı pozisyonlarınızı tamamen tersine çevirdiğinizin farkındasınızdır."

Federov sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana kızını anımsatıyor. "Çünkü bir anlaşma yaptık ve sonra siz bazı şeyleri değiştirdiniz. Beni manipüle etmene izin vermeyeceğim Forge."

Dirseklerimi sandalyemin kollarına dayadım ve parmaklarımı kucağımda birleştirdim. "Efendim, başka herhangi bir koşulda, amaçlarıma ulaşmak için sizi mümkün olan her şekilde manipüle etmekten çekinmezdim."

Rus'un bakışları yoğunlaşıyor ve korumalarını odanın dışında bıraktığı için şanslıyım. "Bunu bana neden söyledin?"

"Çünkü bu normalde kendimi içinde bulduğumdan tamamen farklı bir durum ve ikinizi de daha fazla manipüle etmemeye çalışıyorum."

Gerekli. Aslında, kızınız sizin hakkınızda hiçbir şey bilmek istemiyor. Ona göre siz yoksunuz ve o da tam olarak buna inanarak yetiştirildi."

Federov öne doğru atılıp elini masama vururken burun delikleri alevlendi. "Bu benim suçum değil!"

"Ve bu onun suçu da değil," diyorum, sesim hırıltıya dönüşüyor. "Ben de onun için doğru kararı vermek zorundayım, çünkü o ... o" Hayatımda tanıdığım en karmaşık ve ilgi çekici kadını nasıl tarif edeceğimi düşünürken sözümü yarıda kesiyorum.

Federov çenesini kaldırıyor ve bakışlarını daraltıyor. "Kızım ile neden evlendin Forge?"

Önümdeki kâğıtlara bakıyorum ve onları düzgün bir yığın haline getiriyorum, bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin değilim. "Çünkü mantıklı geldi."

Başını sallıyor, dudakları çok önemli bir şeyin farkına varmış gibi aralanıyor. Elini kaldırıyor ve masanın üzerinden beni işaret ediyor. "Bana karşı bir avantaj elde etmek istedin, hatta belki de onu korumak istedin, gerçi onun korunmaya ihtiyacı yok. Ama şimdi ... şimdi onu benden saklamanızın nedeninin başka bir şey olduğunu düşünüyorum. Bu artık sadece iş değil. Bu artık kişisel bir mesele."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, Grigory Federov'la bu konuşmayı şimdi yapmaya hazır değilim ... ya da tercihen hiçbir zaman.

"Ne duymak istiyorsun Federov? Ona işle ilgisi olmayan bir bağlılığım olduğunu mu? Bu bir şekilde fikrini değiştirecek mi?"

Soluk mavi gözleri parlıyor ve Indy'ninkilerin de elli yıl sonra muhtemelen bu renkte olacağını tahmin etmekten kendimi alamıyorum.

Federov kollarını açıp arkasına yaslanıyor, duruşu agresiflikten rahatlığa kayıyor. "Benim soyumdan gelen bir kızdan daha azını beklememeliydim. Ancak böyle bir kadın kudretli Jericho Forge'u soğukkanlı pazarlıklarından vazgeçirebilir."

İlk başta, sözlerinin alaycı bir not taşıdığını düşünüyorum, ama öyle değil. Bu *Gurur*.

"O olağanüstü bir kadın."

"Elbette öyle. Soyluların soyundan geliyor. . biri hizmetçi kızından o kadar etkilenmişti ki onu karısı yapmıştı. Benim Illyana'm üç yaşındayken ona ne isterse vermem için beni büyüleyebilirdi.

Yaşlı. O benim kalbimin kalbiydi. Ve o aldatıcı fahişe tarafından benden alındığında, hala yaşıyor olabileceğini duyduğum güne kadar kalbim bir daha atmadı."

Federov duraklıyor, bakışları bana dönmeden önce bir an hiçbir şeye odaklanmıyor. "Kızım için her ne planladığımı düşünüyorsanız, Bay Forge, kötü niyetle değil. Ben yaşlı bir adamım. Hastayım. Günlerim sayılı. Aslında Illyana'ya koca olarak sizi seçmezdim çünkü intikamdan başka bir şey istemediğinizi söylüyorlar."

Devam etmeden önce birkaç saniye bana baktı. "Ama Illyana'm seni çoktan değiştirdi. Belki de ... belki de her şey olması gerektiği gibidir. Ben kimim ki, bu yaşta kaderin ne getireceğini sorgulayayım?"

Yaşlı adamın yüz hatlarını inceliyorum, az önce itiraf ettiği hastalığa dair bir kanıt arıyorum ama hiçbir belirti göremiyorum. Onu rahatsız eden her neyse, kendini hâlâ gururla taşıyor ve öküze benzeyen yapısı endişe yaratacak kadar cüssesinden bir şey kaybetmemiş.

"Hasta olduğunu kaç kişi biliyor?" "Hasta olduğunu kaç kişi biliyor?" diye soruyorum. Adam.

"Çok az. Benim dünyamda, zayıf olduğunu anladıklarında, akbabalar kemiklerinizi temizlemek için dönmeye başlarlar."

Benim endişem de tam olarak bu. "Ölümünden en çok kim kazançlı çıkacak?"

Federov'un bakışları üzerimde keskinleşti. "Kızıma her şey miras kalacak." Beklediğim cevap buydu ama onu korumama yardımcı olmayacak. "Başka kim olacak?"

Bulunmasaydı ya da senden kurtulmasaydı . . . o zaman kim?"

Düşünürken dudakları düzleşiyor. "Ne sorduğunu biliyorum ama endişelenmene gerek yok. Illyana'mın hayatına yönelik tehdit halledildi. Kaçırılma olayının arkasındaki adam tespit edildi ve ortadan kaldırıldı."

Adamın sadece *tespit edilip ortadan* kaldırılmadığına dair aklımda en ufak bir şüphe yok. Muhtemelen beynine bir kurşun sıkılmasını dileyene kadar işkence gördü. Yine de içim rahat değil. Birilerinin her zaman bir nedeni vardır.

"Emin misiniz?"

Rus'un kaşları çatıldı. "Beni böyle şeyler hakkında sorgulama. Ben Rus'um. Ben hallettim. Tehdit artık yok."

Parmak eklemlerimi çenemdeki kirli sakallara sürüyorum. "Kızının hayatı üzerine bahse girmeye hazır mısın?"

"Kızıma aşık oluyorsunuz Bay Forge. Bu yüzden size kızımın yanımda olmadığı sürece güvende olduğunu söylediğimde bana inanmayacaksınız. Onu güvence altına almak için izlediğiniz yol yüzünden şu anda onu dul bırakmadığım için şanslısınız."

Beni daha dik oturtan şey, bu kadar soğukkanlılıkla ele alınan ölüm tehdidi değil. Kesin bir ifadeyle yaptığı diğer açıklama. "*Kızıma aşık oluyorsun.*"

Nereden bilebilir ki? Ona bunu düşündüren ne?

Cevap vermediğimde, bilmiş gülümsemesi büyüyor.

"Bunu henüz göremiyorsun Forge. Ama göreceksin. Güven bana. Ruslar bazı şeyleri daha yoğun hisseder, bunu göstermemek için eğitilmiş olsak bile. Şimdi votkayı getir. Sizin Amerikan kanınızla karışması gerekse bile Federov çizgisinin devam etmesine kadeh kaldıracağız."

Oyun ilerledikçe fiş yığınları yükselip alçalıyor. Belevich'in oyunu bu gece daha kurnaz ve akıllıca ama ben hâlâ daha iyiyim. İlk iki elde beni blöfle yendiğini düşünmesine izin verdim, kesinlikle onu yanlış bir üstünlük duygusuna kaptırmak için. Masadaki diğer adamlar saatler önce bana yabancıydılar ama artık değiller.

Pokerde beni her zaman büyüleyen bir şey vardır; hayatınızda daha önce hiç görmediğiniz insanlarla bir masaya oturabilirsiniz ve oyunun sonunda bazılarını hayatlarındaki çoğu insandan daha yakından tanıyor olabilirsiniz. En azından benim için böyle oluyor.

Adamı okuyorum, adamlarla oynuyorum ... ve sonra onu tuzağa düşürüp öğrendiğim her şeyi kullanarak parasını alıyorum. Kraliçe Midas gibi gülünç bir ismi bu şekilde kazandım, oysa gerçekte bunun sihirli bir yanı yok. Bu gerçekten de benim için her zaman işe yarayan basit bir denklem - ta ki Jericho Forge oynayana kadar.

Eğer gerçek hayatta bir Kral Midas olsaydı, bu o olurdu.

Daha önce hiçbir erkeğin varlığının beni onunki kadar etkilemesine izin vermemiştim. Tüm duyularımı harekete geçirdi ve o gece zerre kadar becerim ya da stratejim yokmuş gibi oynadım. *Bir adamdan nasıl bu kadar etkilenebilirdim?*

Geçen haftaya dönüp baktığımda, oyunda beni nasıl etkilediğine hiç şaşırmamalıydım. *Jericho Forge normal bir adam değil.*

Başka nasıl olur da masada kendi üzerime bahis oynamamı sağlayabilir, kaybetmemi sağlayabilir, bir milyon dolarla aklımı çekebilir, ona ihanet ettiğimde beni öldürmek yerine *benimle evlenebilir* ve sonunda bana tüm bunların beni bu dünyaya getiren adam yüzünden olduğunu söyleyebilirdi.

Babam yüzünden.

Düşünceden sıyrılıyorum, çünkü o tavşan deliğinde daha derine inersem konsantrasyonum bozulacak ve bu gece ben kazanıyorum.

Garson gelip içki siparişi alıyor ama elimle onu kovuyorum. Suyum var ve tek ihtiyacım olan bu. Kural olarak, oyun oynarken asla içki içmem çünkü aklımı kaybetme riskini almak istemem.

Belevich bir votka sipariş ediyor, bu onun için tipik bir şey. Bu gece içtiği içkileri saydım ve bu altıncısı. Belki de Ruslar ve votka hakkında söylenenler doğrudur; votka anne sütü gibidir ve onları hiç etkilemez.

Oyunu sarhoş olduğunu düşünmemi gerektirecek kadar değişmedi, ama her içkide dikkati bana daha fazla odaklanıyor. Sanki masadaki diğer üç adamı unutmuş gibi. Buz mavisi gözlerinde tam olarak tarif edemediğim bir şey yanıyor, ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyi reddediyorum.

Bu el için normalde yapacağımdan biraz daha fazla bahis oynamam için beni kışkırtmaya çalışıyor, ancak artık bu tür bir akran baskısına karşı dayanıksızım. Ve kartlarımızı gösterme zamanı geldiğinde . . . *Yine ben kazandım.*

Belevich'in geniş alnı hayal kırıklığı çizgileriyle kırılıyor. "Bu gece şeytanın şansı yanınızda, *Bayan Forge*. Sanırım artık şeytanın metresi olduğunuz için bu doğru görünüyor."

Bu yoruma nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyorum ama Rus'un erkeklik gururunu kurtarmak için ne söylemesi gerekiyorsa benim için sorun değil.

Masanın ortasındaki fiş yığınlarını kendime doğru süpürmek için sandalyemden yarıya kadar kalkıyorum. "Her zaman oynadığım gibi oynuyorum Bay Belevich."

"Geçen sefer bu şekilde oynamamıştınız. Sanırım yeteneğiniz kız kardeşiniz için duyduğunuz endişe yüzünden bulanıklaşmıştı."

İrkilerek cipsleri deviriyorum. Belevich'in bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdığımda bana doğru dökülüyorlar. "Ne dedin sen?"

Sandalyesine yayılmış, votkasını yudumluyor, sanki sonunda bana karşı bir üstünlüğü varmış gibi. Belki de öyledir, çünkü *kız kardeşim hakkında bir şey bilmesine imkân yok.*

"Küçük kız kardeşin başının dertte olduğunu ve büyük kız kardeşin onu bir miktar nakit parayla kurtarması gerektiğini duydum. Ama belli ki artık böyle bir sorun yok."

Zihnim dönerken kulaklarımda kan uğulduyor. *Belevich'in Summer'ın kaçırılmasıyla bir ilgisi var mıydı?* Summer'ın oynamayı planladığı oyunu biliyor muydu? Onun kaçırılmasını kimin ayarladığını biliyor muydu?

Şu anda yapmak istediğim tek şey yerimden fırlamak, masanın etrafından dolaşmak ve onu sorgulamak için sakalının kıllarından tutup sürüklemek ama kendimi oturmaya ve fişlerimi tek bir tane bile yokmuş gibi dizmeye zorluyorum.

aklımda bu oyunu kazanmaktan başka bir şey yok. Belevich bombasıyla beni hazırlıksız yakaladı ve zaten olduğundan daha fazla bocaladığımı görmesine izin vermeyeceğim.

Bildikleri her neyse, bakışları benden Belevich'e, sanki krupiyenin karıştırdığı kartlardan daha ilginçmişiz gibi gidip gelen iki İspanyol ve bir Fransız tarafından kuşatılmayana kadar bekleyebilir.

"Bu tartışmaya oyundan sonra devam etmeye ne dersiniz efendim?"

Belevich votka bardağıyla beni selamlıyor. "Dört gözle bekliyorum, Bayan Forge."

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, efendim."

Pilot motoru çalıştırırken Grigory Federov ve ben helikopterden birkaç metre uzakta duruyoruz. Elimi uzattım ve o da sıkıca kavradı.

"İstediğin zaman gelebilirsin. Sadece India'ya-" Sözümü keserek beni düzeltti. "İlyana."

Ona bu isimle hitap edemeyeceğimi çünkü bu isme cevap vermesinin mümkün olmadığını söylemek istiyorum ama onun yerine başka bir ifade kullanıyorum. "*Kızınıza* haber vermem ve sizinle görüşmeyi kabul edip etmeyeceğini öğrenmem gerekiyor."

"Ya razı olur ya da anlaşma olmaz," diyor gömlek kollarını düzeltirken, sanki anlaşmayı imzalamayı reddetmenin ona yüz milyonlarca dolarlık kâr kaybına mal olacağından habersizmiş gibi. "Ertelenemeyecek meselelerle ilgilenmek üzere sabah Saint Petersburg'a dönüyorum. Onu oraya ne zaman getireceğini sana söyleyeceğim. Beni orada, evinde göreceksin ve bu ona kim olduğunu hatırlatacak."

Ve India oynadığı her eli floş royal ile kazanacak, diye bitiriyorum içimden, çünkü olasılıklar hemen hemen aynı.

Ancak buna inanmak istiyorsa, şu anda umutlarını yıkmayacağım. Hayır, ona istediğini vermenin ve anlaşmayı kapatmanın bir yolunu bulmalıyım ... karımın hayatımın geri kalanında benden nefret etmesini sağlayacak bir şey yapmadan. Bu artık riske atmak istemediğim bir sonuç.

Federov'a başımı salladım. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Yapacaksın Forge. Hiç şüphem yok. Parayı her şeyden çok seviyorsun, ama belki de ... belki de onun her şey olmadığını öğreniyorsun. Giderken yanında götüremezsin ve intikam gibi yalnız bir yatak arkadaşı olur."

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve kurnaz yaşlı adamın yüzüne yayılan memnun ifadeyi izliyorum. "İntikamdan iki kez bahsettin Federov. Benim hakkımda tam olarak ne kadar şey biliyorsun?"

Rus sırtıyor ve bu, Isla del Cielo'ya ayak bastığından beri yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümseme.

"Şimdi mi? Her şeyi biliyorum Bay Forge. Her şeyin görüldüğü gibi olmadığı gerçeği de dahil. Dikkatli olun. Bir koca olarak liyakatinizi kanıtlamadan kızımın dul kaldığını görmekten nefret ederim."

"Endişelenmiyorum, Federov." Helikoptere doğru dönerken başımı ona doğru eğiyorum. "Kendine iyi bak."

Beni selamlıyor ve sonra çenesi dik, omuzları dik ve en ufak bir topallama belirtisiyle açık kapıya doğru yürüyor. Indy'nin onun kızı olduğuna kesin olarak inanmak için kesinlikle hiç ikna edilmeye ihtiyacım yok ve belli ki o da inanmıyor.

Helikopter yerden havalandığında, karanlık gece gökyüzüne doğru uçup gidişini izliyorum, İspanya anakarasına doğru ilerlerken ışıklar kararıyor.

Grigory Federov kendi bildiğini okumaya kararlı bir juggernaut. Ne yazık ki onun için ben de aynı derecede kararlıyım ve hayatımın en önemli pazarlığı artık onunla değil ... kızıyla.

"Tebrikler, Bayan.Forge. Sen oynadı etkileyici bir şekilde Bu gece," diyor Gallardo Batman cips tepsilerimi toplarken.

"Gerçekten de öyle." Batman uzaklaşırken Belevich masadan kalkıp bana yaklaşıyor. "İşte bu yüzden seninle oynamak için bir şans daha istiyorum."

Belevich'in bütün gece içtiği votkaya rağmen keskinliğini koruyan buz gibi bakışlarıyla karşılaşıyorum. Zihnim hâlâ az önce kız kardeşim hakkında söyledikleriyle boğuşuyor. *Nasıl bilebilir ki?*

Batman duraklıyor ve bana bakıyor. "Bayan Forge, size odanıza kadar eşlik etmemizi ister misiniz?"

"Bana beş dakika verin lütfen," diyorum ona sıkı bir gülümsemeyle. Belevich'in söyleyeceklerini duyana kadar buradan ayrılmayacağım, çünkü Summer'in kaçırılması olayına karışmış olma ihtimali varsa, bunu bilmem gerekiyor. Ve Miguel'in dairemin etrafında dolaştığını söylediği Rus adamları hâlâ unutmuş değilim.

Batman poker oyununun oynandığı kürsünün kenarında durmaya devam edince ona bakıyorum. "Birazdan kasanın yanında size katılacağım."

"Hanımefendi-"

"Çok teşekkür ederim."

Muhtemelen yanımdan ayrılmaması için emir aldığını biliyorum ama yetişkin bir kadın yerine çocukmuşum gibi bakıcılık yapmayı reddediyorum. Bu kumarhanede başıma hiçbir şey gelmeyecek, belki birinin kazancımı çalmaya çalışması dışında.

Ya da . . . Bastien barbut masasından oyunu izlerken bütün gece diken diken olan tüylerim bir hışımla geri geliyor. Arkamı döndüğümde artık orada olmadığını görüyorum.

"De Vere bara gitti Bayan Forge," diyor Belevich ve bakışlarım tanıdık sarı saçları aramadan önce ona yöneliyor

Barın sonunda.

Bastien cep telefonuyla konuşuyor ve oyun boyunca kontrol etme içgüdülerime teslim olduğumda olduğu gibi dikkatle bakıyor. Bastien artık yapabileceğini kanıtlamak için benimle yatmaya çalışan bir playboy değil. Hayır, artık o bir düşman ve öfkesinin yüzüne vurduğunu görebiliyorum. Parasız ve çaresiz, benim kitabımda cehennem kadar tehlikelidir.

"Kimi aradığımı nereden biliyordun?" Belevich'e açıkça soruyorum.

Oyun sırasında beni bir kelebek gibi incelemesi ve kız kardeşim hakkında bilgi sahibi olduğuna dair ipuçları vermesi arasında tek bir sonuca varabilirim - Belevich'in henüz anlamadığım nedenleri var ve ona dikkatli davranmam gerekiyor.

Batman çiplerimden kurtuldu ama Örümcek Adam çok uzakta değil. Süpermen ortalıkta yok. *Sorun yok. Güvendeyim. Kimse beni burada yakalayamaz.* Tabii en büyük tehdidim tam karşımda duran adam değilse.

"De Vere sana olan ilgisini gizlemedi."

Belevich'in cevabı bana hiçbir şey söylemiyor ama zaten aradığım bilgi de bu değil. "Kız kardeşimin *başına* gelenleri sana kim anlattı? Bu işe kimin karıştığını biliyor musun?"

Sorularıma hiçbir tepki vermiyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Ciddi misin?" Bir elimi kalçama koyuyorum. "Poker yüzün oyun sırasında bu kadar iyi olsaydı, Belevich, belki blöf yaptığını her zaman anlamazdım."

Alay işe yarıyor ve Rus bana kaşlarını çatıyor. "Sen de en az kocan kadar kibirlisin. Seni gözünün önünden ayırmamasına şaşırdım. Bırakın küçük adasını, malını bile tasmaından kurtaracak bir adama benzemiyor."

Başımı geriye atıp avizelere bakıyorum ve gülüyorum. "Oh, anlıyorum. Hâlâ erkeklerin kadınlara sahip olduğu ve onların hiçbir söz hakkı olmadığı bir zamanda yaşadığımızı düşünüyorsun. Çok geri kafalısın."

Belevich bana karşılık vermek yerine sırtıyor, bir elinde votka bardağını dikkatsizce tutuyor. "Ama kız kardeşine yapacakları şey de bu değil miydi? Mülkü olması için onu bir adama satmayacaklar mıydı?"

Tüm mizah duygusu bedenimden buharlaşıyor ve kaskatı kesiliyorum. "Senin bununla ne alakan var Belevich? İsa'ya yemin ederim ki.

eğer seni kendim öldürürsem-"

"Ah, Bayan Forge. *Indy*," diyor, patronluk taslayan tonu beni rahatsız ediyor. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun. Kalabalığımızda söylentiler çabuk yayılır."

Bu gece ondan doğru dürüst bir cevap alamayacağımı bildiğim için dişlerimi sıkıyorum. "Eğer bunlardan herhangi biriyle bir ilgin varsa, haberin olsun, öğreneceğim ve sana ödeteceğim."

"Babanı gururlandıracak bir öfken var," diyor bardağı dudaklarına götürürken. "Dilinin sivri tarafını yakalamadığı sürece."

Bu ifade beni hazırlıksız yakalıyor ve tepkimi düzenleyecek zamanım olmuyor. Onun yerine, "Babamı tanıyor musun?" diye soruyorum.

Belevich votkasını yudumlarken, "Grigory Federov'u herkes tanır," diyor.

Grigory Federov. Belevich'in bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce ismi sessizce tekrarlıyorum. "Kim olduğumu ne zamandır biliyorsun?"

Dudaklarını büzüyor ve düşünüyor. "Sonunda benim için mali açıdan çok faydalı olan bir hipotez oluşturacak kadar uzun süredir."

Maddi açıdan *faydalı* ifadesi kafamı patlatmakla tehdit ediyor ama onu bir kenara itip bulmacanın parçalarını birleştirmeye çalışıyorum.

"Ona benim uzun zamandır kayıp olan kızı olabileceğimi söyleyen sendin, değil mi?"

Belevich omuz silkiyor. "Taktiklerini bırakıp öldürmek için harekete geçtiğinde, onun gibi oynuyorsun. Cesur. Agresif. Kana susamış. Bunu bilse gurur duyardı."

"Soruma cevap vermedin."

Yüz ifadesi tekrar ciddileşti. "Senden paramı geri almak istiyorum."

Konuşmadaki bu ani değişiklik beni, onun amacının ne olduğunu ve benden gerçekten ne istediğini anlamaya zorluyor.

"Çok geç. Oyun bitti."

"Şimdi değil," diyor Belevich başını sallayarak. "Gelecek hafta. Prag Grand Prix'si. Final masasında tekrar oynayacağız."

Bahsettiği oyunu iyi biliyorum. Yıllar önce, masalarda hâlâ konuşulan bir üzüntüyle kazanmıştım. Varlığımdan haberdar olması gereken insanların dikkatini çekmiş ve profesyonel bir poker oyuncusu olarak kariyerimi sağlamlaştırmama yardımcı olmuştu. Tekrar oynamama gerek yok. Kanıtlayacak bir şeyim yok.

"İlgilenmiyorum," diyorum ona, gitmeye hazırmış gibi topuklarımın üzerinde kayarak.

"Elbette, saksı dikkatinizi çekecek kadar büyük değil. Neden onu daha ilginç hale getirmiyoruz?"

"Nasıl?"

"Beş milyon dolarlık yan bahis."

Lafı ağzından kaçırır gibi söylüyor ama Belevich'in oyun boyunca bunu düşündüğüne inanmak zorundayım. *Neden peki?* Gerçekten cevaplanmasını istediğim soruyu sormak yerine onunla alay ediyorum.

"Ben bir milyarderle evliyim. Senin beş milyonun benim kanımı bile pompalamıyor," diyorum ses tonuma sıkılmış bir not ekleyerek.

"Kazansam da kaybetsem de kız kardeşin hakkında bana söylenen tüm bilgileri sana vereceğime söz versem?"

Yanından uzaklaşıp ona siktir olup gitmesini söyleme niyetimden vazgeçerek Belevich'in kişisel alanına yaklaşıyorum. "Neden bana şimdi söylemiyorsun ve bu saçmalığı atlamıyoruz?"

Konuşurken Belevich'in yüzündeki yarım gülümsemeyi tokatlamak istiyorum.

"Çünkü ben Rus'um, inatçıyım ve paramı geri kazanmak için bir şans daha istiyorum."

"Bu gece kazandığım her kuruşu sana vereceğim."

Başını sallar. "Aynı şey değil. Bana hiçbir şey vermeni istemiyorum. *Senden almak istiyorum.*"

Çenem sıkıştı ve şakağımda bir damar zonkladı. "Neden Prag?"

"Çünkü herkes izliyor olacak ve kazandığımda hepsi alkışlayacak."

Lanet olası erkekler ve egoları. Bu gece ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğim, belki ... belki biraz güvence alabilirim.

"Sadece bir şartla kabul ederim," diyorum ona. Sanki devam etmemi bekliyormuş gibi başını eğiyor. "Summer hâlâ tehlikede mi?"

Rus dudaklarını birbirine bastırıyor. "Senin ya da sevdiğin herhangi birinin tamamen güvende olduğunu asla varsaymam, özellikle de onu alaşağı etmek isteyen pek çok düşmanı olan bir adamla evlenmişken." Çenesini sağ omzumun ötesine doğru kaldırıyor. "De Vere bu düşmanlardan sadece biri."

Harika. Daha fazla bilmece.

Omzumun üzerinden Bastien'in hâlâ telefonla konuştuğu yere bakıyorum, beni ve Belevich'i süzüyor. Şimdi, en çok istediğim tek şey

bilgi hemen şimdi buradan defolup gitmektir.

"Eğer grand prix için bir davetiye elime geçerse, bunu değerlendireceğim. Söz vermiyorum."

"Davetiye alacaksın. Seni orada görmek için sabırsızlanıyorum." Geri çekilip kürsünün ötesindeki kalabalığın içinde kaybolmadan önce votkasını selamlamak için kaldırıyor.

Belevich gözden kaybolur kaybolmaz Batman yanına geldi. "Bayan Forge, hazır mısınız? Forge, hazır mısınız?"

"Evet, ama bu gece burada kalmayacağım. Eşyalarımı toplayıp buradan gitmek istiyorum."

"Peki, hanımefendi." Batman cebinden telefonunu çıkarır. "Pilotla temasa geçip kazancınızı alacağım." Diğer iki korumaya bakarak, "Size odanıza kadar eşlik edecekler ve mümkün olan en kısa sürede ayrılmayı ayarlayacağız" der.

"Teşekkür ederim."

İki koruma peşimden gelirken, Bastien'in barda oturduğu ve hâlâ cep telefonu ile konuştuğu yerin önünden geçiyorum. Bakışları üzerimde geziniyor ve ardında ürpertici bir his bırakıyor.

Şimdi ne haltlar karıştırıyorsun?

Süpermen ve Örümcek Adam, çantamı hazırlamam için beni otel odama götürmek ve ardından helikopter pistine götürmek yerine, Örümcek Adam telefonunu cebine geri koyarken beni kumarhanenin arka girişinden çıkarıyorlar.

"Neler oluyor?" Kapı açılıp siyah bir SUV ortaya çıkınca soruyorum. "Neden helikoptere binmiyoruz?" Tanımadığım araca bakarken tüm huzursuz duygularım yüzeye çıkıyor.

"Yakıt ikmali sırasında helikopterde ufak bir mekanik sorun yaşadık," diyor Örümcek Adam. "Tamirci birkaç saat boyunca kontrol edemeyecek. Bay Forge sizi eve götürmek için başka düzenlemeler yaptı."

Kocamdan söz edilmesi sinirlerimi biraz yatıştırıyor. Ona güvenip güvenmediğimden bağımsız olarak, beni tehlikeye atacağına inanmıyorum.

"Eve nasıl gideceğiz?" Süpermen bana kapıyı açarken soruyorum. "Bay Forge'un buradaki marinada bir teknesi var. Bu kadar çabuk olmayacak Helikopter uçuşu, ama mümkün olduğunca çabuk evde olacaksın."

SUV'un orta koltuğuna kayıyorum, son dakika karışıklıklarını düşünüyorum ve Bastien ya da Belevich'in bu işe karışıp karışmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Helikopterle oynandı mı?" Batman elinde çantamla kumarhaneden çıkarken soruyorum.

"Hayır, hanımefendi. Böyle bir şeye dair hiçbir iz yok," diye yanıtlıyor Süpermen. "Uçabiliriz ama Bay Forge'un talimatları güvenliğinizi riske atmamanız yönündeydi."

Bu açıklama karşısında göğsümde bir sıcaklık hissettim. "Umarım Bay Forge'a büyük bir çanta dolusu parayla döneceğimi de söylemişsinizdir."

Süpermen gülümsüyor. "Bunu ona sizin söylemenize izin vereceğim, hanımefendi." "Yeterince adil. Hadi gidelim."

BİRKAÇ SAAT SONRA biri koluna dokundu.

"Evindesin," diye fısıldıyor derin bir ses, rüyamı bölerek.

Ve güzel bir rüyaydı da. Bir korsanın gemime bindiği, beni alıp götürdüğü ve kendi gemisi olarak sahiplendiği bir rüya. Ona geri dönmek istiyorum.

"Yorgunum. Bırak da uyuyayım."

"Pekala, Ace. Sen uyu."

Karımı kollarıma aldım ve tekneden eve kadar taşıdım. Kendinden geçmişti ve onu gitmesi gereken yere taşıyacağımdan ve güvenli bir şekilde götüreceğimden hiç şüphesi yokmuş gibi bana doğru kıvrılıyordu.

"Kızıma aşık oluyorsun."

Rus'un iddiasını düşünmeden edemiyorum. Ben hiç aşık olmadım. Hiç ilgi duymadım. Ama şimdi, India hakkında hissettiklerimin sahiplenme ve korumacılıktan daha fazlası olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Önemli değil.

Ama Rus öyle olduğunu düşünüyor gibiydi. Ne olursa olsun, şimdi bunun için endişelenmenin zamanı değil.

Eve vardığımızda, Bates bir spor çantası tutuyor. "Bununla ne yapmamı istersiniz, efendim?"

"İçinde ne var?"

"Karınızın kazancı."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Masamın üzerine koy. Onu kasaya kilitleyeceğim.

onu."

"Evet, efendim." Gitmek için döndü ve sonra durakladı. "Sabah Efendim?"

bilgilendirme yaparken kollarımda uyuyan kadına bakıyorum. "Evet. Diğer

her şey
bekleyebilir."

Bana bir kez daha başıyla selam veriyor ve ofisime doğru ilerliyor.

Yatak odasına giriyorum ve Indy'yi yatağın onun tarafına yatırıyorum. Yatağın onun tarafına ait olduğunu iddia ediyordu ve benim tercih ettiğim taraf olmasına rağmen onun yatmasına izin verdim.

Bu ona aşık olduğum anlamına gelmiyor.

Indy elbisenin kumaşına karşı mücadele ederek yan yatıyor.

Vücuduna ikinci bir deri gibi yapıştığının düşünürsek, neden özgür olmak istediğini tahmin edebiliyorum. Fermuar sırtının üstünden başlıyor ve ben

malzeme gevşeyene kadar aşağı kaydırın. Elbiseyi dikkatlice vücudundan aşağı yuvarlıyorum, ancak altında hiçbir şey giymediğini fark ediyorum.

Bacaklarını serbest bıraktığımda, tamamen ve güzel bir şekilde çıplaktı. Her şeyden çok onu sırtüstü çevirip bacaklarının arasına gömülmek, ikimizi de babasının sözlerini düşünecek beyin gücümün kalmayacağı bir unutuşa doğru becermek istiyorum.

Ama yapmıyorum.

Onu yatırmak için yorgana uzanıyorum ve yavaşça geri çekiliyorum.

Açık perdelerden içeri süzülen ışık beni bütün gece gördüğüm son ve en lezzetli rüyadan uyandırıyor.

Bir teknede uyuduğumu hatırladığımda tüm vücudum bir an panikle geriliyor, ama artık hiçbir şey sallanmıyor.

Yanımdaki devasa bir ısı kaynağından sıcaklık yayılıyor. Ağır bir kol yanımdan sarkıyor ve sabah odunu kıcıma baskı yapıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Forge'un yüzünü kapatan siyah saç dağınıklığını görünce dudağımı ısıırıyorum. Sonra Mallorca'daki maçı hatırlıyorum. Eve 2,5 milyon doların biraz altında bir para getirmiştım. Bir gecelik iş için hiç fena değil.

Ona doğru bastırmak mı yoksa uzaklaşmak mı istediğimden emin olamadan yer değiştiriyorum ve Forge'un ereksiyonu kıcımın çatlağına yerleşiyor. *Çıplak kıcıma.*

Nasıl . . . ? Karnıma dokunan el sertleşiyor ve beni daha yakına çekiyor.

Omzuma binen şeytana teslim oluyorum ve geriye doğru sallanarak ona daha fazla bastırıyorum.

"Umarım uyanıksındır ve ne yaptığını biliyordur." Sesi uykudan pürüzlü, beni sıkıca kavıyor, vücuduma ürperti gönderiyor ve meme uçlarımı dikleştiriyor.

"Peki ya olmasaydım?"

"Tamamen farklı bir alarmla uyanırdın." Aleti çekiliyor ve kalçalarındaki boşluktan kayıyor. "Kahretsin, şimdiden ıslanmışsın."

Keskin bir nefesle, inlememek için dudağımı daha sert ısıırıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Sikinin başını açıklığıma doğru itmek için kalçalarımı doğru açıyla eğmemem gerektiğini biliyorum ama elimde değil.

"Siktir, Ace ..."

"Evet, sik beni. Hemen şimdi."

Bu anla ilgili ne olduğunu bilmiyorum, ama birdenbire onun kalın şaftı içimde tünel açmadan hemen önce, etrafımda kıvrılmış halde uyanmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geliyor.

Bunu istiyorum. Bunun için özür dilemeyeceğim. Ona doğru bastırıyorum ve gövdesi beni iyice gererken nefesim kesiliyor.

Forge'un elleri hareket ediyor, biri amımı kapatıyor, diğeri göğsümü kavrayarak meme ucumu parmağı ve başparmağı arasında yuvarlıyor. Dibe vurduğunda inliyor ve başım geriye düşüyor.

Dudakları boynumu buluyor ve tenime bir öpücük konduruyor. "Çok güzel amına koyayım," diye mırıldanıyor geri çekilmeden önce.

Her vuruş beni daha da yükseğe çıkarıyor, vücudumun her parçasını en zarif şekilde uyandırıyor. Bu diğer zamanların hiçbirine benzemiyor. Bir şekilde daha samimi çünkü birbirimizi yok ederken ikimiz de inliyor ve inliyoruz.

Zeki parmaklarının klitorisimi tıngırdatmasıyla orgazmım giderek artıyor. *Bu çok fazla.* Bileğini tutup çekmek için çabalıyorum ama diğer eli beni olduğum yere mıhlıyor. Kör edici zevkten kaçamıyorum - sadece orada yatıp, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeyi bana vermesine izin verebiliyorum.

Orgazmım sonunda beni paramparça ettiğinde, onun adını inliyorum. "*Jericho.*"

Son hece dudaklarımdan çıkar çıkmaz, sanki bir düğmeye basmışım da onu doyumsuz bir canavara dönüştürmüşüm gibi oluyor.

Beni kendine daha sıkı çekiyor ve kollarını etrafımda kilitliyor, ben tekrar uçurumun kenarına savrulurken daha büyük bir güçle içime giriyor. Dışleri boynumu kazıyıp omzumun çukuruna girerken başım bir o yana bir bu yana savruluyor.

"Jericho!" Tüm kontrolümü kaybederken onun adını tekrar haykırıyorum.

Vücudundan kurtulduğumda, az önce ne yaptığımı fark ettim. *Prezervatif takmamıştım.*

Her zaman prezervatif takmışımdır. Her zaman. Birinin beni kaçamayacağım bir şekilde ele geçirmesine izin verme riskini asla almak istemedim. Ama Indy ile iki kere düşünmedim.

Onunla evlilik sözleşmesi yapmadan evlendim zaten. Neden onun içine bir çocuk yerleştirmekten endişe edeyim ki?

Endişelenmiyorum.

Bunun cesur gerçekliği beni derinden sarsıyor.

"Sana bir havlu getireyim. Bekle," dedim ona yataktan çıkarken. Banyoya girer g i r m e z Rus'un gitmeden hemen önce ne dediğini hatırlıyorum.

"Federov soyunun devam etmesine kadeh kaldıralım, senin Amerikan kanınla karışması gerekse bile."

İstediğim bu mu? Açıkçası çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim.

Hayatımın geri kalanı için planlarımda hiçbir zaman bir nokta olmadılar.

Birdenbire, Indy'yi hamile bırakmış olabileceğim ihtimali tabloyu büyük ölçüde ve kalıcı olarak değiştirdi. *Ya arkamda bir miras bırakmak istersem?* Indy kadar vahşi bir anne olamazdı. Çocuğuna zarar vermeye çalışan herkesi paramparça ederdi. *Çocuğunu da asla terk etmezdi.*

Aynada dönüştüğüm adama bakıyorum. Annemden bana miras kalan siyah saçlar çok dağınık ve zaman bulamadığım için kestirmeye ihtiyaç duyuyorum. Hiç tanımadığım bir babadan kalan koyu gri gözler, her şeyi sorgulayan ve tanıştığım herkesi kesen gözler. Ruben'in bana kapalı bir yumrukla vurduğu ilk andan beri kırılmamış bir burun ve asla düz iyileşmedi.

Bana bakan vahşinin ötesinde, eskiden olduğum çocuğu görüyorum. Daha iyi bir şey için ölmeyi göze alan çocuğu. Tıpkı Isaac'in intikamı için ölmeye hazır olduğum gibi.

Ancak genellikle çok parlak bir şekilde yanan intikam ateşi, şu andan önce hayal bile edemediğim bir geleceğin vizyonu tarafından şu anda karartılıyor.

İkisine de sahip olabilir miyim? Yoksa seçim yapmak zorunda mı kalacağım?

Yaşadığım hayat için her şeyi Isaac'e borçluyum. Bu asla söz konusu olmayacak.

Kendime düşünme izni veremediğim geleceğin canlı resmini bir kenara itiyorum ve bakışlarımı aynadan ayırıyorum. Kendimi temizledikten sonra askıdan bir havlu çekip ılık suyla ıslatıyorum, sonra odaya geri dönüp yatağımdaki kadına uzatıyorum.

Karıma.

Onun her şeyi değiştirdiğine de şüphe yok. Beni değiştiriyor. Ve ben bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Havluyu ona uzatır uzatmaz Indy'nin yanaklarında parlak kırmızı renk ipuçları beliriyor. "Teşekkürler."

Temizlenirken başka tarafa bakıyor ve onu yalnız bırakmak için dönmem gerektiğini biliyorum ama dönmüyorum. Bakışlarımı yüzünde sabit tutuyorum.

İşini bitirdiğinde çarşafı etrafına sarıyor ve havluyu bana geri veriyor. Havluyu alıyorum ve sessizce onu izlemeye devam ediyorum.

"Ben duş alacağım."

"Doğum kontrol hapi mı kullanıyorsun?" Soru birdenbire ortaya çıktı ve sormak istediğimi bile bilmiyordum.

Indy'nin yüzündeki tüm renk uçup gitti. "Hayır, kullanmıyorum. Hay sikeyim. Hiç düşünmedim bile-"

"Sorun değil. Ne olursa olsun sonuçla başa çıkacağız."

Mavi gözleri genişledi. "Bu da ne demek oluyor?"

Sanki bu benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyorum, oysa birdenbire Indy'nin çocuğuma hamile olması fikrine çok bağlandım. Buna ilkel bir zihniyet diyebilirsiniz. İster delilik deyin. Hangisi *olduğu* önemli değil, çünkü *öyle*.

"Az önce olanlarda ikimizin de payı var ve eğer varsa sonuçlarıyla birlikte başa çıkacağız."

Kaşları çatıldığında, keşke kafasının içini görebilseydim ve ne düşündüğünü bilebilseydim, çünkü bu hayatımın geri kalanının neye benzeyebileceğine dair az önce gördüğüm vizyonu değiştirebilirdi. *Az önce kendime düşünemeyeceğimi söylediğim şeyi.* Eğer bu olasılığı elimden alırsa, şu anda elimde kalan tek şeyin intikam olduğu soğuk ve çorak bir yol gibi görünüyor.

Bunların hepsi Rus'un suçu. Felsefeye dalmak zorunda kaldı ve bu benim isteğim dışında üzerime bulaşıyor.

"Sadece *sonuçlarına* katlanmayacağım Forge. Eğer hamileysem, ben ... Sadece *bununla ilgilenmeyeceğim.*"

İçimi bir rahatlama telaşı kaplıyor. "Güzel, çünkü benim önerdiğim bu değildi."

Alnındaki kafa karışıklığı çizgileri derinleştiriyor. "Bir dakika. Ne?"

Burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar ona doğru eğildim. "Endişelenecek bir şey olana kadar bu konuda endişelenme. Tamam mı?"

"Senin için söylemesi kolay." Indy bakışlarını elinde tuttuğu çarşafa indiriyor.

"Kolay olmasının tek nedeni *sen olduğun* için."

Başını kaldırıyor, şaşkınlıktan mavi gözleri açılıyor. Yüzümü inceliyor, ne aradığını bilmiyorum ama bulmak zorunda. "İyi olacağız, ama bunun benim sorunum olduğunda ısrar etmediğin için teşekkür ederim..."

"Tabii ki hayır." Doğrudum ve elimi uzattım. "Duş ve kahvaltı?"

Indy elimi tutana kadar birkaç dakika geçiyor, sanki ateşkes ilan etmişiz gibi. "Bu harika olur. Teşekkür ederim." Sözleri sessiz ve ölçülü, sanki az önce yaptığımız konuşmayı nasıl değerlendireceğinden emin değilmiş gibi. Bu ikimiz için de geçerli.

Yataktan kalkmasına yardım ediyorum ve çarşafı da yanında getirip vücuduna sarıyor. Zırha ihtiyacı olduğunu hissediyorsa, alabilir. Şimdilik.

"Oyun nasıldı?" Onu kendinden emin bir şekilde konuşturacak bir konu varsa, kasama kilitlediğim çantayı göz önünde bulundurarak bunun o olması gerektiğini bilerek soruyorum.

Indy'nin yüzü temkinlilikten tamamen farklı bir şeye dönüşüyor. *Kör edici bir sevinç.* "Ben kazandım. Onları katlettim. Çoğu erkeğin yüzleşmeye cesaret edemeyeceği bir rakip olduğumdan bir daha kimse şüphe duymayacak."

Gülümsemesi o kadar geniş ki, ağzının ve gözlerinin köşelerinde küçük çizgiler oluşuyor ve hayatımda bundan daha güzel bir şey görmedim.

"Senin zorlu bir rakip olduğundan hiç şüphem yoktu."

Omuz silkiyor, gülümsemesi birkaç watt azalıyor. "Seninle oynadığımda bir amatör gibi görünüyordum."

"Hayır." Başımı sallayarak karşı çıkıyorum. "Sen hiç de öyle değildin. Sadece öyle oldu. O gece şansım yaver gitti. Belki de hayatımda hiç olmadığım kadar şanslıydım."

"Seninle tekrar oynamak istiyorum. Kendimi affettirmek istiyorum. Herkese karşı kazanabileceğimi sana kanıtlamak istiyorum." Sesi kibirli bir hal alırken çenesi kalkıyor ve aletime bir şehvet yumruğu gönderiyor.

Onunla tekrar oynayacağım.

"Doğru bahisler için beni baştan çıkarabilirsin," diyorum.

Bakışları göbeğime kayıyor ve sikime baktığını fark ediyorum. "Gözlerim burada, madam."

Indy bir adım öne çıkıyor, hâlâ çarşafı tutuyor ama gülümsemesi alaycı bir hal alıyor.

"Sanırım seni baştan çıkaracak bir şeyler bulabiliriz *Jericho*. Ama bu arada Kahvaltı için hazırım ve paramı saymak istiyorum."

"Açgözlülüğün benimkini bile geride bırakabilir," diyor Forge, ben daha tüm bulaşıklar temizlenmeden yemek masasının üzerine para torbasını boşaltırken.

Ona bakıyorum ve yüzündeki rahat ifade, ne yaptığımızı -kondom kullanmadan seks yaptığımızı- söylediğinden beri beni rahatsız eden şüpheyi yatıştırıyor.

Geçmişimi göz önünde bulundurduğumda, kazara hamilelik endişelenmem gereken şeyler listeme hiç girmemişti. Ancak Forge kürtağın doğru bir seçenek olacağını söyler gibi konuşunca çılgına döndüm ve muhtemelen gebe bile kalmamış bir çocuk için koruma içgüdülerim aşırı hızlandı. Çocuğumun dünyaya geliş koşulları ne olursa olsun onu korumak için savaşa giderdim. Sonunda niyetinin bu olmadığını anladığımda, göğsümdeki ağırlık kalktı ve sonunda tekrar rahat nefes alabildim.

Dediğim gibi, ihtimaller bizim lehimize değil ama bu konuda nerede durduğumuzu bildiğim için mutluyum. Ben bile kendime yalan söyleyip bu sabah olanları tekrar tekrar yaşamak istemediğimi söyleyemiyorum.

Sikim tutuldu. Hepsi bu.

Her halükarda, önümdeki gömleksiz cazibeyle bunu olabildiğince aklımdan çıkarıyorum ve bantlanmış para yığınlarına odaklanıyorum.

Kazandığım için çok heyecanlıyım, ayrıca bugün çoktan katil çoklu orgazmlar yaşadım, bu yüzden şu anda yelkenlerimden rüzgarı alabilecek hiçbir şey yok.

Bir deste yüzlüğü elime alıp burnuma götürüyorum ve tanıdık kokusunu içime çekiyorum. "Parayı severim. Bunu söylemekten korkmuyorum. Belki biraz kaba ama kimin umurunda?" Onu masaya geri koyuyorum ve yığınlar halinde düzenlemek için bir tane daha alıyorum. "Kazandığım ilk büyük potu hatırlıyorum. Eve gitmeye bile zahmet etmemiştim. Doğruca Alanna'ya gittim ve parayı mutfak tezgahının üzerine bıraktım, o da banka soyduğumu düşünüp gözyaşlarına boğuldu."

Forge'un kıkırdaması benimkine katıldı. "Ne dedi?"

"*Seni ülke dışına çıkarmalıyız.*"

"İşte gerçek aşk budur." Forge gülümsüyor ve *aman Tanrım, gamzeleri var.* Adil bile değil. "Kovuşturmadan kaçmak için seni kaçırmaya razı oldu."

Bir paket daha kapıyorum ve gamzeleri zihnimden silmeye çalışıyorum. Söylemesi yapmaktan daha kolay. Önümdeki göreve odaklanıyorum ve konuşmayı hafif tutuyorum, çünkü duygularımın son birkaç saatin kırbacından bir molaya ihtiyacı var.

"Benim ya da Summer için yapamayacağı hiçbir şey yok. Biz onun hayatıyız, bu bazen haksızlık gibi geliyor ama bence böyle olması gerekiyordu."

"Bundan hiç şüphem yok," diyor ve paranın daha fazlasını bana doğru itiyor. "İyileştikten sonra Isaac'ın beni sosyal hizmetlere göndermek yerine neden kanatları altına aldığını hep merak etmişimdir."

Ona bir kez daha bakıyorum. "İyileşmek mi?"

Forge'un gülümsemesi kayboluyor. "Zor bir çocukluk geçirdim. İyi bir zaman değildi."

"Ailen sana vurdu mu?" Dağınık siyah saçlı ve ciddi gri gözlü küçük bir çocuğun, sadece onu sevmesi gereken bir yetişkinin darbelerinden kaçarkenki görüntüsü midemi bulandırıyor.

"Ailem değil. Babamı tanı mıyordum ve annem beni erkek kardeşi ve onun karısıyla bıraktı. Amcam içmeyi severdi ve çocukları sevmezdi. İyi bir kombinasyon değildi."

Elindeki paraya bakıyor ve sanki sayıyormuş gibi paraları karıştırıyor. Bunu bana itiraf etmenin şu anki güçlü ve yetenekli adama ne kadara mal olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Çok özür dilerim."

Başını kaldırıyor, ifadesi nötr. "Üzgün olmana gerek yok. Eğer o olmasaydı, bugün olduğum yerde olamazdım."

O bunu kolayca geçiştirse bile ben hırpalanmış bir çocuğun resmini unutamıyorum. Ama o benim sempatimi istemiyor. Bunu tahmin edecek kadar adamı tanıyorum. Tıpkı Summer ve benim hayatta kalmamız için yapmak zorunda kaldığım şeylerden dolayı onun bana acımasını istemediğim gibi. Zorluklara karşı nasıl savaştığım ve kazandığım la gurur duyuyorum. Kimse bunu benden alamaz, tıpkı onu bugün olduğu adam haline getiren darbeleri kimsenin alamayacağı gibi.

"Nedenini anlamadığımızda bile hayat bir şekilde garip yollarla işliyor gibi görünüyor." Bu sözleri dalgınlıkla söylüyorum ama zihnim dudaklarımdan çıkar çıkmaz onlara kilitleniyor. *Sonunda bu adamla evlenmem mi gerekiyordu? Eğer öyleyse, neden? Ve ne kadar süre için?*

Ben cevaplayamadığım bu sorularla boğuşurken Forge parayı istiflemeyi bitiriyor ve bana doğru itiyor.

"Bir dereceye kadar katılıyorum. Ama bir şeyi istiyorsan, onu hak etmelisin. Isaac bana bunu öğretti."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Bunu erken öğrendim. Bu dünyada kimse sana bir şey borçlu değil. En azından bizim gibi ebeveynsiz büyürsen."

Bunun ortak bir noktamız olduğunu düşünmek garip.

"Ne zamandır sokaklardaydın, Summer'a tek başına mı bakıyordun?" Sandalyede arkasına yaslanıyor ve parmaklarını başının arkasına geçiriyor. Karın ve göğüs kasları bu hareketle dalgalanıyor ve ben yığınlarımdan birini deviriyorum.

Yere bakarak onu kaldırıyorum ve sorduğu soruyu hatırlamaya çalışıyorum. *Ne kadar zamandır sokaktaydık?*

"Ona güvenmesem bile bize yardım etmek isteyen birini bulmak bir lütuf olacak kadar uzun süredir."

"Kimseye kolayca güvendiğini düşünemiyorum."

Bakışlarım onunkilere yöneldi. Sandalyemden fırlayıp kendimi onun kucağında evimde hissetmek istediğime değil, yüzüne odaklanıyorum.

Kes şunu Indy. Kendine gel.

"Aylarca Summer'ın yanında uyudum, içgüdülerim Alanna'nın gerçek biri olduğunu söylese de onun bir çeşit sürünge olabileceğinden endişelendim."

"Onu bulduğuna sevindim."

"Ben de Isaac'i bulduğuna sevindim."

Birkaç dakika boyunca birbirimize baktık ve sanki aramızda bir bağ oluştu. Hiç fark etmediğim ortak noktalarımız var. Forge sadece kibirli bir pislik değil. O ... gerçek.

Ve bu onu benim için daha da tehlikeli yapıyor.

Bakışmamızı kesiyorum ve dikkatimi olması gereken yere geri getiriyorum. *Paraya.* Kesin olarak güvenebileceğim tek şey bu.

Hızlı bir zihinsel hesap yapıyorum. "İki nokta üç milyon. Hiç de fena değil." "Hiç de fena değil," diyor Forge, elindeki parayı bırakırken. boyun ve dik oturur. "Bununla ne yapacaksın?"

Zaten karar verdiğim şeyi düşünmek zorundaymışım gibi başımı yana eğiyorum. "Biraz harcayacağım. Biraz kutlama. Çünkü ben de diğer kızlar kadar güzel şeyleri severim. Geri kalanına yatırım yap. Daha çok para kazan."

Dirseklerini masaya dayamış, saçları gözlerinin içine düşmüş bir halde başını sallıyor. "Sen benim gönlümden geçen bir kadınsın. Yatırım planların var mı?"

Dudaklarımı büzüyorum ve *kendi kalbimin peşindeki kadın* yorumuna takılmak yerine düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Mmm. Henüz bilmiyorum."

"Yatırım tavsiyesine ihtiyacın olursa, tanıdığım biri var," diyor kurt gibi bir sesle Sırtmak.

"Sen mi?"

Başını sallar. "Hayır. Bana henüz güvenmiyorsun. Ama iyi bir Eşyle birlikte tatil ve iş için adada bulunan bir arkadaşım ve iş ortağım var. Para kazanma konusunda daha önce hiç görmediğim bir yeteneği var. Bazen insan olup olmadığını merak ediyorum ama sonra karısıyla tanışıp onları birlikte gördüğünüzde onun sadece bir erkek olduğunu anlıyorsunuz." Forge parmaklarını masaya vuruyor. "Aslına bakarsan, eğer ilgilenirsen bizi bu akşam yemeğe davet ettiler."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. *Forge arkadaşlarıyla tanışmamı mı istiyor? Hayatının bir parçası olmamı ve saklanmamamı mı?* Bu da ne demek oluyor?

İhtiyatlı bir şekilde açıklıyorum. "Beni yemeğe götürüp iş ortağın ve karısıyla tanıştırmak mı istiyorsun?"

"Evet, isterim. Hem de çok."

"Neden?"

"Çünkü sürekli üç hamle ileride neler olduğunu anlamaya çalışmadığın bir gecenin hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum, çünkü bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değilim. Arkadaşlarla akşam yemeği kulağa çok normal geliyor ... ve evliliğimiz Forge'a *maddi olarak fayda sağlayan* bir şeye dayanmıyor gibi.

Belki onun hakkında daha fazla şey öğrenebilirim. Onu neyin harekete geçirdiğini bulabilirim.

Beni ben olduğum için istemesini nasıl sağlayacağımı bulabilirim.

Son düşünce bir anda aklıma geldi ama yalan olduğunu söyleyemem.

"Tamam. Ben giderim."

Indy yedi kez kıyafet değiştiriyor. Saydığım için biliyorum ve havuz kenarında içki içmek ve akşam yemeği için uygun olduğunu düşündüğü kıyafetleri resmen tükendi.

"Eğer kararını vermezsen, kişisel alışverişçime bir mağaza dolusu kıyafet gönderteceğim."

Yatak odasında kendi etrafında dönüyor ve bana çenemi kapalı tutmamın daha iyi olacağını söyleyen bir bakış fırlatıyor. Tüm bu gün boyunca daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde evcil hissettiren bir şey var ve beni korkutmak yerine onu kaybetmek istemiyorum.

Yüzündeki çatık kaşlar gayet iyi olduğumu söylüyor.

"Bir yolunu bulacağım. Ben sadece ... Ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Genelde insanlarla gerçek hayatta tanışmadan önce onları incelerim."

"Endişelenmeyi bırak. İyi olacaksın. Onlar iyi insanlar. Eğer bir sorun çıkacağını düşünseydim, hayır derdim ve bu konuyu açmazdım."

Burnunu kırıştırıyor. "İyi olacağımı biliyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Poker masalarında milyarderlerle ve şeyhlerle oturuyorum."

"Yapabileceğini biliyorum. Ne giyeceğine karar verdiğinde ..."

Indy bana orta parmağını gösterdi. "Bir saat içinde hazır olurum."

"İyi, yoksa geç kalacağız." Kapıya doğru bir adım atıyorum ama Indy kafama bir gömlek fırlatıyor.

Tek kaşımı yukarı kaldırarak duruyorum. "Evet?"

"Bil diye söylüyorum, bu gece *bir şey* için ödeme yapacağım." İfadesi sert ama yine de geri itiyorum. "Buna gerek yok."

"Belki senin için değil ama benim için öyle. Mezeler ya da tatlılar, hatta karısı için bir gül bile olsa umurumda değil. *Bir şeyler* için para ödüyorum. Ne de olsa ben bir milyonerim. Senin sahip olduklarına kıyasla çok fazla olmayabilir-"

Neredeyse gülmeye başlıyorum, çünkü teknik olarak evli olduğumuz sürece benim olan onun da oluyor. Ama belli ki Indy böyle düşünmüyor, bu da onun gemişimdeki diğer kadınlara hiç benzemediğini onuncu kez doğruluyor.

"Sen bir multimilyonersin, Ace. Kendini küçümseme. Bu gece biraz para harcayabileceğinden emin olacağım. Söz veriyorum."

Çenesi inatla sallanıyor. "Güzel. şimdi git. Beni gördüğünde hayran kalmanı istiyorum."

Dudaklarım hâlâ yukarı doğru çekilirken dışarı çıkıp kapıyı kapatıyorum. Boş koridora, "Bunun için endişelenmene gerek yok. Ben her zaman yleyim."

Onu öldüreceğim. Gerçekten. Çıplak ellerimle. Belki onu yanımızdaki havuzun mavi sularında boğacağım. Ya da belki onu sahile sürükleyip okyanusun onu sonsuza dek almasına izin vereceğim.

Buluşacağımız kişilerin kötü şöhretli milyarder Creighton Karas ve megastar karısı Holly Wix olduğunu bana nasıl söylemez?

Havuzun güvertesindeki tanışma faslı boyunca zoraki gülümsememi koruyorum ve radyoda sayamayacağım kadar çok dinlediğim bir kadın elimi sıkıldığında kendi tükürüğümle boğulmamayı başarıyorum.

"Seninle tanışmak büyük bir zevk, India. Ya da sana Indy diyebilir miyim? Jericho'nun senin hakkında söylediklerine bakılırsa iyi anlaşacağımıza dair bir his var içimde."

Bir an için Forge'un benim hakkımda ne dediğini merak ediyorum ama sormaya dilim varmıyor.

"O zevk bana ait Bayan Wix. Yoksa Bayan Karas mı? Size nasıl hitap etmeliyim?"

Denizden yükselen esinti, kadının dağınık siyah saçlarını bir fotoğraf çekimindeymiş gibi arkasından dalgalandırıyor. Kadın televizyonda olduğundan çok daha çarpıcı.

"Bana Holly de, ben de sana Indy diyeyim. İçimde iyi arkadaş olacağımıza dair bir his var."

Holly'nin Güneyli tınısı bana onun her zaman bir milyarderle evli olmadığını, ilk kayıt sözleşmesini bir TV programında kazandığını hatırlatıyor. Şimdi dünyanın dört bir yanındaki stadyumları satıyor. Pırlantalarla süslenmiş ve modaya uygun giyinmiş olmasını beklerdim ama üzerinde beyaz-mavi bir güneş elbisesi ve gümüş gladyatör sandaletler var.

"Holly." Adını bir tür aptal gibi söylüyorum ve kocası elini uzatırken ağzımı kapatıyorum.

"Seninle tanışmak bir zevk, Indy. Ben Creighton. Ya da istersen Crey. Bir arkadaşımızla girdiğimiz iddiayı kazanmama yardım ettiğin için gayri resmi olabiliriz."

"Bahis mi?" Kelimeyi hırıldayarak söyledim.

"Forge toplantılarımızdan birinde evliliğe tövbe etmişti, tabii ki bir arkadaşımızla onun ne kadar süre sonra evleneceğine dair bahse girdik."

Forge'a bakıyorum, kaşları eğlenerek kalkmış gibi görünüyor, bu türden dostça bir iğneyle karşılaştığında ondan beklediğimin tam tersi.

"Dünyanın benim için ne sakladığını henüz bilmiyordum." Sırtımın alt kısmındaki elini kalçama yerleşmesi için kıvrıyor. "Ama bana bahisten de bahsetmedin. Riscoff'un bunu kabul ettiğine inanamıyorum."

"Fikri ortaya atan oydu."

Forge'un vücudu kıkırdamasıyla titreşiyor. "Elbette öyleydi. Yanıldığını kanıtladığım için ne kadar mutlu olduğumu ona mutlaka söylemeliyim."

"Masanız hazır Bay Karas. Bir şişe şampanya getirmemi ister misiniz? Memnuniyetle," diyor bir garson, üç tarafı modüler bambu duvarlarla çevrili, havuzun hemen yanındaki özel alana doğru el sallarken.

"Hamile olduğum zamanlar dışında şampanyayı hiç geri çevirmediğim," diyor Holly, aksanı giderek güçleniyor. "Şimdi de geri çevirmeyeceğimden eminim."

Sunucuyu masaya doğru takip ederken Forge'un eli kalçamda sıkılaşıyor.

"Şampanya mükemmel. Indy dün gece Mallorca'daki bir oyunda kazandığı galibiyeti kutlamaya hazır. İki milyondan fazla. Masadaki her erkeğin kıcını tekmeledi."

Nedense Forge'un benim hakkımda övündüğünü duymak içimde bir şaşkınlık dalgası yaratıyor.

Hepimiz sandalyelerimize yerleşiyoruz ve Creighton'ın dikkati benim üzerimde. "Etkileyici. Şöhretinin senden önce geldiğini düşünürsek pek de şaşırtıcı değil."

Bekle, beni duyduğunu mu söylüyor? Forge'un ona söylediklerinin ötesinde mi? "Poker oynar mısınız, Bay Karas?"

"Creighton." Bir bardak suyu dudaklarına götürerek beni düzeltti. "Düzenli olarak değil ama Vegas'ta bir proje üzerinde çalışırken Kraliçe Midas dedikleri bir kadınla ilgili hikâyeler duyduğumu hatırlıyorum."

Vay be. Duymayı beklediğim şey bu değildi. Ama bu beni rahatlattı ve masadaki garip kişi olmadığımı hissettirdi.

Servis görevlisi bir şişe şampanyayla dönüyor ve Creighton onayladıktan sonra her birimize birer kadeh dolduruyor.

"Vegas'ta uzun süre oynamadım. Omuzlarında çipleri ve kanıtlayacak bir şeyleri olan çok fazla Amerikalı vardı."

Holly kahkahayı basıyor, şampanyaya uzanırken neredeyse deviriyordu. "Kulağa doğru geliyor. Eski moda kibir gibisi yoktur. Sanırım sen de bunu benim kadar iyi biliyorsun."

Şampanya kadehimin üstünden bakışlarımı Forge'a yönelttim. "Oraya varıyorum."

"Beni onunla aynı kategoriye koyamazsın." Creighton karısına itiraz ederken Forge'a el sallıyor. "O zar zor uygarlaştı. İlk teklifimi tartışmak için lanet olası teknelerini bırakıp karaya gelmesini bile sağlayamadım." "Onlar gemi, tekne değil, lanet olsun. Ne diyebilirim ki? Ben gemileri tercih ederim. Çoğu insan için okyanus," diyor Forge çenesini tembelce kaldırarak.

"Peki, nasıl oldu da birlikte iş yapmaya başladınız?" Şampanyadan bir yudum almadan önce soruyorum.

Creighton homurdanıyor ve bana bakıyor. "Onu rahatsız ettim. Bana izin verse de vermese de *gemisinin* güvertesine inmekle tehdit ettim. Sonunda bana bir saat zaman ayırabileceğini söylediğinde, adam toplantı boyunca neredeyse iki kelime bile konuşmadı."

Servis görevlisi döner ve Forge ile Creighton viski sipariş eder.

"Peki sonra ne oldu?" Sunucu bambu duvarın ötesinde kaybolur kaybolmaz soruyorum.

"Teklifimin teknik kısmına geldim ve o da yanlış yaptığım her varsayımı göstermeye başladı ve orijinal stratejime sadık kalırsam neden yatırdığım her kuruşu kaybedeceğimi, çünkü nakliye hakkında hiçbir şey bilmediğimi açıkladı."

İki adamın arasına bakıyorum ve Forge'un duruşu daha önce hiç görmediğim kadar rahat.

"Peki haklı mıydı?" Creighton'a soruyorum, cevabı şimdiden tahmin ediyorum. Forge bana emin olmadığı bir konuda konuşacak bir adam gibi gelmiyor.

"Tamamen. Yüzüme bile vurmadı. Sadece nasıl doğru yapılacağını anlattı ve tonla para kazandık."

"Şerefe!" Holly şampanyasını havaya kaldırıyor ve biz de onu takip ediyoruz.

Onları sevdiğime karar verdim. Ama kocamı daha çok seviyorum.

Asla endişelenmem gerekmeyecek bir şey varsa, o da Indy'nin sosyal bir ortamda kendi başına durup duramayacağıdır. Harika bir konuşmacı, esprili, kendini küçümseyen ve genel olarak büyüleyici.

Holly ve Karas'ı büyüledi. Bunu yapmak için yola çıkmadığını biliyorum ama yine de başardı.

Akşam yemeği kalktı ve kalan içkilerimizi yudumluyoruz. Indy'yi ne kadar çabuk eve götürüp çıplak bırakabileceğimi düşünüyor olmalıydım ama bunu kısa kesmek istemiyorum. Güneş arkamızda batıyor ve Akdeniz'den gelen esinti her geçen saat serinliyor olsa bile, geceyi sonlandıramayacak kadar çok eğleniyor.

"Yetenekli olduğunu düşündüğün bir sanatçı buluyorsun ve sonra onu plak şirketine mi alıyorsun? Öylece mi?" Indy yüzünde şaşkın bir ifadeyle Holly'ye soruyor.

"Hemen hemen. İçgüdülerime göre hareket ediyorum. Kimin yeterince çok istediğini ve kimin bunun için yeterince sıkı çalışmaya istekli olmadığını anlayabiliyorum."

"Bir plak şirketinin biriyle anlaşması için aylar ve bir milyon komite gerektiğini sanıyordum."

Holly bardağının kenarını kocasına doğru eğdi. "Öyle, tabii kocan seni aşır *plak şirketini* senin için *satın almaya* karar vermezse."

Indy'nin mavi bakışları Holly'den Karas'a sığıyor. "Yok artık. O yapmadı."

Karas şişeyi eline alıp bir bardak içki doldururken Holly, "Oh, kesinlikle yaptı," diyor.

kalıntıları karısının bardağına koydu.

"Sonunda beni affettin. Sanırım bana teşekkür bile ettin."

"Erkekler," diyor Holly. "Onlarla ne yapıyorsun?"

Indy sonunda sandalyesinde kayarak bana bakıyor. "Bu gece bir şeylerin parasını ödememe izin vereceğini söylediğini unuttuğumu sanma. Ciddiydim. Ve sakın o lanet oteli satın almaya kalkma, böylece zaten satın alınmış ve parası ödenmiş olduğu argümanını kullanabilirsin."

Başka bir kadın olsa, bu durumda onu rahatlatan şeyin şampanya olduğunu söyledim ama öyle olmadığını biliyorum. Indy'nin hayatta kalma mücadelesinden gelen, zor kazanılmış bir özgüveni var. Bunun farkındayım çünkü ben de öyleyim.

Daha önce söylediği şeyi düşünmeden edemiyorum. Hayat olması gerektiği gibi işliyor gibi görünüyor.

Bir yanım aramızdaki şeyin gerçek olduğuna ve gerçekten sürebileceğine inanmaya başlamak istiyor ama alaycı yanım bu fikre kapılmama izin vermiyor. Bu onun arkasından bir plak şirketi satın almaya benzemiyor; ona gerçek nedenini söylemeden onu evliliğe ikna ettim. O sadece para için kalıyor. Boşanma evrakları imzalanıp depozito hesabına yattığı anda çekip gitmeyeceğini düşünmek aptallık olur.

Ve bu benden başka kimsenin suçu değil. Bıçak gibi saplanan pişmanlığı bir kenara iterek viski bardağını masadan kaldırıyorum ve son yudumu içiyorum.

"Restoranı ya da oteli satın almayacağıma söz veriyorum," diyorum ve düşüncelerimin asık suratını örtmek için ona bir göz kırpıyorum.

Karas elini masaya vurarak, "Ve kesinlikle akşam yemeğini sen ödemeyeceksin," diyor.

"Ama-"

"Zaten odamızdan tahsil edildi. Poker kazancının bir kısmını yatırmama ne dersin, bunu bir iş yemeği olarak kabul edebiliriz ve ben de bunu vergiden düşerim, sen de daha az vergi ödememe yardımcı olduğun için kendini suçlu hissetmezsin."

Holly gözlerini şakacı bir şekilde devirerek, "Sanki zaten yazmıyormuşsun gibi," diyor.

Karas ayağa kalkıyor ve karısının sandalyesinin arkasına geçerek sandalyeyi çekiyor. "Elbette, ama tüm sırlarımı açıklamana gerek yoktu."

"Pek sır sayılmaz. Ama şimdi, sanırım biraz yürümemiz gerekiyor. Bana görmeden adadan ayrılamayacağım söylenen bu kaleyi görmek istiyorum," diyor Holly, çenesini kaldırıp doğruca ona bakarak. Karas bu fırsatı değerlendirerek Holly'nin sandalyesinden kalkmasına yardım etmeden önce eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyor.

Indy'nin gözleri parlıyor. "Henüz görmedin mi? Çok uzak değil. Kolay bir yürüyüş. Bırak rehberin ben olayım. Ve ... sadece bil diye söylüyorum, yol üzerinde inanılmaz dondurmacılar var."

Holly ayağa kalkarken "Ben ikna oldum," diyor.

"Sen ne diyorsun?" Indy bana soruyor. "Turistler gibi keşfe çıkmak ister misin?"

Sandalyesini çekiyorum ve ona elimi uzatıyorum. O da kendi elini uzatıyor, ben de sıkıyorum.

"Önden buyurun."

Holly, Castell de Eivissa'ya, yıpranmış taş duvarlarına ve oyma yazıtlarına hayran kalıyor. Ortaçağ yapıları arasında dolaşırken, annem bizi bu adaya getirdikten *sonra* ortadan kaybolmaya karar verdiği için ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum. Uzun yıllardır evim olduğu için güzelliğini kanıksamaya başladım ve Jericho'nun da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Jericho.

İlk adı giderek daha düzenli bir şekilde aklıma geliyor ve her seferinde kendimi kontrol etmek zorunda kalıyorum. Bu sefer, arnavut kaldırımli sokakta tökezliyorum ve onun eli beni sabitlemek için orada.

"İyi misin? Şampanyayı fazla mı kaçırdın?"

"Hayır. Hayır, iyiyim. Sadece bir adımı kaçırdım." Bir adımı kaçırmamın sebebinin onun yüzünden olduğunu söyleyemem.

Bu sabah çocukluğunu öğrendikten ve şimdi onu arkadaşlarıyla şakalaşırken ve şakacı alaylara gülerken gördükten sonra, artık o yasaklayıcı endüstri devi ya da acımasız rakip değil. O etten kemikten biri.

Deniz meltemi saçlarını karıştırırken ve loş ışık keskin elmacık kemiklerine gölge düşürürken omzumun üzerinden gizlice bakıyorum. *İnanılmaz bir et ve kan*, düzeltiyorum ve birlikte vakit geçirmekten hoşlandığım biri.

Belki de hoşlanmaktan da öte. Onun komik yorumlarını ve iğneleyici zekâsını arzulamaya başlıyorum. Beni gülümsetiyor ve bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmezdim.

Dünyanın en inanılmaz penisine sahip olduğundan ve onu nasıl kullanacağını bildiğinden bahsetmiyorum bile.

Belki de Bayan Jericho Forge olmak dünyadaki en kötü şey değildir. Şimdiye kadar bana yardım etmekten başka bir şey yapmadı ve onun için çok şey olduğunu bilsem de, bu konuda yalan söylemedi. Sadece bana motivasyonları hakkında tüm gerçeği söylemedi.

Onun yerinde olsaydım, muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. Benim üzerime bahse girerek büyük bir risk aldı ve La Reina'da kaybetmenin aslında başıma gelen en iyi şey olup olmadığını merak etmeye başladım.

Bunu sadece zaman gösterecek ve ben de ona anlaşmasını bitirmesi ve beni bırakması için verdiğim  ltimatomla bu süreyi başlattım.

Boşanma kelimesi kulağa eskisi kadar çekici gelmiyor.

Neyse ki, evliliğimin sürekli değişen manzarası hakkında daha fazla d ş nemeden, sadece gerçekten savurganlık yaptığım da gittiğim dondurmacıyı fark ediyorum.

"Tatlı için havanda mısın?" Holly'ye caddenin karşısını işaret ederek soruyorum.

"Kızım, ben her zaman tatlı havasındayım." Sundress elbisesinin göbeğinin etrafını okşuyor. " zellikle de turnede olmadığım zamanlarda."

Forge'un kollarının çemberinden çıkıyorum ve parmağımı onunla Creighton arasında sallıyorum. "Ben satın alıyorum beyler. Beni durdurmaya çalışmayın bile."

T Telefonum tekrar titrediğinde kadınlar hâlâ dondurmalarını yiyorlardı.

Hay sikeyim. Yapmak istediğim son şey bu gecenin iş yüzünden bölünmesine izin vermek, bu yüzden görmezden geliyorum. Tam o sırada Indy çantasından kendi telefonunu çıkarıyor ve küçük kafe masasından kalkıyor.

"Bir dakika izin verir misiniz?" Ekranı görebilmem için telefonu uzatıyor. "Ben Alanna."

O uzaklaşırken telefonumu avuçluyorum ve Summer'dan gelen iki aramayı cevapsız bıraktığımı görüyorum. *Summer beni neden arasın ki?*

Ben onu geri arayamadan Indy elindeki dondurmayı çöpe atıp masaya koşuyor. "Gitmemiz gerek."

O daha konuşmasını bitirmeden ben yerimden kalktım. "Sorun nedir?"

"Alanna'nın apartman dairesindeki misafirler evi dağıtıyor. Korkuyor ve polis bir saatten fazla orada kalamayacaklarını söyledi. Summer onları durdurmaya çalışmakla tehdit ediyor." Indy beni uzaklaştırmak için gömleğimin kolundan tuttu.

Holly soluk soluğa kalırken Karas, "Görünüşe göre gitmen gereken daha önemli bir yer var," diyor.

"Evet, git. Lütfen. Onunla ilgilen. Tekrar görüşeceğiz. Söz veriyorum."

"İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor Indy alnındaki endişe çizgileriyle. "Gecenin bu şekilde bitmesine üzuldüm ama-"

"Git," diyor Karas. "Sorun yok."

Indy'nin elini tutuyorum ve birlikte kaldırımdan aşağı, Alanna'nın binasına doğru koşuyoruz. Sıkışık ve dolambaçlı sokaklar yüzünden bir araba buraya yürüyerek gidebileceğimizden daha çabuk varamaz. Bir taksi bile daha hızlı olmaz.

Sonra ayakkabılarına bakıyorum, koşmaya kalkarsa bacağını kırmasına neden olacak uzun topuklu ayakkabılar.

"Ben seni taşıyım," diyorum ama Indy başını sallıyor. "Bu Manolos'la ilk kez koşmak zorunda kalmıyorum ve muhtemelen son da olmayacak. Hadi gidelim."

Elimi çekiştiriyor. Arabaların arasından hızla geçiyoruz ve ben vücudumu onu karşıdan gelen trafikten korumak için kullanıyorum.

Köşeye varıyoruz ve topuklarından biri kaldırım taşlarının arasına sıkışıyor. Indy öne doğru düşerken o da adımını atıyor.

Ayakkabıyı çekip çıkarmadan ve eline tutuşturmadan önce onu sabitlemek için uzanıyorum. "Tut şunu," diyorum, sonra onu kollarıma alıp koşmaya başlıyorum.

"Koşabilirim."

"Ve daha hızlı koşabilirim."

Köşeyi döndüğümde ve Alanna'nın binası görüldüğünde daha fazla itiraz susturuldu. Summer ön tarafta, kim bilir ne arıyor. Bizi hemen fark etti.

"Güvenlik görevliniz hangi cehennemde? Birinin binayı izlediğini sanıyordum?"

Sokağa park etmiş koyu renkli sedanı görmek için etrafıma bakıyorum ve bir el sallıyorum. Koba dışarı fırladı.

Kahretsin, önce onu arayıp yukarı göndermeliydim. Ama tek düşüncem mümkün olduğunca çabuk buraya gelmekti.

"Neler oluyor?" diye sordu benimle aynı anda.

"Tam olarak bilmiyorum," diye yanıtlıyor Summer. "Sanırım kafayı bulmuşlar ve kavga etmişler. Tabakların kırıldığını ve mobilyaların çatırdadığını duyabiliyoruz. Alanna aklını kaçırıyor ve polis hiçbir işe yaramıyor."

Indy'yi ayağına kadar indiriyorum ve o da ayakkabısını giyiyor. Asansör kapanırken dördümüz lobiye koşuyoruz ama ben kolumu kapıların arasına sokuyorum. "Sana ya da Alanna'ya zarar verdiler mi?"

Summer başını iki yana sallıyor. "Hayır. Kapıyı çaldı ve onlar da kapının arkasından bağırıyorlar. Açmadılar. Oraya gittim ve içlerinden biri kapıya bir tabak kırıp bana amcık diyene kadar vurdum. Sonra polisi aradım."

"Onların icabına bakacağız." Damarlarımda beklenti pompalanıyor, tıpkı Saint Tropez'de Indy'nin çantasını çalan adamın peşinden koştuğumda ve sonra onu Bastien'den geri aldığımda olduğu gibi. Kimse bana ya da benimkine bulaşamaz.

"Hangi daire?"

"Altı B," iki kadın da aynı şeyi söylüyor.

Asansör onun katına çıktığında Indy ve Summer'a "Gidip Alanna'nın yanına oturun," diyorum. "Ona her şeyin yolunda gideceğini garanti edin."

Koba ve ben daireye doğru adım atmadan önce emirlerimin yerine getirilmesini beklemiyorum. Hangi birim olduğunu sormama gerek kalmadı çünkü biz kapıya yaklaştıkça yıkımın sesi daha da yükseliyor.

Lanet olası pislikler.

Koba'ya başımı salladım ve kapıyı işaret ettim. "Bir. İki. Üç."

Birlikte beyaz ahşabı tekmeliyoruz ve kapı uçarak açılıyor, donanım güçten parçalanıyor.

İçeriden bir adam "Ne oluyor lan?" diye bağırıyor ama Koba eşikten geçerken silahını çekmiş, ben de onu takip ediyorum.

Ses yirmili yaşlarında bir çocuğa ait, yetişkin bir adama değil. Silahı görünce sustu ama arkadaşı kırık bir tabağı frizbi gibi kafama fırlattı.

Ön kolumla vurarak uzaklaştırıyorum ve keskin bir acıyla derimi kesiyor. "Yanlış daireyi seçtin, orospu çocuğu." Duvara yaslanıp tökezlerken ona doğru ilerliyorum.

Oda enkaza dönmüştü. Her yerde kırık camlar ve harap olmuş mobilyalar vardı. Kanepe minderleri bile kesilip açılmıştı. Ne halt ettiklerini sanıyorlardı bilmiyorum ama artık her şey sona erdi.

Tabağı fırlatan çocuğu yakasından tutup kaldırıyorum. "Senin derdin ne lan?"

"İndir beni! Kimse seni partiye davet etmedi."

İşte o zaman odanın diğer tarafında sinmiş iki genç kadını görüyorum. *Lanet olsun.*

"Yaralandınız mı?" Soruyu bağırarak soruyorum ve başlarını sallıyorlar.

Dikkatimi tekrar önümdeki serseriye çevirdiğimde, bir bacağıyla tekme atıp beni kasıklarımdan yakalıyor ve karnımdan acı fişkırıyor.

Bu küçük pislik bu gece hayatta kaldığı için şanslı olacak.

Koba tabancasını ona doğrulturken onu bir yığın halinde yere fırlatıyorum. "Hareket edersen seni öldürebilir."

Çocuğun gözleri büyüdü.

İçeri girer girmez geri çekilen arkadaşşıma bakıyorum. Kıpırdamadan duramıyor. Kıyafetlerini karıştırırken elleri titriyor.

"Ne aldın lan sen?"

"Meth. Sanırım meth aldılar," diyor kızlardan biri. "Ayrılmaya çalıştık ama gitmemize izin vermediler."

Aman Tanrım. Bu iki pislik her şeyi yanlış yapmış.

"Gidebilirsiniz ama polisin ifadeye ihtiyacı duyması ihtimaline karşı isimlerinizi ve numaralarınızı yazın."

"Ama-" diye itiraz etmeye başladı konuşan kız.

"Onun yerine polisler gelene kadar kalmak ister misin?"

İkisi de başlarını sallar.

Indy kapı aralığından konuşur. "Ben onlarla ilgilenirim. Kızlar, benimle gelin."

Arkamı dönüp onları odadan çıkarırken ona bakıyorum. "Gitmelerine izin vermeden önce sayılarının iyi olduğundan emin ol."

Odanın enkazını inceliyor ve iki adama ters ters bakıyor. "Elbette."

Kadınlar daireyi terk ederken yerdeki çocuk hırlıyor ve diğeri neredeyse gözyaşları içinde yalvarmaya başlıyor.

"Bizi öldürmeyin. Lütfen, bizi öldürmeyin. Sadece iyi vakit geçiriyorduk ve bize yapmamızı söylediği şeyi yapıyorduk."

Ne.. Ne? Ne?

"Kim size ne yapmanızı söyledi?"

Koba ve ben çocuğa doğru ilerliyoruz ve her şeyi anlatması için onu korkutmaya niyetliyim.

"Onu tanımıyorum. Bize ilanı gösterdi. Evi kiralayıp biraz dağıtmamızı ve yarın bize nakit para vereceğini söyledi."

Nihayet taşaklarıma yediğim tekme yüzünden akşam yemeğinde ve tatlıda yediğim her şeyi kusacakmışım gibi hissetmeden, yıkık kanepenin yanına çömeliyor, beynim fazla mesai yaparken onun üzerinde geziniyorum. *Kim Alanna için bile bile işleri berbat etmek ister ki?*

"Bana bildiğin her şeyi anlat."

Sinmiş serseri anlatmaya başlayamadan, diğer pislik ayağa fırlıyor ve kapıya doğru koşmaya başlıyor. Koba onunla mücadele ediyor, ama çocuk ayağıyla saldırıyor ve Koba'nın elindeki silahı tekmeliyor. Silah yerde sıcıyor. Çocuk silahı almak için atılacakmış gibi sarsılıyor ama Koba ondan önce davranıyor.

Ama hepsi lanet bir dikkat dağıtmaydı. Koba elinde silahla ayağa kalkar kalkmaz, çocuk gitti.

Lanet olsun.

"Onu takip edin!"

Koba kapıya koşuyor ve ayak sesleri koridorda yankılanıyor.

Arkasında bıraktığı arkadaşına döndüm. "Şimdi gerçekten boku yedin. Bana tüm hikayeyi en başından anlatacaksın."

İki kız, Kelsey ve Krystal biraz sarsılmış durumdalar ama Alanna'nın evini dağıtırken gitmelerine izin vermeyen adamlardan kurtulduktan sonra gayet iyiler.

Her birinin cep telefonuyla kendimi arıyorum ve ehliyetlerinin fotoğraflarını çekiyorum. Sonra her birinden olanları anlatmalarını istiyorum.

Krystal, "Bize sadece parti yapmak isteyip istemediğimizi sordular," diyor.

Adil olmayabilirim ama dar elbiselerine ve fahişe topuklu ayakkabılarına daha iyi baktıktan sonra sivri bir soru soruyorum. "Size para ödediler mi?"

Kızlar sessizce bir hikâye uydurmaya çalışıyormuş gibi bakışıyorlar. "Bakın, çalışıyor olmanız umurumda değil. Sorun değil. Ben sadece

Bu gece onlarla takılmanızın başka bir nedeni olmadığından emin olun. -Sanki burayı dağıtacaklarını biliyormuşsun gibi."

İki kız da bana döndü ve Kelsey cevap verdi. "Bize ödeme yapmadılar ama başka biri yaptı."

"Kim?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Adını sormadım. Sadece parasını aldım."

Ne oluyor be? Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Çaydanlık mutfakta ısık çalıyor ve ben ayağa kalkıyorum. "Alanna çay yapıyor. Hemen döneceğim. Lütfen gitme. Yardımaınıza gerçekten ihtiyacımız var."

"Başımız belaya girecek mi?" Krystal soruyor.

Ehliyetlerine bakılırsa, bu iki çalışan kız da henüz on sekiz yaşında ve büyüdüklerinde fahişe olmayı planladıklarını düşünemiyorum. Bu beni üzüyor çünkü kendime ve Summer'a bakmanın bir yolunu bulmak için kâğıt oynamayı öğrenmemiş olsaydım ben de öyle olabilirdim.

"Başın belada değil." Duraksıyorum, ne söyleyeceğimi tam olarak düşünmüyorum ama umurumda da değil. "Ve eğer pezevenğin için çalışmaya geri dönmek istemiyorsan, başka bir iş bulmana ya da seni adadan çıkarmana yardımcı olabilirim."

Hem Kelsey'nin hem de Krystal'ın gözleri büyüdü.

"Gerçekten mi?" Krystal kahverengi gözlerindeki yaşları kırıştırarak "Gerçekten mi?" diyor. Başımı salladım. "Burada bekle. Hemen döneceğim."

"Size sıcak çay getirdim kızlar," diyor Alanna ve tam da beklediğim gibi annelik moduna geçiyor.

Daireden ayrılıp verimlilik birimine geri dönüyorum, Forge'a öğrendiklerimi anlatmaya niyetliyim, böylece kızlara kimin ödeme yaptığını bulabilir. İçgüdülerim bana tüm bu durumun rastgele olmadığını söylüyor ama nedenini bilmiyorum. Aklıma hemen Bastien geliyor. ..ama hiçbiri mantıklı gelmiyor. Hiçbiri tutmuyor.

Yıkık dökük daireye kafamı uzattığımda Forge adamlardan biriyle yalnızdı. Koba ve diğeri gitmişlerdi.

"Jericho." Neden ilk adını söylediğimi bilmiyorum ama dilimden kolayca dökülüyor ve kendimi tekrar kontrol etmek zorunda kalıyorum. *O Forge.*

Kafasını çeviriyor. "Her şey yolunda mı?"

"Kızlar bu ikisinin onlara ödeme yapmadığını söyledi. Başka biri ödemiş."

Yerdeki adam başına geleceklerden korkmuş gibi köşeye doğru kaçışıyor.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum, dostum." Gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor ve korkudan titriyor. "İnsanlarla konuşan Alfie'ydi. Ben sadece yolculuk için geldim. Bağlantıları olan oydu. Bu geceden önce bizi tepelerde devasa bir yerde konaklattı ve sonra da diğer yeri kullanmanın bedelini ödemek için buraya gelip orayı mahvetmemiz gerektiğini söyledi."

"Neden evet dedin ki?" diye soruyor kocam.

"Çünkü param bitti ve üç gün boyunca eve gitmiyoruz. Alfie bunu yaparsak hiçbir şey için para ödemek zorunda kalmayacağımızı, hatta elimde nakit parayla gidebileceğimi söyledi."

"Ev nerede?" Aksanından İngiliz olduğu belli olmasına rağmen soruyorum.

"Londra. Tatildegiz."

"Tepelerde kimin evinde kalıyordunuz?" Forge soruyor.

"Bilmiyorum. Sormadım da. Ama adamın bir sürü parası olmalı."

Forge bana bakıyor ve aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum. *Bastien.* "Orada kırmızı bir Lamborghini var mıydı? Biri gelip gidiyor muydu?" diye soruyor.

Çocuk, beyninin kafatasından sıyrılacağından korkana kadar başını sallıyor.

"Evet. Komikti çünkü günde birkaç kez gelirdi ve

Her seferinde sadece bir valiz alırdı çünkü o kaltağa ancak o kadar sığardı. Alfie ve ben zaman kazanmak için bir SUV'ye ihtiyacı olduğu konusunda şakalaşırdık."

Forge geri adım attı ve çocuğa el salladı. "Ayağa kalk. Bana cüzdanını ver."

"Sana söyledim, başka param yok. Sadece birkaç sterlin. Tüm bu hasarı ödeyemem. Hiçbir şeye dokunmadım bile. Alfie çılgına dönmüştü. Uyuşturucuyu ben kullanmadım. O şey beni korkutuyor."

"Ne aldın?" Ona soruyorum, çünkü şu anda temiz ve ayık olmasının imkânı yok.

Burnunu siliyor ve cevap vermesine bile gerek yok ama cevap veriyor. "Biraz kokain. Daha sonra kızlarla içmek için biraz Molly aldım."

"Sabah nereye gidiyordun?" Forge soruyor. "Eşyaların nerede?"

Çocuk iki bavulun durduğu köşeyi işaret ediyor. "Yanımızda getirdik ama sonra nereye gideceğimizi bilmiyorum. Sana söyledim, planları ben yapmıyorum. Ben sadece gezintiye çıktım."

"Hangi bavul senin?" diye sordum. "Mavi olan."

Köşeye doğru yürüyorum ve gümüş olanı gösteriyorum. "Bu Alfie'nin mi?" "Evet." Burnunu silmeden önce tekrar başını sallıyor.

"Açayım mı?" Jericho'ya soruyorum. "Yoksa polisi mi bekleyelim?"

"Soruşturma açmaya zahmet etseler bile soruşturmanın içine edecekler. Hayır.

Beklemenin bir anlamı yok."

"Tamam." Boş bir yastık kılıfı alıyorum, çömeliyorum ve bavulu dikkatlice yan çevirip fermuarını buluyorum - parmak izlerimi bırakmadan ve umarım Alfie'ninkileri silmeden. Fermuarı açtıktan sonra, parlak renkli kıyafetleri ortaya çıkaracak şekilde çeviriyorum. *Bir erkek için garip bir seçim, ama*

-

Isı ile kapatılmış hap ve toz torbalarına odaklandığımda düşüncelerim kesiliyor.

"Aman Tanrım. Polis geldiğinde burada olsaydı Alfie'yi uyuşturucu kaçakçılığından tutuklatıp yıllarca hapse attıracak kadar bok var o çantada."

Forge kafasını çevirip içindekileri inceliyor ve nefesinin altında küfrediyor. Gözlerini yerdeki adama dikeyyor. "Polis geldiğinde burada olmayı planlamıyordun, değil mi?"

"Hayır dostum, kaçacaktık ama Alfie daha fazla şey kırmak istedi ve sonra sen ortaya çıktın."

Beynim aşırı hızda çalışmaya başladı. *Eğer polis gelmeden önce kaçmış olsalardı, Alanna bunun için enselenebilirdi.* Kulaklarıma kan hücum ediyor ve burada ne haltlar döndüğünü merak ediyorum.

Bavulu kapattım ve üzerine iliştirilmiş bagaj etiketi ters döndü . . . ve üzerinde benim adım yazıyor.

"Hayatta olmaz." Indy bu cümleyi bir yemin gibi fısıldıyor.

"Ne?" Ayağa fırladım. Ona gitmek istiyorum ama bu pisliğin de Koba'nın umarım şu anda geri sürüklediği gibi kaçmasına izin vermek istemiyorum.

Ayağa kalktı ve eli titreyerek işaret etti.

"Adım bu bavulun üzerinde. Adresim. Her şeyim." Indy'nin sesi titriyor.
"Polisler buraya bizden önce gelseydi, beni tutuklardı."

"Mümkün değil."

"Aman Tanrım. Bekle." Dizlerinin üzerine çöküyor ve bavulu tekrar açıp mavi bir kumaş parçasını kavırıyor. "Hayır. İmkânı yok. Bu . . . *Nasıl?*" Gömleği kaldırırken son kelimede sesi kesiliyor. Daha önce hiç görmemiştim.

"Ne?"

Elindeki kumaşı sallıyor. "Bu benim. Bu gömlek *benim*." "Biri bunu nasıl almış olabilir?"

"I . . . Bilmiyorum."

Daha fazla kıyafet çıkarıyor. İç çamaşırı. Bir mayo. Çıkardığı her parçayla Bastien de Vere'i öldürme isteğim bir düzine daha artıyor.

"Bunu neden yapsın ki?" Indy fısıldıyor ve ben ondan bir saniye daha uzak kalamıyorum.

Odayı geçip Indy'nin titreyen bedenini kendime doğru çekmeden önce yerdeki çocuğa "Sakın kıpırdama," diyorum. "Benim olsan bile sana hâlâ ulaşabileceğini kanıtlamaya çalışıyor."

Indy'nin mavi gözleri inançsızlıkla açılıyor. "Bu delilik. Beni ömür boyu hapse attırabilirdi. Polislerin bunun benim olmadığına inanmasına imkân yok. Onu buradan götürmeliyiz. Hem de hemen. Her şeyi."

Başka bir şey yerleştirilmediğinden ya da saklanmadığından emin olmadan polis buraya gelemez."

Tutuşumu gevşetmeden önce onu daha sıkı sıkıyorum. "Ben icabına bakarım. Alanna'nın evine geri dön. Kızları oradan çıkar."

Indy yutkundu ve ben de onu bıraktım. Odadan çıkarken kırık kapıyı arkasından kapatıyor ve *içinde kıyafetlerinin* olduğu bavulu yatağın üzerinde bırakıyor. Öfkemi bastırmak ve bu cahil herife boşaltmamak için elimden geleni yapıyorum.

Çenemi sıkarak onunla yüzleştirdim. "Adın ne evlat?"

"Reggie." Sesi Indy'ninki gibi titriyor, bu da beni daha çok kızdırıyor.

"Soyadın?"

"Monk."

"Peki arkadaşın kim?" "Alfie. . . Alfred

Littleton."

Nefes alıyorum, adını öğrendiğim için yükselip onu ezmek istese de öfkemi uzak tutuyorum.

"Alfie'nin ailesinin bağlantıları var mı? Zengin arkadaşları?"

Reggie'nin başı yine sallanıyor. "Onu Alfie'nin ağabeyi büyüttü ve gerçekten önemli bir adam için çalışıyor. Alfie ve ben okulda birlikte büyüdük. Tatillerde benimle eve gelirdi çünkü ağabeyi sürekli çalışırdı."

"De Vere ailesini hiç duydun mu?" Ona sordum.

Çocuğun gözleri kocaman oldu. "Evet, ama onun kardeşinin patronu olduğunu nereden biliyorsun?"

Alanna'nın evine döndüğümde kapı k a p a l ı y d ı . İçeriden vurma ve bağırma sesleri duydum.

Oh, Tanrım.

Kilitli olmayan kapıyı iterek açıyorum ve mutfağın boş olduğunu görüyorum ve kız kardeşim dışarıda, Alanna'nın yanında, terasa açılan cam kapıya vuruyor.

Hemen yanına gidip kilidi açtım ve çekerek açtım. "Ne oldu böyle?"

"O küçük sürtükler berbat!" Summer göğsü inip kalkarak öfkeleniyor.

"Benim hatam," diyor Alanna, Summer'ın omzunu sıvazlayarak. "İçlerinden biri terasta çay içip içemeyeceklerini sordu, ben de evet dedim. Summer'dan çayı taşımama yardım etmesini istedim ve ikimiz de dışarı çıktığımızda kapıyı kilitleyip kaçtılar."

"Küçük amcıklar. Yemin ederim, onları bulana kadar her sokak köşesini kontrol edeceğim ve onlara misafirperverlik dersi vereceğim."

"Bir şey çaldılar mı?" Odanın etrafına bakarak soruyorum. "Bir şey ektiler mi?"

Summer başını sallıyor. "Yeterince zamanları yoktu. Kapıyı kapattıklarında sadece bir saniyeliğine arkamı dönmüştüm ve ne yaptıklarını fark ettim. Tek istedikleri mümkün olduğunca çabuk siktir olup gitmekti. Siktiğimin sürtükleri." Kız kardeşim vahşileşmiş gibi dişlerini sıkıyor ve Alanna onu sakinleştirmek için omzunu okşamaya devam ediyor.

"Bu benim hatam," diyorum. "Onların masum kurbanlar olduğunu sanmıştım."

Alanna bana doğru geliyor ve beni kucaklıyor. "Muhtemelen öyleler hayatım, ama bu kendilerini koruma duygularını kaybettikleri anlamına gelmez. Senin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"İşte bu yüzden kendime çok kızgınım. Böyle bir şey yapacaklarını bilmeliydim. Çünkü ben de yapardım." Alanna beni daha sıkı sarınca öfkem biraz azalıyor.

"Onlara yardım etmek istemen çok hoş. İsimleri ve numaraları sende var. Belki bir gün hâlâ yardım edebilirsin," diyor beni bırakırken.

"Tabii kimlikleri sahte değilse. Çünkü ben olsam kendi kimliğimle sokakta dolaşmazdım. Sen de olmazdın, Indy."

Kız kardeşim haklı. Numaraları bende olsa da benimkini engelleyeceklerine şüphe yok.

"Sanırım yardım edilmek istemeyen insanlara yardım edemezsin," diyorum, ses tonum alaycı.

Alanna bana nazikçe gülümsüyor. "Evet, edebilirsin. Tıpkı benim sana yaptığım gibi onları yıpratmalısın. Onları henüz gözden çıkarma, sevgilim. Bize zarar vermediler." Duraklıyor ve odanın etrafına bakıyor. "Bir şey çaldıklarını da sanmıyorum. Sadece korkmuş çocuklardı ve sahip oldukları tek güvenlik duygusuna geri dönüyorlardı."

Neye geri döndüklerini düşündükçe içim burkuluyor. Eğer bir mucize olur da o kızları tekrar bulursam...

Forge kapıya geldiğinde iki genç kızı kurtarma düşünceleri uçup gidiyor, bir eli apartman dairesindeki adamın koluna kelepçe gibi sarılmış, diğeri de gümüş bavulu sürüklüyor. Çabucak kızlara ne olduğunu anlatıyorum ve o da çocuğa başını sallıyor.

"Reggie'nin üzerinde yirmi sterlin var. Tamir masraflarını karşılamak için teklif etti ama ben ona bu parayı adadan defolup gitmek için kullanmasını söyledim." Forge bana baktı. "Polisleri aradın mı?"

Sikeyim. "Henüz aramadım. Summer, onları arayabilir misin?"

"Neden onları çağırmak isteyelim ki?" Jericho'nun ifadesi kararırken Summer'ın sarı kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Çünkü bu işi kendimiz halledeceğiz."

Onlara çantadan bahsetmediği için şükrediyorum. Alanna aklını kaçırmıştı. Adamın koyu gri bakışları Alanna'ya yönelirken kız kardeşim telefonunu karıştırıyor.

"Bir sonraki kiralaman ne zaman?"

"Hafta sonuna kadar değil, ama şimdi iptal etmek zorundayım," diyor ellerini ovuşturarak.

"İptal etmene gerek yok. Personelim bununla ilgilenecek - hasarlı mobilyaların sökülmesi ve yenileriyle değiştirilmesi de dahil."

Alanna ona yabancı bir dil konuşuyormuş gibi göz kırpmıyor. "Bütün bunları karşılayamam, Bay Forge. Kullanılmış bir şey bulmam gerekecek-"

"Ben hallederim. Aileler böyle yapar."

Az önce göğsümde filizlenen sıcak duygu on kat geri geldi.

Alanna'nın gözleri yaşlarla doldu. "Çok teşekkür ederim. Siz gerçekten bir lütufsunuz efendim."

"Bu benim için bir ayrıcalık. Bu gece başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Kadın başını sallar ve adam Summer'a döner.

"Polisleri ara. Eğer gelirlerse, bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle ve özür dile. Daireye girmelerine izin verme. Koba bu gece orada kalacak, böylece bir şey olması ve yardıma ihtiyacın olması durumunda sana yakın olacak."

Forge'un ötesindeki koridora bakmak için boynumu eğiyorum. Sarışın güvenlik görevlisi orada duruyor, iki büklüm olmuş ve maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmış.

Jericho'nun çenesinde bir damar kasılıyor ve Koba'nın tek başına dönmesinden memnun olmadığı belli.

Reggie'nin kolundaki tutuşunu bırakıyor ve elini bana uzatmadan önce onu Koba'ya doğru itiyor. "Tekneye giderken Reggie'yi otobüse kadar geçirelim."

Reggie mavi bavulunu aldı ve tam da beklediğim gibi sokağa çıkar çıkmaz fırladı. Koridordayken attığım mesaj sayesinde Donnigan onun için hazırды ve çoktan çocuğu takip ediyordu. Dorsey bizi binanın önünde karşılıyor ve gümüş bavulun sapını benden alıyor. Koba tekrar içeri yöneldi.

"Diğerleri?" Ona soruyorum.

"Yerindeler ya da istediğiniz gibi kısa süre içinde gelecekler efendim."

Indy kaşlarını çatarak bana bakıyor, sanki kafasında yüzlerce soru dönüp duruyormuş gibi. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece binanın kilitli olduğundan emin oluyoruz ve bu gece gelen giden her şeyi ve herkesi görüyoruz."

"Sence bu gece biri geri gelmeye çalışacak mı?" Indy alnında bir kez daha endişeyle soruyor.

"Ne yapmayı planladıklarını bilmiyorum ama Alanna ve kız kardeşinin tamamen güvende olduğuna hiç şüphe yok." Elini tutup sıkıyorum.

Ona söylemediğim şey, güvenlik ekibimin sadece kız kardeşini ve Alanna'yı izlemekle kalmadığı. Koba'yı izlemek için de oradalar.

İçimden birine, özellikle de sadakatinin sorgulanamaz olduğuna inandığım birine güvenmemek bana ne kadar acı verse de, artık işimi şansa bırakmayacağım. Indy Saint-Tropez'de bıçaklanıp kapkaça uğradığında ve Bastien Indy'yi rıhtımdan kaçırdığında Koba görev başındaydı. Ve şimdi bu gece, de Vere ile bağlantısı olan Alfie Littleton denen o pislğin kaçmasına izin vermesi... Her şey çok uygun ve ben tesadüflere inanmam.

Eğer örgütümde bir hain varsa, bunu öğreneceğim ve ona göre davranacağım. İşim bittiğinde, de Vere'in ona ödediği para yeterli olmayacak, çünkü ihanetin bedeli onun hayatı olacak.

"Gitmeye hazır mısınız, efendim?" Dorsey adada tuttuğum sıradan siyah sedanlardan birine el sallayarak soruyor.

"Evet, hazırız."

Bavulu sedana yüklüyor ve ben de gözümü, uygun bir şekilde haberdar edilmiş ve saldırmaya hazır olabilecek polisler karşı dört açıyorum. Bordromda bir sorun olmayacak kadar çok polis var ama yine de işimi şansa bırakmayacağım.

Indy için arka kapıyı açıyorum ve içeri girmek için Dorsey'nin bagajı kapatmasını bekliyorum.

"Bu işin arkasında De Vere var. Şu anda ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama taktik değiştirdi."

Dorsey arabayı çalıştırırken Indy, "Dün gece Mallorca'daydı," diyor ve bunu bana söylemesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum.

"Biliyorum. Bates rapor verdi. Belevich de oradaydı."

Koltuğa geri yaslanıyor ve bakışlarını bana diyor. "Zaten bildiğini tahmin etmeliydim. Bana sadece bir kez yaklaştığını ve sonra geri çekildiğini söylediler mi?"

Başımı eğiyorum. "Ama bütün gece seni izledi. Yine de kimi aradığını tespit edemediler."

Dorsey bizi rıhtıma götürürken, "Sizce tüm bunları onun ayarlamış olması mümkün mü?" diye soruyor.

"Mümkün. De Vere aptal değil ve eğer sorun çıkarmak istiyorsa, bu yeterince iyi bir plandı. Özensizce uygulanmış olsa bile."

"Batman sana Belevich'in söylediklerinden bahsetti mi? Kız kardeşimin kaçırıldığını bildiğini?"

"Batman mi?" Dorsey, Goliath'ın tekneyi beklediği iskelede arabayı yavaşlatırken soruyorum.

"Üzgünüm, Bates. Batman'i hatırlamak daha kolay gerçi. Takım elbisenin içinde Bruce Wayne havası var."

Yanaklarında bir allık belirirken kaşımı kaldırıyorum. "Bu doğru mu?"

"Neyse, konumuz bu değil. Belevich'in ne dediğini sana söyledi mi?"

"Hayır, ama söylemeliydin."

Aşağıya bakar. "Özür dilerim, biraz dikkatim dağılmıştı. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Indy, Rus'un ona söylediği her şeyi hızlıca not ediyor ve ben de ona katılıyorum - bu bilgileri nereden aldığını bulmalıyız. Bir tahminim var ama bunu şu anda dile getirmek istemiyorum. Konuşmak istediğim son konu

Indy'nin babasını tartışıyoruz. Yarın sabah adam benden haber alacak.

Dorsey Indy'nin kapısını açtı ve Indy dışarı çıktı. Ben de kendi kapımı iterek açtım ve arabadan çıktım.

"Selam, yüksek roller. Bu gece daha fazla arkadaş mı arıyorsun?"

Kısa elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyen iki kadın

Ben.

Indy'nin nefesi kesiliyor ve eminim ki o iki kızı düşünüyor.
apartmandan kaçtı.

"Üzgünüm hanımlar. İlgilenmiyoruz."

Çiftlerden daha cesur olanı, eli koluma değene kadar ileri atıldı. "Ama gerçekten eğlenceli vakit geçirecek gibi görünüyorsunuz."

"Biz iyiyiz," diyor Indy. "Yine de teşekkürler."

"Emin misin?" diye soruyor kız. "Başa çıkılması gereken bir adama benziyor. Yardım edebiliriz."

"*Kocamla* başa çıkabilecek durumdayım." Indy parmaklarını parmaklarıma dolayarak bana sarılırken kelimeyi vurguluyor. Ses tonundaki kıskançlığı fark etmemek imkânsız ve bunun bana verdiği hazzı inkâr edemem.

Elini sıkıyorum. "İhtiyacım olan tüm kadınlar burada, hanımlar.
Başka yerde daha şanslısınız."

Surat asıyorlar ama geri çekiliyorlar. Indy yine de beni bırakmıyor. Goliath'a ve tekneye ulaştığımızda beni sıkıca kavramaya devam ediyor.

"Ben paylaşmam," diyor nefesinin altında. "Ve buna parasını ödemek zorunda olduğun kadınlar da dahil."

Yüzüne bakıyorum, dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmış olsa bile hâlâ muhteşem. "Bu konuyu daha önce de konuşmuştuk ve ben tamamen dürüst davranıyordum. Sen ihtiyacım olan her şeydin."

HİNDİSTAN

Kalbimin etrafındaki duvar tuğla tuğla yıkılıyor. Jericho'nun o kadınlardan birinin ya da her ikisinin teklifini kabul ettiği düşüncesiyle içimi parçalayan kıskançlıktan kendimi korumak için onu yeterince hızlı bir şekilde yeniden inşa edemiyorum.

Bu daha önce hiç hissettiğim bir şey değildi, ne kadar mantıksız olsa da. Juliette söz konusu olduğunda hariç. . .

Ama bu kez içimdeki yeşil gözlü canavar daha da güçlüydü. *Çünkü hissetmemem gereken şeyler hissediyorum.*

Forge'un ne ya da kime yaptığı umurumda olmamalı. Ama umursuyorum, çaresizce. Alanna'yı kurtarmaya koşması ve her şeyi halletmesi. Böyle bir durumda bayılabilecek olsaydım, bayılırdım.

Bu da beni çok tehlikeli bir duruma sokuyor, sadakatle baktığım duvarların toza dönüşmesini izliyorum. Onlar yok olduğunda, beni bu adama aşık olmaktan koruyacak hiçbir şey yok, ki bu kesinlikle yapabileceğim en aptalca şey olurdu, çünkü ona boşanmak istediğimi zaten söyledim.

Isla del Cielo'ya geri dönerken okyanustan gelen tuz serpintisi kafamı dağıtmaya yardımcı olmalı ama işe yaramıyor. Limana yanaştığımızda ve Forge tekmeden inmeme yardım ettiğinde, hâlâ darmadağınık durumdayım. Uzaklaşmak mı yoksa daha sıkı tutunmak mı istediğimi bilemiyorum. İçgüdülerim sapıtıyor ve artık doğru cevabın ne olduğunu bilmiyorum.

Bunun benim sorunun olacağını kim düşünebilirdi ki?

Villaya doğru yürürken istemesem de elimi onunkinden çekiyorum. *Buna mecburum.* Bu kasırgalı geceden sonra aramıza biraz mesafe koymalıyım ki nasıl hissettiğimi çözebileyim ve sağlam bir zemin bulabileyim. Şu anda duygularım çok yüksek ve onlarla yüzleşmek istediğimden emin değilim.

"Ben duş alıp yatmaya hazırlanacağım. Çok yorgunum." Sözlerimi omzumun üzerinden atıp kaçmaya çalışıyorum ama Forge yine elimi tutuyor.

"Neyin var?" Beni incelerken gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyor.

"Hiçbir şey," diyorum ama kendime bile yalan gibi geliyor. Elini çekiştiriyorum, ama o elini sıkıyor ve beni durmaya zorluyor.

"Bir kadın hiçbir sorun olmadığını söylüyorsa, genellikle çok yanlış bir şeyler vardır. De Vere ve bu gece yaptıklarıyla mı ilgili?" Bastien'in adını söylediğinde kocamın sesi daha keskin bir ton alıyor.

"Ne? Hayır. Tabii ki hayır." En azından cevabımın bu kısmı dürüstçe, çünkü şu ana kadar Bastien'in bir sonraki ihanet girişimini düşünmemiştim. Ama şimdi düşününce, içimi bir duygu seli kaplıyor.

Bastien Alanna'nın dairesini yok etmeleri için adamlarını gönderdi. Beni uyuşturucu kaçakçılığından tutuklatmaya çalıştı. Jericho'yla bağlantım olduğu için beni yok etmeye çalışıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Ne o zaman?" Ayın soluk ışığı Jericho'nun dağınık siyah saçlarında parıldıyor ve ben gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum. İçimi görecektir.

Parmaklarımı tuttuğu yerden çekiyorum ve iki elimle yüzümü kapatıyorum. "Bilmiyorum. Neler olup bittiğini anlamak için biraz zamana ve boşluğa ihtiyacım var çünkü tüm bunları nasıl sindireceğimi bilemiyorum. Bu çok fazla. Artık hayatımı tanıyamıyorum bile. Her şey çok fazla!"

Sesim düzensiz çıkıyor ve gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. *Onun önünde ağlamayacağım. Tekrar yıkılmayacağım.*

Kaçmak için iki adım atıyorum, nefes üstüne nefes çekerken ciğerlerim kabarıyor, başım dönüyor ama Jericho'nun elleri belimin iki yanına iniyor ve beni kendine doğru çekiyor, sonra ellerini karnımın üzerine sarıyor.

"Bırak beni!" Bir parçam onun kollarında daha dengeli hissetse de ellerini itiyorum.

"Gitmene izin vermeyeceğim, Indy. Bu şekilde olmaz."

Ellerim cansız bir şekilde düşüyor ve hareketsiz duruyorum, sanki hareket etmekten korkuyorum çünkü hayatım gibi yüzlerce parçaya ayrılacağım ve kendimi bir daha asla bir araya getiremeyeceğim.

Jericho kollarını bana daha sıkı sarıyor, vücudundan yayılan ısı tenimi ısıtana kadar sırtımı önüne doğru çekiyor. Çenesini bastırarak

Başımın tepesine yaslanarak sakinleştirici bir tonda konuşuyor.

"Uzun zamandır her şeyi tek başına omuzlamak zorunda kaldığını biliyorum. Ama artık yalnız değilsin ve her şeyi içinde tutmak zorunda değilsin çünkü sana güvenen insanların gerçeği kaldıramayacağından korkuyorsun. Ben buradayım ve sana yük olan her yükü taşıyabilecek kadar güçlüyüm. Eğer bana güvenirsen, senin yanında olduğumu bilirsin. Sana, kardeşine ya da Alanna'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Hepinizi güvende tutacağım. Yemin ederim."

Bu sözlerin benim gibi bir kız için ne kadar baştan çıkarıcı olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Onları da kırabileceğimden korkmadan sırtını yaslayabileceği biri hiç olmamış biri.

Nefesimi düzene sokuyorum ve iki yavaş, derin nefes alıyorum. "İşte böyle. Sadece nefes al."

Ona inanmak istiyorum. Kafamın içinde dönüp duran tüm çılgınlıklardan kurtulmak istiyorum. Tüm endişeleri, korkuları ve çılgın teorileri. Sadece bir geceliğine hepsinden kurtulmak istiyorum.

Her seferinde bir kalp atışı, vücudunun kıvrımlarında rahatlıyorum, sıcaklığını ve gücünü içime çekiyorum. Zihnimin bir kısmı buna alışmamam gerektiğini söylüyor.

"Hayatım artık bana ait değilmiş gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum bir başka kesik kesik nefeste. "Onu tanıyamıyorum bile. Sanki bir uçuşumun kenarında duruyorum ve her şey altımda parçalanıyor."

Forge'un kolları beni daha da sıkı sarıyor. "Düşmene izin vermeyeceğim. Bunu her seferinde bir gün yapacağız, tamam mı?"

Her seferinde bir gün.

Tanrım, kulağa harika geliyor. Bu anı içime çekebilir, onun dertlerimi alıp götürmesine izin verebilir ve bundan sonra olabilecek her küçük şey için endişelenmeyebilirdim. Eğer denemezsem, kendimi delirteceğim.

Derin bir nefes daha alıyorum ve kendimi tüm stres ve baskıyı üzerimden atarken hayal ediyorum. Forge'un kolları beni sarmışken, kendimi bir an öncesine göre daha hafif hissediyorum. Bunu tekrar tekrar deniyorum ve her nefeste kendimi toparlıyorum. Kenarlarım hâlâ paramparça ama şu anda parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya değilim.

"Teşekkür ederim. Sanırım iyiyim." Doğruluyorum ama o beni bırakmıyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Omzumun üzerinden yüzüne bakmak için dönüyorum. "Sıcak bir duş ve biraz uyku mu?"

"Neredeyse. Benimle gel."

Kollarını kaybediyorum ve yerini bir ürperti alıyor. Bundan hoşlanmadığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum. Onun yerine elimi tutuyor ve beni villaya ve yatak odasına götürüyor.

Soyunmak ya da duşu açmak için banyoya gitmek yerine odanın uzak tarafına gidiyor ve perdeyi geriye iterek tavandan tabana cam kapıları ortaya çıkarıyor. Birini kaydırarak açıyor ve dışarıda kayboluyor.

Bir an sonra su bir şeye sıcıyor ve ben de sese doğru ilerliyorum. "O da ne?"

"Açık havada bir küvet. Çok fazla mahremiyetiniz olacak. Islanabilir ve sadece . . . dinlen."

Sesini takip ediyorum ve dalgalanan perdenin arkasına baktığımda onu küvetin üzerine eğilmiş ve sıcaklığı test ederken görüyorum.

Jericho Forge bana banyo mu yaptırıyor?

Karakterine tamamen aykırı görünüyor, ama yine de ... son zamanlarda bu muamma adam hakkında sağlam bir fikrim yokmuş gibi hissediyorum.

"Banyo mu?"

Doğruldu ve akan suyun sesi devam etti. "Sana bir bornoz ve havlu getireyim. Çok sıcak olmamalı ama ayarlayabilirsin."

Bu gizli mücevheri incelemek için arkamı dönmeden önce yanımdan geçip ana banyoya doğru yürürken onu takip ediyorum. Küçük bir duvar açık hava salonunun etrafını sarıyor, küvet için biraz mahremiyet sağlayacak kadar yüksek, ancak yine de sandalyelerden ötesindeki denizin manzarasını görmeye izin veriyor. Aralarında küçük bir masa var ve üzerinde kristal bir kül tablası içinde sönmüş bir puro duruyor.

Geceleri burada mı oturuyor? Nasıl rahatlayacağını bildiğini bilmiyordum. Görünüşe göre Jericho Forge hakkında hâlâ öğrenmem gereken çok şey var.

Bir havlu ve bornozla döndü. "Su nasıl?"

Anlık sersemliğimi üzerimden atıp elimi üç musluktan birinin altına sokuyorum. "Mükemmel."

Başını sallıyor. "Çabucak dolacak. Fıskiyeler için bir kumanda var, hatta çılgınlık yapmak istersen renk değiştiren ışıklar bile var."

"Sanırım bu gece ışıkları pas geçeceğim," diyorum ve sesim eskisi kadar umutsuz çıkmıyor. Belki de haklıdır. Belki de ihtiyacım olan şey tam olarak budur.

Forge bornozu ve havluyu bir kancaya asıyor ve tekrar içeride kayboluyor. Küvetteki su seviyesini kontrol ediyorum ve yeterince derin olduğuna karar veriyorum, sonra hızla

topuklularımı çıkardım ve suya girmeden önce giyindim. Ilık su bacaklarımı kaplıyor ve neredeyse göbek deliğime kadar geliyor.

Tam bir cennet. Gözlerimi kapatıyorum ve dolmaya devam ederken başımı arkaya yaslıyorum.

"Biraz-"

Sesini duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Forge'un geniş omuzları kapı aralığını dolduruyor ve beyaz keten gömleği tamamen açılarak yontulmuş göğsünü ve gövdesinin dalgalanan kaslarını ortaya çıkarıyor. Ten rengi keten pantolonu dar kalçalarından sarkıyor ve bakışlarımı tekrar onun için için yanan pantolonuna yöneltiyorum.

İlk içgüdüm kendimi örtmek ama o zaten her yerimi gördü. Hatta hepsine dokundu bile. *Ve ben onun bana tekrar dokunmasını istiyorum.*

"Senin zaten ... olduğunu fark etmemiştim." Yavaşça konuşuyor, sanki sözünü bitirmeden önce kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi.

"Sorun değil," diyorum, kalçalarımı sıkarak. "Ne içtin?"

Şişeyi uzatıyor. "Banyo tuzları. Hiç kullanmadım ama hoşuna gidebileceğini düşündüm."

CEO'nun çivi gibi sert korsanının dolabında banyo tuzları vardı ... ve onları benim için çıkardı. Düşünceliliği beni neden bu kadar etkiledi bilmiyorum ama etkiledi.

"Teşekkür ederim. Minnettarım. Aslında bunların hepsi için. Ve bu gece Alanna'yı kurtarmak için acele ettiğin için."

Başını sallıyor, öne doğru adım atarken koyu renk saçları yakasına takılıyor. "Önemli bir şey değildi."

"İşte burada yanılıyorsun. Hiçbir şey değildi. Her şeydi. Teşekkür ederim Jericho."

"Rica ederim," diyor, kavanozu bana uzatırken kelimeleri kırparak. "Gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Her seferinde bir gün, diye hatırlatıyorum kendime. *Her gün bir gün.* Neden bugünü istediğim gibi bitirmeyeyim ve yarın ne olacaksa olsun?

"Evet."

"Ne?"

"Bana katılacak mısın?"

Ona hayır diyemem. Bronzlaşmış teni ay ışığının parıltısıyla yıkanıp onu banyosunda uzanmış bir tanrıça gibi gösterirken olmaz. Ve kesinlikle daha önce kollarımda titrediğini hissettikten sonra değil ve onu durdurmak için ona her şeyi vaat edebilirdim.

Söylediğimde ciddiydim. Onun yükünü omuzlayabilirim. Bunca yıldır taşıdığım yükün yanında bunlar hiçbir şey.

"Emin misin?"

"Lütfen."

Siktir. Bu kelimeyi dudaklarından duymak beni öldürüyor. Gömleğimi ve pantolonumu çıkarırken, aletimin istediği şekilde kalkmasını engellemek için yüzden geriye saymak zorunda kalıyorum.

Ben ona soyunması için izin verirken, o aynı şeyi yapmıyor. Hayır, her hareketimi izliyor.

Vücudumu her zaman güçlü, formda ve zinde tuttum, böylece gemide üstesinden gelemeyeceğim hiçbir iş yoktu ve bunun gerektirdiği disiplin ve rutin hayatımın bir parçası haline geldi. Hiçbir zaman kadınları elde etmek için değildi - çünkü bu hiçbir zaman bir sorun olmadı - ama şimdi Indy'nin gördüklerinden hoşlandığı için minnettarım.

Suyun içinde öne doğru kayıyor, bir kolu göğüslerini örtmek için kalkıyor ve ben de arkasından küvete giriyorum. Dört kişi için yeterince büyük ama ben sadece bir kez, bir kavgaya müdahale ettiğim için kaburgalarım zedelendiğinde kullanmıştım.

Oturdum ve kavisli arka kenara yaslandım. Ağırlığım suyun seviyesinin yükselmesine neden oluyor. Indy aralanmış bacaklarımın arasına giriyor ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi bir kolumu göğüslerinin altından geçirip onu kendime doğru çekiyorum.

"Arkana yaslan. Sadece dinlen."

Emirlerimi yerine getirirken sert duruşu gevşiyor. Birlikte yıldızların gökyüzünde parıldamasını ve ayın denizin dalgalı yüzeyinde yansımalarını izliyoruz.

Akdeniz.

Küvet dolduğunda suyu kapatıyorum ve fiskiyeleri çalıştırmak için uzaktan kumandaya uzanıyorum.

"Oha!" Kabarcıklar suyu doldururken Indy kucağıma zıplıyor.

"Onları kapatabilirim."

"Hayır, sadece hazır değildim. Bu çok güzel. Her şey çok güzel." Tekrar bana yaslanıyor ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

"Katılıyorum."

Birkaç dakika sessizlik oldu. Zihnimin dolaşmasına izin veriyorum ve tabii ki doğrudan bana yaslanan kadına gidiyor. Kendi bedenim suyun içinde rahatlıyor ve daha önce hiç yaşamadığım bir memnuniyet duygusu üzerime çöküyor. Bu hoştan da öte bir şey. Bu bir keşif.

Bu benim geleceğim olabilir.

Resim zihnimde daha canlı hale geliyor. Indy. Ben. Birlikte bir hayat kurmak. Kahretsin, eğer hamileyse, çoktan bu yönde ilerliyor olabiliriz. Benim ona verebileceğim huzuru ve güveni hiç tatmadı. Yuva kurmayı ya da işimden başka önceliklerim olmasını hiç düşünmemiştim ama bu da değişti. Hepsi kollarımdaki kadın yüzünden.

Eğer onun güvenini kazanabilirsem bu işi yürütebiliriz.

Bana doğru kayıyor ve yeni bir endişe dalgası olduğunu tahmin ettiğim şey onu ele geçirdiğinde omurgası sertleşiyor.

"Söz veriyorum, Summer ve Alanna iyi," diyorum ona. "Onlara bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Tekrar rahatlamana yardımcı olacaksa Goliath'ı Alanna'nın kapısının karşısındaki koridorda uyutacağım."

Omzunun üzerinden bakmak için döndü, dudakları aralandı. "Sen nasıl . . ."

"Seni çözmeye başlıyorum. Biraz zamanımı alabilir ama iyi bir başlangıç."

"O zaman şu anda ne düşünüyorum?"

"Açıkçası bilmiyorum, ama ne düşündüğümü biliyorum."

"Neymiş o?" diye soruyor, kaşları birbirine dalıyor.

"Seni çok fena öpmek istiyorum ve tam da bunu yapacağım."

Saçmaydı ama şu anda Jericho Forge'u öpme düşüncesi seksten bile daha samimi geliyor. Belki de erkekleri öpme konusunda çok fazla deneyimim olmadığı ve o da beni sadece birkaç kez öptüğü içindir.

Julia Roberts'ın *Pretty Woman*'da öpüşmeye izin vermemesinin bir nedeni vardı. Daha önce anlamamış olabilirim ama şimdi anlıyorum.

Forge birleşik ellerimizi yanağıma götürüyor ve çenemi ona doğru çevirmek için kendi parmaklarımı kullanıyor. Sanki kaçmamı bekliyormuş gibi çok yavaş hareket ederek dudaklarını dudaklarıma indiriyor.

Üzerime yapışan endişe ve korkunun kalıntıları, dudaklarım ayrılır ayrılmaz ve dili içeri girer girmez kayboluyor.

Vücudumu küvetin içinde döndürürken elim tutuşundan kayıyor, böylece göğüs göğüse geliyoruz, ağzını asla kaybetmiyoruz. Dili benimkine karışıyor ve parmaklarımı boynunun dibinde dolaştırıyorum, yarı havada yarı üstünde duruyorum.

Sanki kapıları kıran ve ailemi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapan bu adama aşık olduğum alternatif bir gerçeklikte asılı kalmış gibiyim. Öpücük daha da derinleşiyor ve duyularım onu istemekle dolup taşıyor. Bu an o kadar mükemmel ki hiç bitmesini istemiyorum, çünkü bir daha asla tekrarlanamayacak bir an.

Kendimi ona yaklaşıtıyorum, dizlerimi kalçalarının iki yanına yerleştiriyorum ve fokurdayan su ikimize de sıçrarken göğüs uçlarım göğüslerine bastırıyor. *Daha fazlasını istiyorum.*

Eli saçlarımın arasına giriyor, beni yeterince yaklaştıramıyormuş gibi başımın arkasını kavırıyor. Diğer kolu sırtıma dolanıyor ve beni kendisine doğru sabitliyor.

"Tadını seviyorum," diyor ağzıma karşı ve ben de karşılık olarak inliyorum.

Onun planı ne olursa olsun, şu anda benimkinin ne olduğunu tam olarak biliyorum, özellikle de onun siki aramızda kalın ve sertken. Bir elimi etrafına sarmak ve sıkmak için uzanıyorum.

"Siktir. . . Bunu tekrar yap."

Daha önce yatakta ne yapmam gerektiğinin söylenmesinin benim için deneyimi artırdığını bilecek kadar cinsel deneyimim olmadı ya da belki de Forge'da durum böyledir. Ne olursa olsun, onu okşuyorum, sikini sıkı yumruğumun içinde çalıştırıyorum ve her çekişte amım daha da ıslanıyor.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum. "Sana binmek istiyorum. Sana binmek istiyorum."

Forge'un karanlık bakışları yüzümde odaklanırken, her iki avucunu kalçalarımaya sarmak için uzanıyor ve beni yukarı kaldırıyor, ifademe açık bir *cehennem evet* yanıtı.

Beni indirirken dudakları, gözlerini ısıtan ve yüzündeki sert çizgileri hafifleten içten bir gülümsemeye dönüşüyor. Forge'un güçlü olduğunu zaten biliyorum ama bu adam, beni böylesine özenle tutan bu adam, güçlendirdiğim tüm engelleri yıkacak şekilde nazik.

Ama sikinin başı giriş yerimle birleşir birleşmez sertleşiyor ve yüzünde görmek istediğim gülümsemeyi sonsuza dek kaybediyorum.

"Siktir, Ace. Prezervatif yok."

Aptalca ve pervasızca ama başımı sallıyorum. "Çekilebilirsin. Bir şey olmaz."

Güvenilirliğine güvenmek için korkunç bir plan, ama eğer ona burada, şu anda sahip olmazsam, istediğimi hiç bilmediğim bir şey için tek şansımı kaybedeceğimi kafama yerleştirdim. Hayır, ihtiyacım olan bir şeyi. *Onu*.

Korkunç bir farkındalık olmalı ama şu anda umurumda değil.

Tüm sonuçları bir kenara itiyorum ve üç nefes boyunca bakışlarım onunkilere kilitleniyor. Keşke o fırtınalı gri gözlerin ardındaki düşünceleri okuyabilseydim ama okuyamıyorum. Henüz okuyamıyorum.

Sonunda beni tekrar indiriyor. Beni sikinin sert çıkıntısından aşağı kaydırıyor ve beni iyice gererken yüksek sesle inlememek için dudağımı ısıırıyorum.

Sıkılmış dişlerinin arkasından, "Bu çok iyi hissettiriyor.

Yüce Tanrım. Beni mahvedeceksin, kadın."

Senin beni mahvedeceğinden daha fazla değil, sanırım. Çünkü artık hiçbir şeyi saklamıyorum.

Kalçalarımı sallıyorum, hareket etmek için sabırsızlanıyorum. Forge'un belimi kavrayışı sıkılaşıyor ve dudaklarını çenemde gezdirmek için öne eğiliyor.
"Sür beni."

I ndy'nin amı zaten çok sıkı, ama ona bana binmesini söylediğimde iç kasları daha da sıkılaşıyor. Nasıl oluyor da benim için bu kadar mükemmel olabiliyor? Kontrolü ele aldığımda tahrik olduğu kısma kadar mı?

Benim yardımımıla dizlerinin üzerinde yükseliyor, ılık suyun sikime değmesine izin veriyor, sonra da beni taşaklarına kadar içine alıyor. Bu şimdiye kadar hissettiğim en inanılmaz işkence. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde, su etrafımıza sıçrarken beni beceriyor.

Etrafım Hindistan'a ait her şeyle çevrili ve buna bayılıyorum. Belki de çok fazla.

Onu prezervatifsiz almamalıydım. İkimiz de riskleri biliyoruz. Ama belki de küçük bir parçam hamile kalırsa onu anlaşıma şartlarının ötesinde tutabileceğimi umuyor.

Her iki durumda da, eğer o da beni benim onu istediğim kadar çok isteseydi, çıplak bir şekilde onun içinde, aramızda hiçbir şey olmadan, asla hayır demezdim. İçgüdülerim çiğ, ilkel bir ihtiyaçla kükrüyor ve bunun her zaman olması gerektiği gibi olduğunu ilan ediyor.

Parça parça onu anlamaya başladım ve karım olan karmaşık ve büyüleyici bulmaca odak noktasına geliyor. Hâlâ benden ne istediğini bilmiyorum, eğer bir şey istiyorsa.

Anlaşmanın şartlarını değiştirmeyi ve otuz günlük süresini pazarlık yaparak kaldırmayı düşünür mü? Bunu gerçekleştirmem için bana bir şans vermesi için pazarlık yapabilir miyim? Otuz, üç yüz ya da üç bin gün olması fark etmez; hiçbir süre beni tatmin etmez. Ondan daha fazlasını istiyorum.

Bu farkındalıkla kalçalarını kavıyorum ve onun yavaş, sabit vuruşlarıyla kendime işkence ediyorum. İnliyor ve ben de onu kaldırıp sikimden indiriyorum.

"Gelmek için daha fazlasına ihtiyacın var. Arkanı dön ve küvetin kenarına tutun. Sana tam olarak ihtiyacın olanı vereceğim."

Dengesiz bacakları üzerinde yükseliyor ve kıcını yüzümün tam önünde tutmak için belinin etrafında dönüyorum.

Önce bir yanağına, sonra diğerine bir öpücük konduruyorum. "Her parçan çok güzel. Bir gün o daracık kıcını avuçlayacağım ve daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalmanı sağlayacağım."

Titriyor ve ben ayağa kalkarken küvetin kenarına uzanabilmesi için onu serbest bırakıyorum. Göğüsleri önünde sallanıyor ve ben de göğsümle sırtını örtüyorum, böylece uzanıp meme uçlarıyla oynayabiliyorum.

"Lütfen..."

Yalvarış içimde patlıyor ve daha fazla bekleyemiyorum. Artık alay etmek yok. Tekrar onun içine gömülmem gerekiyor.

"Sıkı tutun."

Bir elimle sikimi kavriyorum ve girişine dayıyorum. Amının sıcaklığından bir öpücük alır almaz içine giriyorum. Kasları sikimi daha da sert sıkarken Indy inliyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Daha fazla. İhtiyacım var-"

Parmaklarım amının üzerinde geziniyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Geri çekiliyorum ve klitorisini tıngırdatırken tekrar tekrar içeri giriyorum. Her yere su sıçırıyor ve yarattığımız karmaşa umurumda bile değil. Tek umursadığım dudaklarından çıkan her inilti ve yalvarış.

Vuruşlarıma karşı geri iterken, beni daha derine ve daha sert çekerken inanılmaz. İç duvarları çırpınıyor ve sonra sikime kilitleniyor, boşalırken beni esir almaya çalışıyor.

Onu daha hızlı alıyorum, hızımı artırıyorum, benimki omurgamdan şimşek gibi fırlamakla tehdit ederken ve taşaklarımdan patlarken orgazmını uzatıyorum.

Bunun bitmesine hazır değilim. Ağzından anlaşılmaz sesler gelene ve tekrar boşalana kadar onu defalarca sikmeye devam ediyorum.

Ancak o zaman çekip sikimi kavriyorum ve döllerim ip ip kıcını kaplıyor.

Geriye doğru sendeliyorum, dizlerim zayıflıyor ve bir kez daha suya düşüyorum. Kalbim sanki buradan İbiza kıyılarına yüzmüşüm gibi gümbür gümbür atıyor. Indy'nin bacakları sallanıyor ve onu sabitlemek için uzanıyorum ve bana karşı suya geri dönmesine rehberlik ediyorum.

"Tuttum seni."

Avucumu göğsüne bastırıyorum ve kalbi benimki kadar sert çarpıyor. Atışlar yavaşlayıp normal bir ritme dönüştüğünde uzun bir nefes veriyor.

"Sanırım neye ihtiyacım olduğunu gerçekten biliyordun." Daha önce yaptığı gibi omzunun üzerinden bana bakmak için başını çeviriyor ve bu sefer yüzünde tembel, memnun bir ifade var. "Teşekkür ederim."

Bana doğru eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda, bu kadını hayatımda tutmak için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını anlıyorum.

Komodinin üzerindeki çantamdan telefonum çalıyor ve yuvarlanıyorum. İlk fark ettiğim şey, yanımda vücut ısısının katı bir kütlesinin olmadığı. Dün geceyi hatırlatan bacaklarımın arasındaki sızıya rağmen onun varlığını özlüyorum.

Dün sabah tam olarak doğru türden *bir patlamayla* başlamıştı ve bunu tekrarlamayı umursamazdım.

Ne olursa olsun, bunun bir önemi yok çünkü Jericho gitti.

Yatakta doğrulup komodinın üzerindeki siyah Valentino çantama uzanıyorum. Beklediğim gibi Summer ya da Alanna'dan gelen bir mesaj yerine, bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj görüyorum. Uyandığımda hissettiğim sakinlik, okumak için telefonun kilidini açtığımda küvetteki su gibi akıp gidiyor.

DAVETİYENİZ RESMİLEŞTİ. Prag'da görüşürüz. Beş milyonumu da getireceğim.

İlk düşüncem, *Belevich numaramı nereden buldu?* Hemen ardından beynimdeki ikinci soru geldi. *Gerçekten gitmek istiyor muyum?*

Olan onca şeyden sonra, bunun bir risk olduğunu biliyorum. Ama bulmacanın parçaları hâlâ kayıp ve kimse onları bana getirmeyecek. Gidip onları bulmalıyım.

Bir de itibarım var. Belevich beni Grand Prix'ye davet ettirdi ve eğer gelmezsem, bu bana nasıl yansır? Bahaneler üretebileceğimi biliyorum ama Belevich'in bu daveti almak için bu kadar zahmete girmesinden sonra, gelemeyecek kadar korktuğum söylenebilir. Poker hala bir erkekler kulübü ve egomun bir parçası onlara hala daha iyi bir oyuncu olduğumu göstermek istiyor.

Ne de olsa bu benim işim. Poker oynamayı bırakırsam, yapacak başka bir şey bulmam gerekecek ve hiçbir zaman koçluk yapacak bir mizacım olmadı.

online özentî oyuncuları.

Mesele sadece para değil. Bir amaç ve hedef olmadan yaşayamam. Poker beni odaklanmış ve keskin tuttu. Ayrıca ancak sürekli çalışıldığında bu seviyeye gelebilen bir beceri. Grand Prix, dünyaya sadece en iyi kadın poker oyuncusu olduğumu değil, aynı zamanda yenemeyeceğim bir erkek olmadığını da kanıtlamak için mükemmel bir yol.

Yani, temel olarak . . . Gitmek zorundayım. Kendim için ve Belevich'in sakladığı bilgileri öğrenmek için. Bu hesaplanmış riski almamak aptallık olurdu.

Kararımı verdim, bir cevap yazdım.

ORADA GÖRÜŞÜRÜZ. Beş milyondan fazlasını getirsen iyi olur.

Yataktan ^{tırmanarak} çıkıyorum ve sürgülü cam kapıların yanındaki bir sandalyenin üzerine serilmiş bornozumu görüyorum. Küveti görmek için perdenin arkasına bakmadan önce onu kapıp kollarımı uzun kolluların içine sokuyorum. Sabah ışığında, daha az çökmüş görünmüyor. *Kesinlikle tekrar listemde olması gereken bir deneyim.*

Adımlarımda bir sıçrama ile kocamı bulmak için yatak odasından çıkıyorum. Önce mutfak kontrol ediyorum, ondan bir iz yok. Dışarıda, verandada kahvaltı da etmiyordu.

Nereye gitmiş olabilir?

Ofisine. Koridora geri döndüm ve kapıyı çaldım. Birkaç saniye içinde cevap geldi.

"Girin."

İçeride Forge devasa masanın arkasında oturuyor ve açık perdelerden içeri güneş ışığı süzülüyor. Kafasını kaldırıyor ve ilk fark ettiğim şey saçlarının dağınık olduğu oluyor, sanki parmaklarını defalarca saçlarında gezdirmiş gibi.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Soruya s o r u y l a cevap verme alışkanlığı bu sabah da devam ediyor.

"Sadece nerede olduğunu merak ettim. Kahvaltı ettin mi?"

"Hayır. Halletmem gereken bir iş vardı." Ses tonu sert ve duruşu katı.

Dosyalar ve kâğıtlarla kaplı masaya bir adım daha yaklaşıyorum. "Sorun nedir?"

Gözlerinin koyu grisi bir kasırganın bulut duvarına benziyor. Neredeyse siyah ve tamamen önsezili.

"Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü soruma cevap vermiyorsun. Kaçıyorsun."

Savunmacı tavrı boğazımı sıkıyor, sanki dün gece yüklerimi taşıyabileceğine söz veren adamın değil de bir yabancınn karşısında duruyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor.

Forge kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sanki beni ofisinden kovmaktan başka yapmak istediği bir şey yokmuş gibi bana bakıyor. İçimde yeni yeni filizlenmeye başlayan bir şey soluyor.

"Sana söyleyemeyeceğim şeyler her zaman olacak India."

Geri çekilerek, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onun duruşunu taklit ediyorum.

Ama benim durumumda bu koruyucu bir jest.

"Krallığın anahtarlarını istemiyorum. Üzgün görünüyordun. İyi bir insan gibi davranıp her şeyin yolunda olup olmadığını sordum. Merak etmeyin, bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Bu sabah ilk iş olarak helikopter tamircimden aldığım mesaj hiç de almak isteyeceğim bir mesaj değildi.

Helikopter tamir edildi, ama konuşmamız gerek. Bunun kazara olmasına imkan yok.

Son bir saatimi ofisimde, birinin helikopterimi nasıl kurcalayabildiğini anlamak için kafa patlatarak geçirdim.

Koba hakkında zaten şüphelerim var ve helikoptere erişimi olabilir ama kanıt olmadan onu suçlamayacağım. Özellikle de adadayken helikoptere yakın olduğuna dair hiçbir güvenlik görüntüsü olmadığı için.

Pilotu sorguladıktan sonra, Mallorca'ya indikten sonra tuvaleti kullanabilmek için helikopteri sadece on dakika kadar başıboş bıraktığı dışında başka bir cevabım yok.

Bu da bana hedefin ben değil, Indy olduğunu düşündürüyor.

İçgüdülerim Federov'un Summer'ın kaçırılmasına neden olan tehdidin icabına bakmış olmasının mümkün olmadığını söylüyor ve de Vere'in tek başına çalıştığına da ikna olmadım. Bana bir saldırı olacağını bilmek dışında ona zarar vermekten hiçbir çıkarı yok. Gerçi ... son on yılda ortaya çıkardığım *bin kesikle ölüm* planım düşünüldüğünde, belki de tam olarak yapacağı şey budur.

Her iki durumda da, kafamı kurcalayan sorulara nihai bir cevabım yok ve onlara hemen şimdi ihtiyacım var. Daha doğrusu şu andan önce, çünkü Indy bana gözlerinde incinmişlikle bakıyor ve bundan nefret ediyorum.

On iki saat önce kırılmak üzereydi ve bu sabah yapmak istediğim son şey ona bir yük daha yüklemek. Ama böyle bir şeyi ondan saklayamam da.

"Mallorca'dan dönmenize engel olan arıza rutin bir mekanik sorun değildi."
Gözleri büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Birisi bunu bilerek yaptı. Bunun bir kaza ya da rutin bir arıza olmasına imkân yok."

Indy sanki biri onu itmiş gibi geri çekilir. "Biri ... biri kaza yapmamızı mı istedi?"

"Muhtemelen. Ya da sizin olduğunuz yerde kalmanızı ve ayrılamamanızı istediler. Ama her zaman bir B planımız vardır ve içinizden bir ses bir şeylerin yanlış olduğunu söylediğinde haklıydınız."

Kollarını kavuşturdu. Yavaşça masamın karşısındaki ahşap koltuğa doğru yürüyor ve kendini koltuğa bırakıyor. "Bastien."

"Muhtemelen, ama oyundan önce ve oyun sırasında oradaydı, bu yüzden kişisel olarak ne zaman fırsat bulduğunu bilmiyorum. Ama onun için çalışan biri bunu yapmış olabilir."

"Orospu çocuğu." Göğsü kabarıyor, yüzünde öfke yükselirken cüppesinin açık yakaları genişliyor. "Onun sorunu ne?"

"İşte ben de bunu anlamaya çalışıyorum; bu benim aldığım intikamın ötesinde bir şey mi, yoksa farklı bir şeyden mi kaynaklanıyor?"

"Ne gibi?"

Masamın üzerinde duran ve babasının o gece yokken işaretlediği sözleşmeye dokunuyorum. "Bunu duymak istemediğini biliyorum."

Görüş alanımı takip ediyor. "Bunun babamla bir ilgisi var, değil mi?"

"Olabilir."

"Muhtemelen."

Gözlerini kapatıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "O zaman söyle bana."

"O zengin bir adam. Çok zengin bir adam."

"Ne olmuş yani?" Bulutlar sabah güneşini örterken India sorar.
oda kararır.

"Bu sizi çok zengin bir mirasçı yapar, çünkü miras size kalacak.
hepsi."

Görünüşe göre konu Jericho Forge olunca kimsenin aptalı olmuyorum. "Bu yüzden benimle evlilik sözleşmesi yapmadan evlendin. Öldüğünde sahip olduğu her şeyin yarısı senin olsun diye."

Bu bir soru değil; bu bir ifade. *Maddi bir çıkarı* olmasa böyle bir şey yapmasına imkan yok. Bu sözlerden şimdi daha önce ettiğimden daha fazla nefret ediyorum.

"Aklımdan geçti ama evliliğimizin bu kadar uzun sürme ihtimalinin çok düşük olduğunu da biliyordum." Bunu kayıtsızca söylüyor ama yüzüme bir tokat gibi geliyor.

"Eğer motivasyonun bu değilse, o zaman neden benimle evlendin?" "Bana inansanız da inanmasanız da, her şey kaldıraçla ilgili değildi. Bu Ayrıca seni korumak için."

Forge'un duruşu güven veriyor, sanki doğru şeyi yaptığını biliyor ve bunları benden sakladığı için en ufak bir suçluluk hissetmiyor.

Sana anlatmaya çalıştı, kafamın içindeki fısıltı bunu söylüyor. Sen duymak istemedin. O sese çenesini kapamasını söylüyorum ve mavi gözlerimin onu olduğu yerde dondurmasını umarak karşımdaki adama dik dik bakıyorum.

"Beni neyden koruyacaksın?"

"Hakkımda ne düşünürsen düşün, seni baban için bulup güvenliğini düşünmeden ona teslim edecek değildim. Pisliğin teki olabilirim ama ben bile birinin hayatı için böyle bir riske girmezdim."

Kan kafamın içinde bir yük treni gibi gürlüyor. "Bunca yıl beni aradıktan sonra bana zarar vermek isteyebileceğini mi düşündün? Ve yine de ona beni bulduğunu mu söyledin?"

Forge'un çenesinde bir kas kıpırdadı. *Bu soruyla sinirlerine dokundum.*

"Planının ne olduğunu bilmiyordum ama kendi hırsımı beslemek için seni feda etmeyecektim. Bu benim acil durum planımdı. Bana bağlı olduğun sürece güvendesin."

Boğuk bir kahkaha boğazıma takılıyor. "Ciddi misin sen? Açıkçası güvende değilim, çünkü biri senin lanet olası helikopterini bozdu ve ben ölebilirdim!"

Sandalyeden kalkıp odayı adımlıyorum. Kafamın içinde hiç bilmek istemediğim bir sürü bilgi dönüp duruyor.

Bana babamdan bahsetmeye çalıştığı son seferde kafamı kuma gömdüm ve bunu yapmamalıydım. Ya da belki de yatakta yattığım ve bunların hiçbirini bilmediğim zamana geri dönmek isterdim. Her iki durumda da, cehaleti soğuk ve acı gerçeğe tercih ediyorum.

Ya babam korkunç bir insansa? Ya korkunç şeyler yaptıysa? Forge bu yüzden mi ekstra önlemler alma ihtiyacı hissetti?

Forge'un sandalyesi fayans zemine sürtünüyor. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söylediğim başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan."

Yüzümü ona dönüyorum. "Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, bu lanet iş anlaşmasını ne kadar çabuk bitirirsen, o kadar çabuk boşanabilir ve hayatıma geri dönebilirim."

"O kadar basit değil. Artık kim olduğunu biliyorsun. Diğer insanlar da senin kim olduğunu biliyor. Hayatın asla eskisi gibi olmayacak." Masasının arkasında bir zorba gibi duruyor ve bana dikte edilmesinden hoşlanmıyorum.

Ellerimi dağınık saçlarımın arasına sıkıştırıp başımı tutarak diğer yöne doğru ilerliyorum. "Peki bu kimin suçu? Bunu hak edecek ne yaptım? Bunların hiçbirini kontrol edemiyorum, o zaman neden senin lanet olası oyununda bir piyon olmayı kabul etmek zorundayım?"

Tekrar döndüğümde ellerimi indiriyorum ve söyleyeceğim her kelimeyi noktalamak için kullanıyorum.

"Hayır. Siktir et. Eşyalarımı toplayıp Prag'a gideceğim ve Grand Prix'de bir gemi dolusu para kazanacağım, sonra da gideceğim. Beni, Alanna'yı ya da Summer'ı bir daha asla sikişirken bulamayacaksın."

Ortadan kaybolacağını ve asla bulunamayacağını söylediğinde, bu göğsümden bıçaklanmak gibi bir şey.

Onu kaybedeceğimi biliyordum. Bunu en başından beri biliyordum. Ama şimdi, gerçeklerle yüzleşirken, bunun olmasına izin veremem.

Ellerimi ceplerime sokup öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Başarısız oldum.

"Sen neden b a h s e d i y o r s u n ? Hiçbir yere gitmiyorsun. Bırak Prag'ı, lanet olası bir grand prix'ye bile."

Çıplak elleriyle savaşılmaya hazırlanan savaşçı bir prenses gibi bana doğru yürüyor. "Beni durdurabileceğini bir an bile düşünme. Burası Alcatraz değil. Sen benim müdürüm değilsin. Gidiyorum ve asla geri dönmeyeceğim."

Milyonlarca duygu titrek alevler gibi içimde patlıyor, ama hepsini buzla boğuyorum -öfke hariç. Onu da iki elimle kavrayıp serbest bırakıyorum.

"Gitmeye çalış. Ben. Lanet olsun. Cesaret. Sana." Her kelimeyi bir lanet gibi tükürüyorum ve masanın etrafında dönerek onun üzerinde yükseliyorum.

Gerekirse emirlere uyması için onu korkutacağım. Onun güvenliğiyle oynamayacağım.

Son bir tehdit daha düşünürken öfkem buza dönüşüyor. Anladığından emin olmak için sesim alçak ve sessiz çıkıyor. "Eğer Bastien'den gelip seni kurtarmasını istersen, yemin ederim onu ellerimle öldürürüm."

Indy'nin ağzı açık kalıyor ve mavi gözleri şokla açılıyor. "Geçen sefer ondan buraya gelmesini istediğimi mi sanıyorsun? Anlamıyor musun? Ondan nefret ediyorum! Yardım isteyeceğim son kişi o." Bunu çok inandırıcı bir şekilde söylüyor ama tarih yalan söylemez.

Öfkem zincirlerinden boşalıyor.

"Daha önce yardım için ona koşmakla hiç vakit kaybetmedin. *Bir daha onun yanına yaklaşmayacağına söz vererek bir milyon dolarlık çekimi aldıktan hemen sonra.*"

Indy'nin burun delikleri alevlendi ve bana isyankâr bir bakış attı. "Başka seçeneğim yoktu! Ve o zamanlar seni umursamıyordum."

Neredeyse kesinlikle kasıtlı olmayan bu itirafı beni durduruyor.

"Ne dedin sen?"

Indy'nin dudakları kenetlendi ve geri çekildi ama söylediklerini geri alamaz. Duydum amına koyayım.

O zaman beni umursamıyordu. Bu da demek oluyor ki. . . *şimdi* umurunda.

"Ne dedin sen?" Sorumu tekrarlıyorum ve başını sallıyor, sarı saçları omzunun üzerinden sallanıyor.

"Önemli değil. Bir pazarlık yaptık. Anlaşmanı bitir ve bana lanet olası boşanmamı ver. O zamana kadar bana en iyi ihtimalle bir çocuk, en kötü ihtimalle de bir mahkûm gibi davranacaksan seni görmek ya da seninle konuşmak istemiyorum."

Çıplak ayakları üzerinde dönerek ofisimden hızla çıktı, kapıyı arkasından çarpmadan önce dudaklarından bir hıçkırık döküldü.

"Siktir!" Oturduğu sandalyeyi kaptdığım gibi odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Tahta duvara çarpınca çatlıyor, parçalanıyor ve iz bırakıyor.

Koridordan ayak sesleri geliyor ve biri ofisimin kapısını yumrukluyor.

"Efendim, her şey yolunda mı?" Bu Dorsey.

İstedığım gibi diğer sandalyeyi kapmak yerine, kapıya doğru yürüyorum ve çekip açıyorum. Ellerimi yumruk yapıp ciğerlerimi şişirerek bir emir yağıdırıyorum.

"Herkes söyleyin, karım bu lanet adadan ayrılmayacak ve eğer ayrılırsa hepiniz kovulacaksınız. Her biriniz. Anlaşıldı mı?"

Dorsey başını sallarken bir adım geriledi. "Evet, efendim. Anlaşıldı, efendim."

Ofisimin kapısını ahşabı çatlatacak kadar sert çarpıyorum, sonra öfkeli bir kükreme çıkarmadan önce iki elimle enseml tutuyorum.

Spor çantam kız kardeşimin getirdiği küçük eşyalarla dolu, giyinmişim ve bu lanet olası kayadan gitmeye hazırım.

Forge'un ne dediği umurumda değil; beni burada tutamaz. Bir tekne çalacağım, kaçacağım ya da ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Yeterince çaresiz kalırsam, bir kuru çanta ve bir can yeleği çalıp kürek çekerek kıyıya çıkarım.

Teknesi olan kimleri arayabileceğime dair zihnimdeki listeyi gözden geçirirken telefonum bornozumun cebinde çalıyor. Telefonu çıkardım ve ekrana baktım.

Summer.

"Lütfen bana başka kötü haber olmadığını söyle," diyorum selamlamak yerine. "Vay be. Sesin kızgın geliyor. Paçavraya mı döndün?"

Üzgün olmama verdiği tahmin edilebilir tepki karşısında gözlerimi deviriyorum. "Hayır ama bu adadan kurtarılmaya ihtiyacım var. Forge gitmeme izin verilmediğini söyledi."

Summer kıkırdıyor ve beni ciddiye almadığı için onu sarsmak istiyorum. "Neden gitmene izin vermiyor?"

"Güvenliğim için endişeleniyor," diyorum çekmecedan sarkan bir külotu alırken.

"Kulağa çok hoş geliyor."

"Onun tarafını tutmaya çalışma bile. O kadar çabuk kapatırım ki, tek bir kelime bile söylemeye fırsatın olmaz. Hangi arkadaşının teknesi var? Bir iyilik isteyebilir misin?" Ses tonum keskinleşiyor ve kız kardeşiminki de ona göre değişiyor.

"Tamam, tamam. Seni alması için bir tekneye ihtiyacımız var. Anladım."

Sonra Summer'ı benim aramadığımı hatırladım. O beni aradı. "Neden aradın? Bir sorun mu var?"

"Tam olarak *yanlış* değil ..."

Detay vermesini bekliyorum, yirmi soru oynayacak havada değilim.

"Sadece kırık dökük her şeyi temizlediklerini ve temizlikçilerin biz konuşurken her şeyi toparladıklarını söylemek istedim. Alanna için kocanıza teşekkür etmenizi isteyecektim ama onu bıçaklamayı tercih ediyormuşsunuz gibi geldi."

Öfkemden ufacık bir parça kayboluyor ama bunun tek nedeni nankör bir kaltak olmamam.

"Hepsi bu mu?"

"Alanna bu sabah marketteyken fahişelerden birini gördüğünü sandı. Ona bunun imkânsız olduğunu söyledim ama onlardan biri olduğuna yemin ediyor. Tabii biliyorsun, şimdi muhtemelen onları da kurtarmak istiyor."

Dün gece onları gördüğümde ilk düşündüğüm de buydu. Sonra Forge'un güvenliğim hakkında söylediklerini hatırlıyorum ve hemen kız kardeşim ve Alanna'ya da uyarlıyorum.

"Yanında güvenliği var mıydı? Forge'un adamlarından biri mi?" Dudaklarımı çiğneyerek bir yanıt bekliyorum çünkü kimliğim açığa çıktığına göre bir tehdit varsa Alanna'nın güvenliğini riske atması düşüncesine katlanamıyorum.

"Evet, ısrar etti. Bu onu biraz kızdırdı ama o da kabul etti." "Güzel, b u iyi," diyorum, o görmese de başımı sallayarak.

"Lütfen ona buna uymaya devam etmesi gerektiğini söyle." *Bu ne kadar sürerse sürsün,* diye ekliyorum kendime.

"Bu arada Juliette işe başlama tarihim Pazartesi yerine bugüne erteledi. Görünüşe göre Saint-Tropez'de düşündüğünden daha fazla zaman alan bir işi varmış, bu yüzden birkaç dakika içinde ayrılıyorum. Bana şans diler misin?"

Şu anda düşünmek istediğim son şey Forge'un eski metresiydi ama yine de *nankör bir kaltak değilim.*

"Tabii ki. Kibar ve profesyonel ol. Önüne koyduğu her şeyi yapabileceğini biliyorsun. Ve benim yüzümden seni test etmeye kalkarsa _."

"Dur." Summer laf kalabalığımı başlamadan kesiyor. "Merak etme, Indy. Ben hallederim. Seni bu gece arayıp tüm detayları anlatacağım."

Kız kardeşim telefonu kapattığında, benim için gelen bir tekne olmadığını fark ediyorum. Summer'ın yapması gereken daha önemli şeyler var, mesela yeni patronu üzerinde iyi bir izlenim bırakarak geleceğini güvence altına almak gibi.

Fahişe.

Juliette, kız kardeşim değil.

Her iki d u r u m d a da, o yönden gelen bir yardım ya da kurtarma yok.
Bu da her zamanki gibi tek başıma olduğum anlamına geliyor.

Ebeveyn odasından verandaya ve havuza açılan sürgülü kapıyı açıyorum ve ilk gördüğüm şey, sivil bir gezintiden çok askeri bir saldırı gemisine benzeyen, adadan hızla uzaklaşan belirgin siyah tekne oluyor. Hâlâ yeterince yakın olduğu için dümendeki adamın rüzgârla savrulan siyah saçlarını da seçebiliyorum.

Forge.

Hayır, yapmadı. Ama yaptı işte.

Bu adadan kurtulmanın bir yolunu bulmaya daha da kararlı bir şekilde telefonumu çıkarıp rehberimde geziniyorum. Döndüğünde burada olmayacağım.

"Yarın yola çıkmadan önce seni görmeyi beklemiyordum. Her şeyi hallettiğini söylediğini sanıyordum?" Creighton Karas süitinin kapısını açarken bana soruyor.

Odada Holly'yi arıyorum, bu konuşmayı onun önünde yapmak istediğimden emin değilim.

"Karin nerede?" Kapıyı arkamdan kapatırken Karas'a soruyorum.

"Bir tasarımcı Milano'dan uçakla geldi ve ödül töreni için seçebileceği bütün bir sezonun elbiselerini getirdi. Yatak odasındalar." Kaşlarını kaldırarak bana alaycı bir bakış attı. "Şimdi, seni yumruklamadan önce buraya sadece karımı görmeye gelmediğini söyle."

"İnan bana, bu sabah ihtiyacım olan son şey bu." Karas gergin sözlerime kaşlarını çatı. "Neler oluyor?"

"Federov bu sabah bana işaretlediği her şeyi vereceğini belirten bir e-posta gönderdi ama tek bir şartla. Hem sen hem de Riscoff onaylamadan bu şartı kabul etmemin imkânı yok."

"Şahsen yaptığı tüm revizyonları vermeye istekli mi?" Karas'ın kaşları kalktı.

Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi sorardım. İmkânsız bir müzakereci olarak ün yapmış biri her şeyden vazgeçeceğini söylediğinde, neden böyle çılgınca bir davranış değişikliğine gittiğini merak etmeden edemiyorsunuz.

"Ne karşılığında?" Karas soruyor.

"İnanamayacağın bir şey karşılığında."

Federov'un bana gönderdiği ve anlamaya eklediği "kelimesi kelimesine kabul edilmesi gereken" e-postanın çıktısını tutuyorum. O olmadan kabul etmez.

Karas bunu okuyor ve bana bakıyor, tıpkı benim okuduğumda şaşırdığım gibi. "Ciddi mi lan bu?"

"Kesinlikle."

"Ama bu hiç mantıklı değil," diyor Karas, Federov'un sözleşmeyi imzalamayı kabul etmesinin tek yolunun Karas, Riscoff ve benim kurduğumuz şirkete tam ortak olması ve öldüğünde kızının onun payını ve bu şirketle ilgili tüm hakları alacağını belirten dili tekrar okuyarak.

"Kızıyla arkasından evlendiğim için bana güvenmediğini düşünürseniz, bu doğru."

Ve bunun için kendimi suçlu hissetmeyi reddediyorum. Bu doğru bir seçimdi. Yine olsa yine yapardım. Kendime bunu söylerken bile içime bir parça şüphe düşüyor ve onu bastırıyorum. *Yapmam gerekeni yaptım.*

Karas ekleri bana geri verdi. "Vay canına. Bu işleri değiştirir." Terasa açılan tavandan tabana pencerelere doğru yürüyor. "Yani aslında, eğer anlaşırsak, ortaklıktan iki hisse alacaksın."

Boğazımda boğuk bir kahkaha düğümleniyor. "Hiç de değil."

Karas arkasını dönüyor ve keskin bakışları yüzümü kesiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Federov'la bu anlaşmayı imzaladığımız andan sonra evliliğimin sürmesine imkân yok. Indy daha mürekkebi kurumadan beni boşayacak ve benden olabildiğince uzağa kaçacak."

"Ne yaptın lan sen? Dün iyi görünüyordu." Ellerimi ceplerime sıkıştırdım. "Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Karas'ın başı geriye doğru eğiliyor ve tüm vücudu kahkahalarla sarsılıyor. "Tabii ki sendin. Erkekler böyle yapar; kafamızı kığımızdan çıkaramadığımız için her şeyi berbat ederiz, özellikle de Tanrı'dan daha fazla parası olan ve kimseden emir almayan erkekler."

Ben de pencereden dışarı bakıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Şu anda biz konuşurken adadan ayrılmak için bir tekne arıyor. Kaçmayı başarırsa tüm çalışanlarımı kovmakla tehdit etmek zorunda kaldım."

"Tanrı aşkına, Forge. Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

Ellerim yumruk oldu. "Görünüşe göre hayır. Durumu anlamamı beklemiyorum."

Karas odayı geçip büfenin önünde durdu. "Hadi, bir içkiye ihtiyacın var. Sana bir hikâye anlatacağım, çünkü daha fazla yanılamazdın."

İkimize de üçer parmak viski doldurduktan sonra balkona oturuyoruz.

"Holly'yi benimle evlenmesi için zorladım. Senin içinde bulunduğun durumla aynı olmayabilir ama bunu kendi bencil nedenlerim için yaptım. Çoğunlukla onu bir kez gördüğüm ve ona sahip olmam gerektiğini bildiğim için."

Sözleri çok tanıdık geliyor, bu yüzden sessiz kalıyorum ve devam etmesine izin veriyorum, bu konuşmanın nereye gittiğini görmek istiyorum. Çoğunlukla, açıkça berbat ettiğim şeyi düzeltmek için sihirli değnek görevi görececek bilgeliğe sahip olmasını umduğum için.

"Kötü bir durumdaydı," diyor Karas, bardağı parmaklarının arasından sarkarken. "Plak şirketi, ününe ün katmak için onu eski bir sanatçıyla sahte bir nişana zorlamaya çalışıyordu. Belli ki sahte soruyu sorma fırsatı bulamamış, çünkü ben araya girdim."

"Onu kurtardın."

Karas bakışlarımı karşılamak için döndü. "Bazı açılardan. Ama çoğunlukla, o Ben."

"Ne demek istiyorsun?"

"Her şeye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Senden daha fazla para on ömür boyunca harcayabilir. İstediginize karar verdiğinizde hiçbir şeyin maliyeti hakkında endişelenmek zorunda kalmamak. Etrafınızdaki herkesin size yalakalık yapması ve iyilik için yalvarması. Bu eskiyor."

Doğruları söylüyor, ama neden söylemesin ki? Benden daha uzun süredir kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder. Benim servetim kısmen miras kaldı ve sonra öfkem ve intikam planımın dikkatli bir şekilde işlenmesiyle büyüdü.

"Siktiğimin adamları," diyorum viskimi selamlamak için kaldırarak.

"Ayrıca her şeyin elinin altında olmasının sıkıcı monotonluğuna son veren bir kadınla tanışmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorsun, hatta sen daha istemeyi düşünemedin. Indy esprili ya da zekice bir şey söylediğinde ona nasıl baktığını gördüm. Etkilenmiş görünüyordun. Hatta gururlu." Karas bir yudum alıyor, artık rahatsız edici bir şekilde kişiselleştiği için yüz ifadesi düşünceli.

"Ne demek istiyorsun?" Parmaklarım elimdeki bardağı neredeyse çatlatacak kadar sıkıca kavrarırken soruyorum.

"Demek istediğim, sana sabahları uyanmak için asla harcayamayacağın kadar çok para kazanmanın ötesinde bir neden veren bir kadın bulduğunda ona iki elinle sarılman."

"Onu çoktan mahvettim. Benden yeterince hızlı uzaklaşmıyor."

Karas sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bana yan yan bakmadan önce ayaklarını sedirin üzerine vuruyor.

"Eğer Holly'yi uzaklaştırmak için her şeyi berbat etmediğimi düşünüyorsanız, bana çok fazla kredi veriyorsunuz demektir. Yaptım ve bunu gerçek bir bencil milyarder tarzıyla yaptım. Onu öncelik listemin en altına koydum. Her zaman benim için uygun olana kadar bekleyeceğini varsaydım. Ve ne oldu biliyor musun?"

"Ne oldu?"

"Onu kaybettim." Ben hikâyesini anlamaya çalışırken o bir yudum daha alıyor.

Karas ve karısının nasıl birlikte olduklarını düşününce, onu kaybedecek kadar kötü bir şey yaptığını düşünmeme imkân yok. Bu imkânsız görünüyor.

"Ama onu geri aldın ..."

Karas daha dik oturuyor ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirliyor. "Tabii ki. Ben aptal değilim."

"Nasıl?"

"Onun izini sürdüm ve böyle bir salak olduğum için beni affetmesi için yalvardım ve onun hayallerini, hedeflerini ve isteklerini dünyanın merkezi yaptım. *Onu* dünyanın merkezi yaptım. Eğer bana güneşin karımın mükemmel kışının kıvrımları üzerinde doğup batmadığını söyleseydiniz, size lanet olası bir yalancı derdim. Kimin ne dediği, ne yaptığı ya da hangi iş anlaşmasının masada olduğu önemli değil. Her şey onun için ikinci planda gelir."

Ne dediğini duyuyorum ama tanıdığım adamla tamamen çelişiyor gibi görünüyor.

"Bana bir şeyi kanıtlamak için Federov'la yaptığım anlaşmadan vazgeçmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Karas bardağının kenarından kıkırdıyor. "Umarım iş o noktaya gelmez ama eğer çekip gidecekse bunun nedeni bu anlaşma değil. Onun için neyin önemli olduğunu anlamak için durmadığın için. Mutlu olmak için neye ihtiyacı olduğunu dinlemediniz."

"Saçma sapan bir kişisel gelişim kitabı gibi konuşuyorsun, biliyorsun değil mi?" Boş bardağımı aramızdaki masaya indiriyorum ve öne doğru oturuyorum.

"Siktir git Forge. Ben neden bahsettiğimi biliyorum. Sadece birimiz mutlu bir evliliğe ve ben ölüp gömülene kadar asla biriyle çıkmayacak olan dünyanın en muhteşem kızına sahibiz çünkü hiçbir erkek Rose'um için yeterince iyi olmayacak."

Kızından bahsederken Karas'ın tüm ifadesi yumuşuyor ve Indy ile benim korunmadığımız gerçeğini düşünmeden edemiyorum.

Ondan önce, boktan çocukluğum yüzünden çocuk sahibi olmakla ilgileneceğimi hiç düşünmemiştim ama şimdi Indy'yi küçük bir kızla, ona pokerde blöf yapmayı öğretirken görebiliyorum. Ya da beni küçük bir çocukla, adadaki iskelede balık tutmayı öğrenmesine yardım ederken.

Birdenbire Karas'ın karısı ve kızıyla sahip olduğu şeyleri çok kıskandım. *Ailesini.*

Isaac bana onun ailesi olduğumu ve ailenin her zaman önce geldiğini söylemişti. *Bu kadar temel ve önemli bir şeyi nasıl unuttum? Nasıl bu kadar kötü batırdım?*

Bunu düzeltmek zorundayım. Başka seçeneğim yok. Bu şekilde gitmesine izin veremem. "Ne yapacağım? Bu şeyi nasıl kurtarabilirim?"

"Öncelikle," diyor Karas, çatı katına girmek için ayağa kalkarken. "Bu bir şey değil. Bu senin evliliğin. Ve tebrikler, artık senin en büyük önceliğin. Neredeyse sıfırdan dünyanın en büyüğüne bir nakliye imparatorluğu kurmak da dahil olmak üzere, hayatında daha önce yaptığın her şeyden daha fazla çalışma gerektiriyor."

"Bu arada bunu satarak gerçekten harika bir iş çıkarıyorsun."

İçeride kayboluyor ve bir süre sonra elinde viski şişesiyle geri dönüyor. Eliyle işaret ederek, "Kapa çeneni Forge ve dinle. Bir dakikalığına bile olsa, onunla pazarlık yapmanın kızgın Rus babasından daha kolay olacağını düşünme. Bu senin ilk hatan. İkinizin arasında ne oldu bilmiyorum ama muhtemelen onu bir şekilde incittiğini biliyorum ve şimdi bunu düzeltmen gerekiyor. Şu anda her şeyden çok ne istiyor?"

Indy ile ayrılmadan hemen önce yaptığımız tartışma aklıma geliyor. "Boşanmak."

Karas iki parmağını boş bardağıma sokarken beni başından savıyor. "Bunun dışında."

"Prag'da bir grand prix oynamak için, ki bu yaşananlardan sonra düşünülemeyecek kadar tehlikeli."

Bakışlarını bana dikti. "Sen milyarder misin, değil misin? Onu güvende tutmak için Gizli Servis'i satın alabilirsin, yani bu bir kaçış. Eğer bu şeye gitmek istiyorsa ve bu o kadar önemliyse, ona bunu sağlamak için yeri göğü inletirsin."

Çenem gerildi, başımı salladım. "Devam et."

Karas kendi bardağını doldururken uzun bir nefes veriyor. "Sen ümitsiz bir vaka olabilirsin kardeşim. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama vücudunda romantik bir kemik olduğunu sanmıyorum."

Cebinden iki puro çıkardı ve sandalyeye çöktü. Birini bana uzatıyor, ben de alıyorum.

"Bunu onun için en inanılmaz deneyim haline getirmek için yapabileceğin her şeyi iki saniyeliğine düşün. Düşünceliliğinle onu şok etmek için nasıl her şeyin ötesine geçebileceğini, çünkü yapman gereken şey bu, düşünceli olmak. Dinleyin. Düşün. Daha iyisini yap. Ve bazen ... bazen Indy'ye samimi olduğunuzu göstermek için sizin için bir anlam ifade eden şeylerden ödün vermeniz veya onları feda etmeniz gerekebilir. Çünkü tüm bu lanet şeyde samimi değilsen, ne anlamı var ki?"

Sözlerini düşünürken elimdeki puroyu yuvarlıyorum, belli ki berbat ettiğim şeyi düzeltmek için yapabileceğim her şeyi düşünüyorum.

Belli ki sessizliğim Karas'ın kısa sabrı için çok uzun sürüyor.

"Bunu yapacak mısın, yapmayacak mısın? Riscoff'a anlaşma hakkında ne söyleyeceğimi bilmem gerekiyor." Kesicisini çıkarıyor ve purosunun ucunu kesip kesiciyi bana uzatıyor. "Her zaman Çin çeliğine bakabiliriz ya da Kuzey Amerika'yı satın almak için kârımızı tamamen azaltabiliriz."

"Önce karımı geri kazanmama izin ver. Sonra anlaşmayı düşünürüz." Karas sırtırken purosunu ağızda eğiliyor. "Güzel cevap. Umarım seni görür görmez öldürmez."

On yedi telefon görüşmesinden sonra, beni almaya gelen bir tekne var. Forge çalışanlarına benim kaçma riski taşıdığımı söylemiş olmalı, çünkü hepsi arazide ve iskelede devriye geziyor ve Dorsey patronunun gemilerinden birine yapışmış bir midye gibi bana yapıştı.

"Aç olmadığına emin misin? Bugün hiçbir şey yemedin.

Senin için güzel bir öğle yemeği hazırlamaktan mutluluk duyarım."

Böyle bir teklifi yaklaşık onuncu kez yaptığını düşününce sabrım azalıyor.

Dönüp ona kibar bir gülümseme veriyorum. "Hâlâ aç değilim."

Yüzündeki umutlu ifade bir savaşı kaybetmiş gibi buruşuyor. "Biraz açık konuşabilir miyiz, Bayan Forge?" Dorsey yutkunuyor ve parmaklarını belinde birleştiriyor.

"Ben Indy, lütfen. Ve söylemek istediğin her şeyi söylemekten çekinme."

"Indy, daha önce hiç parasını ödeyemeyeceğin bir işin oldu mu?

Kaybettin mi?"

Bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama başımı sallıyorum.

"Benim için o iş bu. Bay Forge için kişisel olarak çalışmak hayatımın şansı. Şirketinde basamakları tırmanan herkesi yetiştirir ve sadakatlerini ve bir işi iyi bir şekilde tamamlamak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olduklarını kanıtladıklarında onlara inanılmaz fırsatlar sunar."

Kadını gergin duruşu ve esneyen parmaklarıyla inceliyorum. Bir şey anlatmaya çalıştığını biliyorum ama bir yandan da dikkatimi adayı çevreleyen mavi sulara ve beni buradan götürmek üzere her an gelebilecek olan tekneye vermeye çalışıyorum.

"Dorsey, ne demek istiyorsun?" Ben onun ötesine odaklanırken soruyorum, ama o doğrudan görüş alanıma girecek şekilde yana kayıyor.

"Eğer Bay Forge dönmeden bu adadan ayrılırsan, hepimiz işimizi kaybederiz. Her birimiz."

Başımı geri çektim. "Ne?"

Dorsey konuşmaya devam etmeden önce dudağını ısırды. "Kalman için seni suçlamaya çalışmıyorum ama bunlar kocanın emirleriydi. Bir insanı istemediği bir yerde tutmayı doğru bulmuyorum ama beklediğini bildiğim o gemiye binmezsen, bu adadaki her kadın ve erkek gibi ben de çok minnettar olurum."

Duygusalılık gözlerini dolduruyor ve tüm bu umut ve yalvarışlar karnıma saplanmış bir kılıç olabilir.

"Neyle uğraştığını bilmiyorum ama lütfen gitmeden önce kaderinden daha fazlasının senin ellerinde olduğunu düşün."

Bana zayıf bir gülümseme veriyor ve eve geri dönüyor, beni bir spor çantası ve görünürde kurtarılmamla bırakıyor ... ama vicdanım çirkin başını kaldırıyor.

Hay sikeyim.

Beyaz orta konsollu balıkçı teknesi yaklaşıyor ve kararımı vermek için sadece birkaç dakikam var. Spor çantasını omzuma alıyorum ve havuz güvertesini geçerek kayalıklardan aşağı inen basamaklara doğru ilerliyorum. Beni buradan çok uzaklara götürecek ve ... bu adadaki herkesin işine mal olacak basamaklar.

Lanet olsun sana Forge. Bu hiç adil değil.

Kalbimi katılaştırmaya çalışıyorum. Bu onlarla ilgili değil. Bu *benimle* ve *benim hayatım*.

Telefonum, teknesi ve beni almaya gelecek zamanı olan İtalyan profesyonel poker oyuncusu özentisi Ruccio'dan gelen bir mesajla titriyor

-Bir saatlik poker dersi karşılığında profesyonel tura katılmaya çalışacak. Şimdiye kadar altı kez kaçırdığına göre, bir saatimin işe yarayacağını sanmıyorum ama ihtiyacım olanı almak için ödemem gereken bedel buydu.

"Lütfen, gitmeden önce, kaderinden daha fazlasının senin ellerinde olduğunu düşün."

Kahretsin, Dorsey'in suçluluk duygusu çok etkili bir şekilde iletilmişti, çünkü ayaklarım durdu.

İşte o zaman diğer tekneyi gördüm. Siyah olanı. Suyu bıçak gibi kesen bir köpekbalığına benziyor, Ruccio'nun teknesine o kadar hızlı yaklaşıyor ki onu iskeleye kadar geçebilir.

Dorsey sadece Forge dönmeden adadan ayrılırsam işlerini kaybedeceklerini söyledi. Eğer o geldikten sonra ayrılırsam, o zaman

Tehdit.

Ayaklarım yerden kesiliyor ve merdivenlere doğru koşuyorum. Gözlerimde bir sorun var, çünkü yanıyorlar ve bu denizden esen rüzgârdan değil. Hayır, saçma bir ağlama dürtüsünden yanıyorlar.

Çünkü evliliğim, ne kadar sahte olursa olsun, bitti.

Ve bir şekilde, yine, önemli olup olmadığına bakmaksızın ... bu gerçek kalbimin derinliklerine işliyor. *Evlilikte başarısız oldum.* Ama gerçek değildi. Hiçbir zaman gerçek olmaması gerekiyordu.

Bunun bir önemi yok. Forge beni umursamıyor. Tek umursadığı değerli iş anlaşması.

Acı gerçek bu ve ben bunu olduğu gibi kabul ediyorum.

Ayrıca kendime bir söz veriyorum: Bir daha asla evlenmeyeceğim. *Asla.* Bu yeminle birlikte kalbimin etrafındaki duvarı sağlamlaştırıyorum, zihinsel olarak tuğlaları diziyorum ve Kevlar levhaları eklemekten önce her şeyin üzerine bir beton tabakası sürüyorum.

Kalbim yasak bölge.

Goliath iskelenin sonunda duruyor. Acaba Forge'u mu bekliyor yoksa beni burada tutmak için son savunma hattı olarak adadaki en büyük adamı mı bıraktılar? Açıkçası hangisi olduğundan emin değilim çünkü ben iskeleden ona doğru yürürken sırtı bana dönük.

Ruccio'nun kızıl saçları rüzgârda dalgalanıyor ve beni gördüğünde yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. El sallıyor ve ben de zayıf bir heyecan taklidiyle elimi kaldırıyorum çünkü Forge'u da görebiliyorum.

Karanlık yüz hatları her zamankinden daha yasaklayıcı görünüyor. Ne yapmayı planladığımı bildiğine hiç şüphe yok. Teknesini daha hızlı iterken pruvası hafifçe kalkıyor, şık siyah tekne sanki hiç karşı koymuyormuş gibi suyu yarıyor ve burnunu Ruccio'nun önüne doğru uzatıyor. İtalyan yarışığının farkında değil, çünkü Forge onun teknesine vurdukça o da gazdan geri çekiliyor.

Spor çantasını sıkıca kavırıyor ve yaklaşan yüzleşme için kendimi hazırlıyorum.

Onu henüz kaybetmedim.

Black Shiver'ın devasa motorlarında kullanılan 3700 beygir gücünün her birini devreye sokarken aklımdaki tek düşünce bu. Bir Boston Whaler, Indy'nin sarı saçlarının omuzlarında dalgalandığı iskeleye doğru ilerliyor ama bunu düzeltmek için kendime son bir şans vermeden gitmesine izin vermeyeceğim.

Sahip olduklarınızın değerini onları kaybedene kadar anlayamazsınız derler hep ve India Baptiste'ten önce bu şekilde suçlanabilecek bir adam olmadığımı yemin edebilirdim. Ama öyleyim. Yanılmaz değilim. Olabildiğince insanım.

Tekneyi döndürüyorum, suyun içinde ilerliyorum, dümeni avuçlarımda sıkıca kavıyorum. *Hadi, hadi. Hadi, hadi.*

Karas'ın İsa'ya gel konuşmasından sonra, haklı olduğunu biliyorum. Bu evliliği gerçekleştirmek için bir şansım olsun istiyorsam, düşünme şeklimi ve yaptıklarımı değiştirmeliyim.

Hayatımda pek çok kez başarısız oldum ama hiç yapmadığım bir şey var. *Bırak.* Indy'nin savaşımadan gitmesine izin vermeyeceğim.

İskeleye doğru yönelirken Boston Whaler'ın yanından geçiyorum, son saniyede gazı bırakıyorum ve iskeleye yanaşıyorum. Shiver'ın sürtünme rayı, bağlanırken yastıklı direklerden hafifçe sekiyor.

Kot şort ve pembe bir atlet giymiş olan Indy başını benden Boston Whaler'a ve sonra tekrar Shiver'a çeviriyor. Koyu saçlı kadın yanımdaki yolcu koltuğundan kalkıp ilk kez görüldüğünde Indy'nin gözleri irileşiyor.

Çenesini dikleştiriyor ve mavi bakışları donuklaşıyor. "Senden çok şey bekledim Forge, ama yerine bu kadar çabuk birini bulmanı beklemiyordum." Ses tonu gözlerinden bile daha soğuk. Başını sallıyor, omzundaki spor çantası hareketiyle birlikte sallanıyor. "İyi ki zaten yolundan çekilmeyi planlıyordum."

Goliath botumu bağlamayı bitiriyor ve kaçış gemisi yaklaşırken ben de rıhtıma atlıyorum.

"Hayır, bu hiç de öyle bir şey değil," diyorum, kelimelerim hırçın çıkıyor.

Indy gözlerini kaçırıyor, sanki varlığımı çoktan reddetmiş gibi dikkati diğer teknenin kaptanına kayıyor. "Ne olduğu umurumda değil," diye cevap veriyor, hâlâ gözleri yerine yüzünün yan tarafını bana gösteriyor. "İki dakika içinde gitmiş olacağım."

Tekne rıhtıma yanaşıyor, kızıl saçlı bir piç tarafından kullanılıyor. "Sinyorina! Parlak zırhlı şövalyeniz geldi!"

Gülüyor ve ilk içgüdüm teknesine atlayıp benim olanı almaya cüret ettiği için onu öldüresiye dövmek oluyor. Ama bunun duruma yardımcı olmayacağını biliyorum.

Indy diğer tekneye doğru bir adım atıyor ve ben de onun yoluna çıkıyorum.

"Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim. Seni durdurmaya çalışmamalıydım."

Bu

Söyleyebileceğim en dürüst ve samimi şey ve mutlak gerçek.

Çenesi o inatçı tavrıyla dışarı fırlıyor ve şüpheci bakışları sonunda yüzümde kesiliyor. "Artık bir önemi yok. Bütün bunlar en başından berbat bir fikirdi. Çaresizdim. Kız kardeşimi kurtarmak için herhangi biriyle evlenebilirdim. Bu benim suçum. Senin için sadece bir araç olmamın bir önemi yok. Yapılması gerekeni yapıyorum. Bu saçmalığı sona erdirmenin zamanı geldi."

Etrafımdan dolaşmaya çalışır gibi hareket ediyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum.

Ona dokunmak için uzanıyorum ama o geri sıçrayınca kendimi durduruyorum. Parmaklarım protesto için esniyor ama tepkisini hak ettiğimi biliyorum ve bunu düzeltmek zorundayım.

"Bana bir şans daha ver. Lütfen."

Başını eğiyor ama mavi gözleri kırmızıyla çevrili.

Onu ağılattığım için nefret ediyorum. Alnında bunun ona verdiği zararı gösteren çizgileri silmek istiyorum.

"Neden yapayım ki?" diye fısıldıyor.

"Çünkü artık bir amaç için araç değilsin. Sen benim içimdesin. Kafamın içindesin. Damarlarımda akan kanın içindesin." Boğazımı temizliyorum ve ona doğru küçük bir adım atıyorum. "Eğer gidersen, tüm bunları da yanında götürürsün, lanet olası akıl sağlığımınla birlikte."

Göz kapakları titriyor ve çenesi titriyor ve ben de derdimi anlatmış olmak için dua ediyorum. Ama Indy dudağını ısırırken bakışları beni geçip Shiver'a kayıyor.

"O da kim?"

Benimle gelmesi için yalvardığım kadını tamamen unutmuştum. Onu tanımak için arkamı döndüm.

"Bu Sofia Russo. Prag'daki grand prix için size elbise dikmek üzere Milano'dan geldi. Tabii size eşlik etmeme izin verirsiniz."

Bakışlarım Forge ve Sofia Russo arasında gidip geliyor. Adını söyler söylemez onu tanıdım.

Daha hava soğumadan yatağında benim yerimi alması için getirdiği genç ve seksi bir kız değil. Son derece ünlü bir tasarımcı ve Summer onun elbiselerine her zaman bayılırdı. Bir keresinde ona bir tane almam için bana yalvardı ama bir *elbisenin* beş haneli fiyat etiketini ben bile hazmedemedim. En büyük yıldızlar kırmızı halıda hep onun tasarımlarını giyiyor.

Ve Forge onu buraya Grand Prix için elbiselerle getirdi.

Bir bit yeniği olmalı. Ayak ayak üstüne atana kadar öne çıkıyorum.

"Senin amacın ne Forge? Bu işten çıkarın ne?"

Soruyu sorarken bile cevabın duymak istediğim gibi olmayacağını biliyorum - beni elinde tutmak için her şeyi yapacağını. Bana deli gibi aşık olduğunu ve bensiz yaşamak istemediğini. Creighton ve Holly'nin sahip olduğu türden bir ilişki istediğini. Bir ortaklık. Zamanın testine dayanacak bir şey.

Bu biz değiliz. Biz aşık değiliz.

Ama bunu düşündükçe, kalbimin yakınında bir şey acıyor. *Belki de tüm gerçek bu değildir.* Ben de ona karşı başka hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şey hissediyorum.

"Sen benim açımsın," diye cevap veriyor.

Kara kaşları birbirine dalıyor ve aralarında bir *V* harfi oluşuyor. Gri gözleri bana denizin üzerinde yuvarlanan fırtına bulutlarını hatırlatıyor.

"Sahip olduklarının farkına ancak elden gittiğinde varan bir adam olmak istemiyorum. Ve bunun herhangi bir anlaşmayla tek bir ilgisi bile yok. Başkalarından çelik satın alabilirim. Baban olmak zorunda değil. Onunla hiç tanışmak, görüşmek ya da konuşmak istemiyorsan, bu senin kararın. Tek istediğim bunu düzeltmek için bir şans."

Forge nefes almak için duraklıyor ve o konuşurken duygularım isyan ediyor. Ama daha bitirmedi. Elini uzatıp parmak eklemlerini çeneme sürtüyor ve dudaklarım titriyor.

"Sana değer veriyorum Indy. Konuşmak ucuzdur ama ben değilim. Bunu sana kanıtlayacağım. Senin parlamanı istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Benim amacım bu."

Kalbim gümbür gümbür atıyor ama onun sözleri kalbimin etrafındaki beton ve çelik yelek katmanlarını parçalasa da kendimi sakın bir şekilde nefes almaya zorluyorum. Kendime ona inanmamamı söylesem bile çünkü o kurnaz ve gerçeği saklıyor. Ama ses tonundaki sertlik samimiyetini haykırıyor.

Blöf yapmıyor.

"Indy?" Bu sefer adımı söyleyen Ruccio'ydu. Kızıl saçlıya baktım. "Özür dilerim. Ben sadece ..."

"Ah, *bella*." Ruccio gülümsüyor. "Bir adamın aşkını öyle bir itiraf edişini dinliyorsun ki, keşke benimle konuşuyor olsaydı diyorum." Bir kolumu kaldırıp parmaklarımı rüzgârda savrulan saçlarımın arasından geçiriyorum, Ne yapacağımı bilemiyorum. Kendimi bir Robert Frost şiirindeymişim gibi hissediyorum ama ormanda ayrılan iki yol yerine, bir rıhtımda park etmiş iki tekne var.

Birine binersem, asla geri alma şansım olmayan bir şeyi kaybedeceğimi biliyorum. Ama kalmayı seçer ve Forge'un söylediklerinin doğru olduğuna inanırsam, kalbimi riske atmış olurum ve kaybetmeyi göze alabileceğimden daha fazla bahse girmemem gerektiğini iyi biliyorum.

Ama eğer kazanırsam... Onun çalkantılı gri bakışlarıyla karşılaşmadan önce yutkunuyorum. *Her şey olabilir.*

Yine de gardımı henüz indiremem. Cevap vermek için kelimelerimi dikkatle seçiyorum.

"Sana neden inanayım? Bunun beni kontrolün altında tutmak için yaptığın başka bir oyun olmadığını nereden bileceğim? İsteddiğini elde etmenin bir yolu mu?"

Forge cebinden telefonunu çıkardı, ekrana dokundu ve önünde tuttu. "Hemen babanı arayıp anlaşmanın iptal olduğunu söyleyeceğim."

Yine, bu bir numara olabilir. Bir adım öne çıkıp elinden alıyorum. Ekranda Grigory Federov'un iletişim bilgileri görünüyor.

Babamın.

Aramayı başlatmak için ekrana dokunuyorum. Telefon çalarken Forge'un yüz ifadesi donuklaştı.

"Ben Federov."

Aman Tanrım, bu benim babam. Sesi derin ve kalın aksanlı.

Üzerimden geçmesine izin verdiğimde kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Rus olduğuna şüphe yok, ki bu çok garip, çünkü kendimi Rus gibi hissetmiyorum. Sadece kendim gibi hissediyorum. Forge telefona uzanırken boğazımda bir yumru oluşuyor. Eğer telefonu almasına izin verirsem, söylediği her şeyi yapacağını biliyorum.

"Forge?"

Tam Forge'un parmak uçları telefona dokunurken aramayı sonlandırmak için ekrana dokunuyorum.

"*Dio mio*, bu bekleyiş beni öldürüyor Indy. Onunla kalacak mısın, kalmayacak mısın?" Ruccio soruyor.

"Ben de bunu merak ediyorum," diyor Sofia Russo elinde bir giysi çantası tuttuğu siyah tekneden. "Ve sadece en yeni tasarımlarım emrinizde olduğu için değil."

Elimdeki telefon titriyor ve Forge'la göz göze geliyoruz. Arayan babamdı. *Babam*. Forge'un benimle evlenmesinin sebebi ama kalmamı istemesinin sebebi değil. Aklım kaçmam için bağılıyor ama kalbim kocamı yakalamam ve asla bırakmamam için yalvarıyor.

"Ona ne söylememi istiyorsun Indy? Bu sana bağlı."

Derin bir nefes alıyorum ve birlikte yaşayabileceğim bir karar olmasını umarak kararımı veriyorum. "Onu yanlışlıkla aradığım için özür dile."

Forge derin bir nefes alıyor. "Bundan pişman olmayacaksın. İshak'ın mezarı üzerine yemin ederim."

Bana hâlâ güvenmiyor. Uçak Prag'a gitmek üzere havalanırken bu çok açıktı.

Indy karşımda oturmuş, zımbalanmış bir tomar kâğıdı karıştırırken bile ben yokmuşum gibi davranıyor. Onu kurtarmaya gelen arkadaşına teşekkür edip zamanını boşa harcadığı için özür dilediğinden beri böyle davranıyor. Adam gittikten sonra Sofia Russo'yu başı dik, omuzları geride, sanki kraliyet ailesinden biriymiş gibi iskeleden aşağı indirdi.

India Forge kesinlikle inanılmaz biri ve onu kaybetmeye bu kadar yaklaşmak bana önemli bir ders verdi. *Bir daha asla riske atmak istemediğim bir şey.* Yine de, onun boyun eğmemesini sağlama konusunda pek ilerleme kaydedemedim. Jetin arka tarafındaki lüks ortamımızda hiç bu kadar rahatsız edici bir sessizlik yaşamamıştım. Goliath, Donnigan, Bates ve Koba önde oturuyor, şüphesiz garipliği de hissediyorlar. Koba'yı evde bırakmayı düşündüm, ama bir şey olup olmadığını teyit edene kadar ona göz kulak olmayı tercih ettim. ya da önceki şüphelerimi çürüttü.

"Size bir içki getireyim mi efendim? Hanımefendi?" diye kibarca sordu uçuş görevlisi ve Indy başını kaldırdı.

"Kahve. Sade."

"Viski. Güzel. Teşekkür ederim, Monique."

Uçuş görevlisi içeceklerimizi hazırlamak için uzaklaşıyor ve ben Indy'ye odaklanıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Dikkati önündeki kâğıtlarda sabit bir şekilde duruyor. "Oyuncu listesini inceliyorum. Daha önce kimlerle oynadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Genelde hazırlanmak için daha fazla zamanım olur ama bu da işimi görür."

"Yardım edebilirim."

Sonunda göz teması kurabildim. "Tabii elinizde bir liste yoksa, o zaman yapamazsınız."

Monique içkilerimizle dönüyor ve ben de en sevdiğim viskimi bardağa dolduruyorum. "Genelde yaptığın şey bu mu? Oyuncuları incelemek mi?"

"Elbette," diye yanıtlıyor Indy, kahvesinden bir yudum alıyor ve sonra diline çarptığında yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin, eskiden yüzlerin flaş kartlarını yapardım ve arkasına onlar hakkında her şeyi yazardım. Çocukları, eşleri, köpekleri, içkileri ve tabii ki masadaki tüm güçlü ve zayıf yönleri hakkında ayrıntılar."

"Adamı oyna, oyunu değil," diye cevap veriyorum bardağımı dudaklarıma götürürken.

Indy kahve bardağını kenara koyduğunda, soğumasına izin verdiği için minnettarım çünkü yüzündeki o küçük rahatsızlığı bile görmekten hoşlanmadım. *Evet, işte buradayım. Eğer onu geri kazanamazsam gerçekten boku yedim.*

"Aynen öyle. Pokerde sihirli bir şekilde doğru kartların önüme çıkmasını sağlayan üstün bir yeteneğe sahip olduğumu düşünecek kadar kibirli değilim. Böyle bir yeteneğim olsaydı, masanın karşısındaki kişi hakkında hiçbir şey bilmeme gerek kalmazdı."

Uçak bir türbülansa girdiğinde kısa bir süre titriyor ve ben viskimi indiriyorum. "Ben çok insan tanıyorum. Bir de beni deneyin."

Indy bir bacağına altına sıkıştırıyor ve dişleri elindeki kalemin ucuna kenetleniyor. "Henüz değil. Bunun üzerinde çalışacağım ve tanımadığım herkesi daire içine alacağım. Sonra sen bana bildiklerini anlattırırın."

"Emrinizdeyim Bayan Forge." Parmak uçlarımdan sarkan bardakla öne doğru eğildim. "Her zaman."

En azından bu, uçuşun geri kalanında beni tamamen reddetmeden önce sert bir bakış atmamı sağlıyor.

Prag'a daha önce de gitmiştim ama çok daha farklı koşullar altında. Öncelikle, özel bir jetle gelmemiştim ve beni şoförlü karartılmış bir SUV karşılamıştı.

Hayır, o zamanlar tıka basa dolu bir trenden atladıktan sonra kalabalığın içinde debeleniyorduk ve annem Çekçe bilmediği için hemen kayboluyordu. Aslında evde İngilizce ve Almanca konuşuyordu ama ikisi de Rusçasına kıyasla berbat, onu da sadece sinirlendiğinde kullanıyordu.

Şimdi daha mantıklı geliyor. Çocukken bunu neden sorgulamadığımı bilmiyorum. Muhtemelen bir sonraki yemeğimizin nereden geleceğini düşünmekle meşgul olduğum içindir.

Neden babamdan kaçtı? Bu beni rahatsız eden bir soru ama henüz sormaya hazır değilim. Cevap şu anda hiçbir şeyi değiştirmiyor ve endişelenmem gereken daha önemli şeyler var, önümdeki maç gibi.

Özel havaalanından şehrin parlak ışıklı caddelerine doğru ilerlerken mimari tanıdık geliyor. Çocukken bana çok süslü ve asil görünmüştü çünkü kıt kanaat geçinmekten başka bir şey bilmiyordum ve hızla aklımla yaşamayı öğreniyordum.

Bu sefer de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

Forge yanımda sessizce oturuyor ve bunun benim mi yoksa onun mu yararına olduğundan emin değilim. Kavgamızdan önce aramızda var olan rahatlığın izleri tamamen kayboldu ve onun yerine nasıl kovacağımı bilmediğim ya da koymak isteyip istemediğimi bile bilmediğim garip bir sertlik var.

Eğer onu tekrar içime almaya başlarsam, bunun yarı yolda kalmayacağını biliyorum. Onun yapısı böyle değil. Ya hep ya hiç tarzında bir adam ve açıkçası bu beni korkutuyor. Eğer ona bu tür bir erişim sağlarsam, beni yok edecek güce sahip olacak.

Evlilik bir mayın tarlası olmamalı, ama bizimki tam da öyle.

"Etkinlik otelinde bize bir çatı katı ayarladım. Daha zengin bir yerde kalmak yerine rahatlığı tercih edeceğini düşündüm."

Aracın sol tarafındaki adama bakıyorum. Goliath Donnigan'la birlikte önde oturuyor, Koba ve Bates de ikinci bir SUV ile arkamızdan geliyor.

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Oynarken mümkün olduğunca az enerji harcamayı tercih ediyorum, bu yüzden orada kalmak hayatımı kolaylaştırıyor."

"Sana yardım edebileceğim başka bir şey olursa, tek yapman gereken sormak."

Sesi çok ... dostane geliyor, bu da beni tetikte tutuyor. Yüzü tertemiz tıraş edilmiş ve onu daha önce hiç böyle görmediğim için bunun benim yararına olup olmadığını merak ediyorum. Her zaman o esmer korsan görünüşüne sahipti ve belli ki ona çok bağlanmışım.

Dikkatimi önemli olmaması gereken şeylerden uzaklaştırırken aklıma başka bir soru geldi. "İşin ve programın ne olacak?"

"Esnek olamayacaksan CEO olmanın ne anlamı var?"

Beklediğim cevap tam olarak *hiçbir şeyin senden daha önemli olmadığı* değildi ama belki de bu onu görevlerinden kaçmaya istekli ve hevesli boktan bir CEO'nun aksine iyi bir CEO yapar.

Koltuğunda arkasına yaslandı ve devam etti. "Ayrıca bu etkinlik için size zaman ayırabilmek için mümkün olan her şeyi devrettim. Neye ihtiyacınız olursa, ben halledeceğim."

Tamam, belki de çok erken sonuca varmışım.

"Zahmet etmene gerek yok. Ben buradayım. Gardırobumun masada dikkat dağıtıcı bir unsur olmasını sağladınız, benim de tek yapmam gereken odaklanmak ve akıllıca oynamak."

"Tam olarak bunu yapacağına inancım tam."

Onun yoğun bakışlarından uzaklaşıp pencereden dışarı bakıyorum. "Sanırım göreceğiz," diyorum ama cevabım kesik kesik.

Cip büyük görünümlü bir otelin önünde yavaşlıyor ve Forge bana doğru eğiliyor. Sandal ağacı kolonyasından bir ipucu yakalıyorum ve bedenim onun yakınlığının ve kokusunun fazlasıyla farkında. *Fazla farkında derken, çok hoşuma gittiğini kastediyorum.*

Evlendiğim adamın bu yeni versiyonuna güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Daha iyi bir kontrol sağlayana kadar, zedelenmiş kalbimi korumaya kararlıyım.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum ve karşılama resepsiyonunun başlamasına dört saat kaldığını görüyorum. Bu onaylanmamış bir etkinlik olabilir ama

Organizatörler, dünyanın dört bir yanında düzenlenen diğer turnuvalarla kıyaslandığında astronomik bir rakam olan 100.000\$'lık giriş ücretinin katılımcıları etkilemesi için yeterli şatafat ve gösterişin olmasını sağlamışlardır.

Bu turnuvada da geleneksel kurallara uyulmayacak ve sadece davetiye usulü olduğu için ön elemeler yapılmayacak. Organizatörlerin belirlediği kurallara göre oynayacağız, bu da iki gün eleme oyunları ve ardından en iyi oyuncularla bir final gecesi anlamına geliyor. Bir oyuncunun ne kadar iyi olduğu önemli değil, hepimiz aynı yerden başlıyoruz ve hayatta kalmak ve final masasındaki yerimizi almak için mücadele etmek zorundayız.

Başka koşullar altında, o sandalyelerden birine sahip olacağımdan emin olabilirdim, ancak normalde yapacağım tüm ev ödevlerini yapmak için yeterli zamanım olmadı.

İyi olacağım. Çabuk öğreneceğim ve kazanacağım.

Altın örgülü kırmızı bir ceket giyen vale görevlisi kapımı açıyor ve gülümsüyor. "Hoş geldiniz, Bayan Forge. Biz de sizin gelişinizi bekliyorduk."

Makyözün Indy'nin doğal güzelliğini ortaya çıkarması ve saç stilistinin sarı saçlarını şık bir görünüme kavuşturması için geçen bir saatin dışında, Indy karşılama resepsiyonundan önceki tüm zamanı gözlerini dizüstü bilgisayarına dikmiş farklı oyuncuların video görüntülerini izleyerek geçiriyor. Onuncu kez e-postamı kontrol ediyorum ve beklediğim şey hâlâ gelmedi. Ama gelecek, yoksa kelleler uçacak.

Indy benimle neredeyse hiç konuşmadı ve bundan nefret ediyorum.

Elbisesini giymek için banyoya girerken kendime bir söz veriyorum. *Eğer onun tam güvenini kazanamazsam, gitmesine izin vereceğim.*

Tutmak için beni parçalayacak bir söz bu, ama başka seçeneğim yok. Ancak bu, benim muhteşem yanımda hayattan istediği her şeye sahip olabileceğini ona kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapmayacağım anlamına gelmiyor.

Bu dünyadaki en garip şey. Daha önce hiç kimseye değerimi kanıtlamak zorunda kalmamıştım - en azından gemideki o ilk günlerden beri, eğer ağırlığımı koyamazsam Isaac'in beni geri göndereceğinden korktuğum zamanlardan beri.

Bu kadın, bu karmaşık, gizemli yaratık, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde ayaklarımın altındaki zeminin kaymasına neden oldu.

Ebeveyn banyosunun kapısını açıp yüksek topuklu ayakkabılarıyla dışarı çıktığında neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Beyazlar giymiş ve bu evlilik farklı bir şekilde başlamış olsaydı, koridorda bana doğru yürüyen bir gelin olarak nasıl görüneceğini hemen hayal ediyorum.

"Yüce Tanrım."

Sözcükleri nefesimin altında homurdanırken Indy bana bakıyor. "Ne oldu? Bir sorun mu var?" Sanki bir tehdit arıyormuş gibi odaya göz gezdiriyor.

Ama tabii ki, elbiseyi üzerinden çıkarıp karşılama törenini tamamen kaçıрма isteğimi saymazsanız, böyle bir şey yok. *Ama bu değil.*

Ne için burada olduğumuzu. Bu onunla ilgili.

"Çok güzel görünüyorsun." Ona bu basit iltifatı yaparken sesim sertleşiyor ama bu onun hakkını vermeye yetmiyor.

O lanet bir siren. Bir tanrıça. Ve bunun farkında bile değil.

Indy bakışlarını elbisesine indiriyor ve sonra tekrar bana kaldırıyor. "Masada ne kadar iyi olduğumu unutturduğu sürece işimi görür."

Yanıtına gülümsemekten kendimi alamıyorum. Indy'ye göre, onun ölümüne muhteşem görünümü stratejik olarak kullanılacak bir araç, ki bu da onun tüm dünyamı altüst edebilecek tek kadın olduğuna dair bir ipucu daha olmalıydı.

"O zaman gidip onlara ne kadar tehlikeli olduğunu unutturalım."

Ellerinde Cristal flütleri ve kanepelerle, olimpiik yüzme havuzunun mavi sularının etrafında dolaşan kumarbazların ve konukların arasından geçen garsonlarla, çoktan tüm hızıyla devam eden resepsiyona giriyoruz. Hemen Indy'den ödünç aldığım listedeki oyuncuları aramaya başlıyorum.

Aralarında Avrupa'nın en iyilerinin de bulunduğu yüzden fazla kart oyuncusu burada, hepsi de büyük bir pot ve övünme hakkı peşinde. En iyi yirmi oyuncudan sadece ikisi kadın ve onlardan biri de benim karım.

Indy tanıdığı insanlarla sohbet ederken ben geri çekilip onun önderlik etmesine izin veriyorum. Onun için buradayım.

"Bir yanım onun gelmesine izin verip vermeyeceğini merak ediyordu," diyor yanımdan Rus aksanlı bir ses ve Belevich'i görmek için başımı çeviriyorum.

"Bir şey yapmak için benim iznime ihtiyacı olduğunu düşünüyorsan karımı tanımıyorsun demektir." Bu sözleri söyler söylemez, bunun dürüst bir gerçek olduğunu anlıyorum. Kafasına koyduğu takdirde yapmasını engelleyebileceğim hiçbir şey yok. Bunu zaten denedim ve başarısız oldum.

Indy tanımadığım bir kadına sarılmak için benden birkaç adım daha uzaklaşırken homurdanıyor. Rakiplerinin eşlerine, çocuklarına ve köpeklerine kadar hayatlarının ayrıntılarını ezberlemekle ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Bu bilgileri sadece masada oynarken kullanmıyor. Hayır, bu bilgileri herkesi etkilemek için kullanıyor, hem de daha önce deneyimlemediğim kadar etkili bir şekilde.

"Siz Amerikalılar kadınları nasıl idare edeceğinizi bilmiyorsunuz. Ona sıkı bir tasma takmalısınız. Eğer dikkatli olmazsanız birileri onu sizden çalmaya çalışabilir," diye uyarıyor Belevich.

Kendimi toparlayarak ona doğru dönüyorum ve iri cüssemle onun üzerinde yükseliyorum. "Kim gibi biri? Senin gibi mi?"

Sarı keçi sakalını düzelterek sinsî sırıtışını kamufle ediyor. "De Vere'e yaptığın gibi dilim dilim mahvolmak gibi bir arzum yok. O buna değmez."

İşte burada yanılıyor. O her şeye değer.

Yine de onu düzeltecek değilim. Belevich'in Indy'nin peşine düşmek için onu pokerde yenmeye çalışmanın ötesinde ek bir teşvike ihtiyacı yok.

"Ama herkes benim gibi düşünmüyor Forge. Herkes benim kadar zeki değil. Bunu unutma."

Belevich uzaklaşıyor ve ben kalabalığın içinde bir adım öne çıkıp Indy'nin arkasında yerimi alıyorum.

"Evet, evet, evlendim. Küçük çevrelerde haberlerin bu kadar hızlı yayılması şaşırtıcı, değil mi?" Beni arıyormuş gibi arkasını dönüyor ve arkasında durduğumu görünce dudaklarında küçük bir *o harfi* belirliyor. "Bayan Benedetto, bu benim kocam, Jericho Forge."

Elini smokin giymiş tıknaz bir adamın koluna dayamış olan yaşlı kadına başımı eğiyorum. "İkinizle de tanışmak bir zevk."

"Adınızı duymuştum," diyor İtalyan adam. "Gemilerdesiniz."

"Ne yakışıklı bir adam. Tam bir av. İyi iş çıkardın, hayatım." Bayan Benedetto Benedetto şampanya kadehini kaldırdı. "Şerefte."

Indy de onunla kadeh tokuşturuyor.

Kolumu Indy'nin beline dolarken, "Evet, gemicilikte," diyorum. "Ama asıl av o, ben değilim." Indy tuttuğum yerde hafifçe sertleşiyor. "Seni temin ederim, bu evlilikte şanslı olan benim."

"Oh, ve onun dalkavukluğu zahmetsizdir. Buna sıkı tutun, Hindistan."

Benedettos'tan uzaklaşıyoruz ve ben bu gece için sabrımı çoktan kaybettim. Buradan çıkıp odamıza dönmek istiyorum, böylece daha fazla video görüntüsü izleyebilirim, ama insanları konuşturmadan erken bir çıkış yapamayacağımı biliyorum. Tavuk oynamak gibi. Oyuncuların çoğu, akıllı olanlar, burada olmamayı tercih ederdi ama kimse önce ayrılmak istemiyor çünkü bu bir zayıflık işareti.

Ya da en azından ben kendime böyle söylüyorum ve buraya gelmemin tek nedeni de bu.

Forge tepsiden bir kadeh şampanya kaldırıyor. Smokin içinde inanılmaz görünüyor ama resmi kıyafetin onu tamamen medenileştirme şansı yok. Uzun siyah saçları beyaz yakasını okşuyor ve küpesinin altın rengi ışığı yakaladığında göz kırıyor. Saat beş yönündeki gölgesi şimdiden güçlü çenesini gölgeliyor ve onu her gördüğümde ağzım kuruyor ve bu elbisenin altında hiçbir şeyim olmadığını hatırlıyorum.

Meme uçları, aşağı.

Şampanyayı bana uzattığında elimle onu geri çeviriyorum. "Çakırkeyif olmama gerek yok. Buradan çıktıktan sonra yapacak çok işim var."

Yine de parmaklarımı etrafına doluyor. "İçme onu. Sadece tut. Bu ağ kurmanın bir parçası. Herkesin elinde içki varsa, içki olmadan şüpheli görünürsün ve ne kadar *içtiklerini* tekrar düşünmelerine neden olursun. Bu da sizin istediğinizin tam tersidir. Yarınki maçlara kafaları dumanlı ve mideleri çok fazla içkiden ekşimiş olarak gitmelerini istersiniz."

Benim de düşünmem gereken bir noktaya parmak bastı. "Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Ben strateji ile yaşar ve nefes alırım." Bana göz kırıyor, bu da onu daha da korsan gösteriyor.

"Sen de oynuyor olabilirsin. Eminim organizatörler birini kadrodan çıkarıp senin adını eklemek için ellerinden geleni yaparlar. Buradaki neredeyse herkesten daha iyisin, ama bunu sen de biliyorsun."

Kendi içkisini dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor. "Yapabilirim. Ama bunun için burada değilim. Bu senin oyunun. Ben en iyi ihtimalle sadece bir kol şekeriym, en kötü ihtimalle de dikkat dağıtıcıyım."

Kendisinden kol şekeri olarak bahsederken kullandığı alaycı ton çok fazla. İçimden bir kahkaha yükselirken tüm vücudum titriyor.

"Sen bu musun? Kol şekeri mi?" Diğer elimi yüzüme götürerek dikkatleri üzerime daha fazla çekmeden neşemi gizlemeye çalışıyorum.

Forge genişçe sırtıyor ve gülümsemesi yüzünü ikiye bölmekle tehdit ediyor. "Çok doğru ve bu işte iyiyim. Şimdi gidip bu adamları senin şimdiye kadar karşılaştıkları en ölümcül oyuncu olmadığına inandıralım."

BİR SAAT SONRA, Forge bana değerini ve bağlılığını en az yarım düzine kez kanıtladı.

Liderlik etmeme, bu akşam kendim için belirlediğim rolü oynamama izin verdi. Neredeyse benim işaretimle kadınları büyüledi, erkekleri silahsızlandırdı ve bana bir takım olarak dokunulmaz olduğumuzu hissettirdi.

Başka bir çiftin evliliğimizi tebrik etmesinden uzaklaştığımızda, havuzun kenarında dururken yaylı çalgılar dörtlüsünün sesi üzerimizden süzülüyor.

Yanına yaklaşıyorum ve hızla bağımlısı olduğum kokuyu içime çekme isteğime teslim oluyorum. "Küçük konuşmalardan ve kibar sohbetlerden nefret ettiğini düşündüğüm bir adam için bu konuda gerçekten iyisin."

Bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve bu çok doğal geliyor. Aslında *mükemmel*.

"Bunu senden başka kimse için yapmazdım." Kolunu kaldırıyor ve saatine bakıyor. "Gitmeye hazır mısın? Sanırım demek istediğini kanıtlamak için yeterince uzun kaldık."

"Nereden biliyorsun?"

Altın rengi dış mekân ışıkları bronz tenine bir sıcaklık katıyor ve kulağıma fısıldamak için eğildiğinde parlak siyah saçlarını parlatıyor. "Seni öğreniyorum."

Ben cevap verecek bir şey düşünemedim, birkaç metre ötedeki çimentoya çarpan cam kırılıyor ve bir garson bize doğru yuvarlanıyor, tepsi kafama doğru uçuyor. Ondan kaçınmak için yana doğru sarsılıyorum ve dengemi kaybediyorum, tepsi ve ben suya doğru kayıyoruz.

Forge'un kolları beni sarıyor ama onun gücü bile fizik kurallarının üstesinden gelemiyor. Neyse ki ılık suyun büyük bir sıçramasıyla birlikte yüzeyin altına dalıyoruz.

Bir saniye içinde yüzeye çıktım ve nefesimi içime çektim. "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, gözlerimdeki suyu öyle bir siliyorum ki boğulmuş bir rakun gibi görüneceğimden eminim.

Forge kaşlarını çatıyor, avuçlarını kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor, sanki yaralanmış mıyım diye kontrol ediyor. Siyah saçları alına yapışıp gözlerinin içine sarkmasına rağmen, kendini düzeltmeyi hiç düşünmüyor. Giydiği ısmarlama smokin küçük bir servete mal olmuş olmalı, ama o bunu hiç düşünmüyor.

Onun tek endişesi benim.

"Ben iyiyim. Sadece ... ıslak." Kendime bakıyorum ve saçlarım yine yüzüme doğru savruluyor.

Havuzdaki tüm kalabalık gözlerini dikmiş bize bakıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Bir kahkaha patlatıyorum. Omuzlarım titrerken Forge'un yüzündeki endişe kayboluyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor ve göğsünden derin bir gümbürtü yayılıyor.

"Gülünç görünüyoruz," diyorum gözlerimden yaşlar süzülürken ve kahkahalarım devam ederken.

Saçlarımı yüzümden itiyor ve iki başparmağıyla gözlerimin altını siliyor. "Hala güzelsin."

Suyun içinden havuzun dışına çıkan basamaklara kadar onu takip ediyorum ve bir adam yakınlarda ellerini ovuşturuyor.

"Efendim, çok özür dilerim. Garsonlardan birinin ayağı takıldı. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı tüm kalbimizle özür dileriz. Herhangi biriniz yaralandı mı? Doktor çağırabiliriz."

Indy önümdeki basamakları çıkarken, "Biz iyiyiz ama teşekkür ederiz," diye cevap veriyor.

Adamın gözleri şokla irileşiyor ve bir gerçeği b e n d e n önce fark ediyor. Indy'nin beyaz elbisesi artık tamamen şeffaf. "Bir şey var mı-" "Ceketinizi alacağız, efendim."

Doğruldu ve sonra bir kukla gibi başını salladı. "Elbette."

Indy aşağı bakıyor ve tamamen çıplak görüldüğünü fark ettiği anı biliyorum. "Onca zaman arasından beyaz giymeyi seçtim." Sesi hâlâ neşe dolu.

Ceketi adamın elinden kapıyorum ve ona sarıyorum. "Seni odana geri götürelim, Ace."

"Ayakkabılarımı da kaybettim."

Havuzu çevreleyen taşların üzerindeki çıplak ayaklarına bakıyorum. "Onları başkası alır. Ben seni tutuyorum."

Onu kollarıma alıyorum ve Indy ilk kez itiraz etmiyor. Muhtemelen buradan olabildiğince çabuk gitmek istediği içindir. Kabul ediyorum.

Kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor ve ben onu başka bir adamın ceketine sararak taşıyorum. Ona kendi ceketimi teklif ederdim ama sırlıslıkla olduğu için bu pek de centilmence bir teklif olmazdı. Şövalyelik konusunda çok düşündüğümünden değil.

Asansöre ulaştığımızda kollarımda kıpırdandı. "Beni indirebilirsin. Artık yürüyebilirim."

"Biliyorum ama başlangıçta seni kurtaramadığım için en azından bunu yapabilirim."

Neyse ki dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Denediğin için minnettarım ama sen de girmek zorunda değildin. O zaman en azından birimiz kuru kalırdı."

"Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Denize düşmüş olsa bile."

Eylemler sözlerden daha yüksek sesle konuşur derler, ama bu gece Forge'un eylemleri ve sözleri eşit derecede yüksek sesle konuşuyor. Ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum.

Aslında bu doğru değil. Kendime karşı dürüst olursam, tam olarak ne düşünmek istediğimi biliyorum - adadaki iskelede söylediklerinin doğru olduğunu.

"Konuşmak ucuzdur, ama ben değilim. Bunu sana kanıtlayacağım. Senin parlamanı istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Odaya yaklaştığımızda Batman ve Koba'nın kapının dışında durduğunu görünce sözleri kafamda yankılanıyor. İkisi de koridordan bize doğru gelmeye başlıyor ama Forge onları elinin tersiyle itiyor.

"Havuza düştük. Her şey yolunda."

Bates hızlıca başını sallayarak doğruldu. "Duyduk efendim. Bayan Forge'un ayakkağıları alınıyor."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Gerçi onları yakın zamanda giyeceğimi sanmıyorum."

"Onları temizlik ve tamir için göndereceğim hanımefendi. Eğer kurtarılabiliyorlarsa, size iade edeceğim."

Ona minnettar bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

"Bu gecelik buradayız. Rahatsız edilmediğimizden emin ol." Forge emrini yerine getiriyor ve Bates aceleyle kapıyı açıp içeri girmemiz için kenara çekiliyor. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Forge beni ayağa kaldırıyor.

"Hadi seni bu kıyafetlerden kurtaralım."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Gördüğüm kadarıyla cazibeni kullanıyorsun," diyorum göz kırparak.

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. "Senden istediğimi almak için dünyada yeterince cazibe olduğunu sanmıyorum, bu yüzden eski moda bir şekilde kazanacağım."

"Peki neymiş o?"

"Sabır."

Dudaklarımdan dökülen kahkahada boğuluyorum. "Bu kelimenin anlamını bildiğini sanmıyordum."

Bu sefer Forge bana göz kırpmıyor. "Seni nasıl güldüreceğim gibi birkaç şey öğreniyorum." Neyse ki arkasından şaşkın şaşkın baktığımı fark etmeden önce banyoya girip gözden kayboluyor.

Bu adam da kim ve hangisi gerçek Jericho Forge?

Dušta suyun açıldığını duyuyorum ve Forge geri dönerek sırlıslık olmuştum omuzlarımdan çıkarmama yardım ediyor. Banyoya giriyorum ve o da arkamdan geldiğinde, benimle birlikte duş almaya niyetli olup olmadığından emin olamıyorum.

Zaten elmas gibi olan meme uçlarım bu düşünceyle daha da sertleşiyor ve bacaklarımda arasındaki ısı patlamasını görmezden gelemiyorum.

Hangi Jericho Forge'un gerçek olduğunu bilmiyorum olabilirim, ama isteğim dışında olsa bile tüm paketten umutsuzca etkilendiğim konusunda hiçbir zaman şüphe duymadım. Ama artık isteğim dışında değil.

"Elbisen için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

"Lütfen." Ona sırtımı vermek için aynaya doğru dönüyorum ve onu aynada bana bakarken buluyorum. Üç kalp atışı boyunca, o beni, ben onu izlerken ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz.

Omuriliğimin üst kısmındaki fermuarın tırnağına uzanırken adam elması sallanıyor. Baştan çıkarıcı olacak kadar yavaşça aşağı kaydırıyor ama sonra geri çekiliyor. "Seni düşünle baş başa bırakayım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır."

Kapıya doğru geriye doğru bir adım daha atarken gözleri hâlâ benimkilerde. Omzuma binen şeytan beni konuşmaya teşvik ediyor.

"Sen de soyunmuyor musun?"

"Sen bitirene kadar bekleyeceğim."

Elbisemdeki tutuşumu bırakıyorum ve yerde bir su birikintisine düşmesine izin veriyorum. Bir an için bakışlarını kaybediyorum, çünkü bakışları elbisemi takip edip çıplak vücudumda geziniyor ve ardında bir sıcaklık izi bırakıyor.

"Ya beklemeni istemiyorsam?"

Ellerini bükmeden önce iki yanında yumruk haline getiriyor. *Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.*

"Ne oyunu oynuyorsun, Indy?"

Yansıması yerine onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum ve kığım tezgâhın kenarına çarpana kadar iki adım geri gidiyorum. "Sadece kazanabileceklerimi."

Indy çırılçıplak tezgâhın üzerine zıplıyor ve ona söylediklerimi hatırlıyorum.
Sabır. Sabırlı olmaya çalışıyorum.

Ama kaygan dudaklarının arasındaki gümüş piercingin ışığı yakaladığını gördüğümde, bu sadece onun kazanabileceği bir oyun olsa bile umurumda değil. Oynayacağım.

Sırılsıklam olmuş smokinimi yırtıyorum ve gömleğimin manşetlerindeki *çivileri* çıkarıyorum, onları yere bırakıyorum. Gömleğimi ve ayakkabılarımı çıkardıktan sonra ona doğru yürüyorum. Duşun kapısı hâlâ açıktı ve banyoyu buhar dolduruyordu.

Lanet olsun, onu istiyorum.

Bir adım atıyorum ve sonra duruyorum.

Bu turnuva onunla ilgili. Kendimi tatmin etmemle değil. O daracık amcığın içine girmekten daha çok istediğim bir şey yok, ama bu onun hakkında ne hissettiğimi kanıtlamayacak.

"Sorun ne?" diye soruyor.

"Hiçbir şey." Duşu kapatıyorum, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve bacakları kalçalarımın dolanıyor. Beni itiyor ama onun yerine ben onu kucağıma alıp yatağa götürüyorum.

"Ama neden-"

"Bu gece seni becermeyeceğim India. Yapmak istediğim başka bir şey olmadığı için değil, başlarsam bütün gece ayakta kalacağımız için. Ve sen de sabah uykusuz kalmadan, temiz bir kafayla oynamalısın."

Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Pardon?"

"Bu turnuva *senin* hakkında. Öyle de kalacak."

"Yani... beni geri mi çeviriyorsun?" Ses tonuna incinmişlik hakim, ki bu da benim amacımın tam tersi.

"Hayır," diyorum onu örtünün üstüne yatırırken. "Dilime sertçe boşalana kadar amını yiyeceğim, sonra da

Duşa geri dn ki durulanabilesin. Sonra da işe koyulacaksın."

Her kelimeyle birlikte mavi bakışları daha da genişliyor. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Ağız açılıyor ve bana alıştığından farklı bir adammışım gibi bakıyor. Belki de öyleyimdir.

"I . . . Bu konuda bir sorunun olduğunu sanmıyorum."

"Güzel, çünkü şu anda olan şey bu."

Yüzümde tatmin olmuş bir sırıtışla, tam olarak söz verdiğim gibi yapmaya devam ediyorum, dudaklarını ayırmak ve tabanından klitorisine kadar yalamak için başparmaklarımı kullanıyorum, sonra dizleri artık sabit kalmayana kadar sertçe emiyorum.

Onu şimdiye kadar tattığım en güzel lezzetmiş gibi yiyorum, çünkü öyle. Çıglıklarını bastırmak için bir yastık kapana kadar onu emiyor, yalıyor ve dilimle beceriyorum.

Geri çekildiğimde, sikim demir bir kazıktan daha sert, mavi gözleri puslu. Dudaklarımı dudaklarına bastırmak için yatağı tırmanıyorum. Geri çekilmek için hamle yapıyorum ama o bir elini boynuma doluyor ve beni daha sert ve derin öpmek için geri çekiyor.

Hayatımın en tatlı zaferi.

İkimiz *de ayrı ayrı* duş aldıktan ve oda servisi yemeğimizi getirdikten sonra kapı çalınıyor.

O benim kocam. Amımı yedikten sonra işe dönebilmem için beni duşa yolladıysa ne olmuş yani?

Yine de, kendini boşaltmayı reddederek beni nasıl ilk sıraya koyduğunu düşünmeden edemiyorum. Ruccio'yla gitmeyerek doğru seçimi yaptığımı bana kanıtlamak için yemin ettiği andan beri beni ilk sıraya koyma şeklini.

Forge kapıyı açmak için bifleğinden kalktı. Kapıyı açtığı anda, Goliath ona bir şey uzattı.

"İstediğiniz gibi,
efendim." "Teşekkür
ederim."

Masaya döndüğünde elindeki tablete bakıyorum. "Bir şey mi unuttun?"

Otururken başını sallıyor. "Hayır, ama daha erken geleceğini umuyordum."

"Neymiş o?"

Forge ekrana birkaç kez dokunduktan sonra tableti masanın üzerinden bana uzatıyor. "Burada şimdiye kadar filme alınmış her oyuncunun video görüntüsü. Ayrıca bilinen tüm söylemlerinin bir listesi ve adamlarımın görüntüleri toplarken tespit ettikleri söylemler de var."

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Şok içinde ona bakarken kalbim göğsüme çarpıyor.

I ndy'nin gümüş çatal bıçak takımı donmuş parmaklarından düştüğünde tabağa çarpıyor. Çıplak yüzlü, ıslak saçları havluyla sarılmış ve üzerinde bir otel bornozu var, yaklaşık yirmi yaşında görünüyor.

"Ciddi misin lan sen?"

"Tabii ki ciddiylim." Elindeki iPad'i gösteriyorum. "Hepsi orada."

Tekrar bana bakmadan önce aşağıya bakıyor ve ekranı tarıyor. "Nasıl ... ne zaman ... neden?"

"Çünkü sen kazanmaya geldin ve ben de ihtiyacın olan bilgiyi toplayacak kaynaklara sahiptim." Aramızdaki köpüklü suya uzanıyorum ve bardağını dolduruyorum.

"Ama *nasıl*?"

"Yapmalarını istediğim şeyi yapmaları için birçok insana çok iyi para ödüyorum." "I . . . Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Aslına bakarsan, sabah dinlenmiş olarak uyuyabilmen için yapman gereken bir sürü ev ödevin var." O bana bakmaya devam ederken ben çatalımı elime alıyorum.

"Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Teşekkürü gerek yok. Seni parlatacağımı söylemiştim ve öyle de yapıyorum."

Ne diyeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilemiyorum. Beni tamamen şaşırttı. Bu aynı zamanda hayatımda birinin benim için yaptığı en düşünceli şeydi.

"Yine de teşekkür ederim. Bu inanılmaz bir şey. Gerçekten inanılmaz."

Masadan kalkıyorum, yemek artık hiç ilgimi çekmiyor ve çatı katı süitindeki dört kanepeden birine uzanıyorum.

MARTIN KRAUSE etiketli ilk dosyaya dokunduğumda Forge'un gümüş çatal bıçak takımı tıkırıyor. Tüm turnuvayı kazanmak için en büyük favorilerden biri. İşte o zaman oyuncuların bilgilerinin alfabetik olarak değil, rekorlarına ve beceri seviyelerine göre sayısal olarak sıralandığını fark ediyorum.

Vay anasını. Forge'un adamları iyiymiş.

Bilgilerin içine dalıp Krause'nin bilinen ve daha önce kimsenin bahsettiğini duymadığım tek hikayesini okuyorum. Blöf yaparken kürdanını oynatmayı bırakıyor ve ağzının sağ tarafına yerleşmesine izin veriyor.

Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak ilk video klibi izliyorum. *Kahretsin, bunu asla tahmin edemezdim.* Adam kürdanını sürekli hareket ettiriyor, bu da takip etmeyi imkânsız hale getiriyor. Duraklama neredeyse fark edilmiyor ama orada.

Hafızama kaydediyorum. Yarın sabah hepimiz sıfır noktasında başlıyoruz. Oyuncular masalara rastgele oturtuluyor, öyle ki her bir ağır topun ilk turda aynı masada oynaması pek olası olmasa da tamamen mümkün.

Dosyayı kapatıp bir sonrakini açıyorum.

Chen Yang. Yıllar önce hâlâ yeraltı piyasasındayken onunla bir kez oynamıştım. Tüm masayı katletmişti ve ben de geceyi zar zor kazancımı koruyarak atlatmıştım. Tek bir ipucu bile bulamamıştım.

Ama işte oradalar, önümdeki sayfada sarı renkle vurgulanmışlar. *Dilinin ucuyla ağzının köşesine dokunup*

blöf yapmadan önce. Özellikle iyi bir ele sahip olduğunda, bahse girmeden önce son bir kez kontrol etmeden önce kartlarına mümkün olduğunca uzun süre bakmaktan kaçınır.

Bu lanet olası bir keşif.

Forge ayağa kalktı ve ben de yukarı baktım. "Bırak yardım edeyim."

"Çok şey yaptın. Adamlarına ne kadar ödediğini bilmiyorum ama bu bir altın madeni. Keşke hepsini incelemek için daha fazla zamanım olsaydı."

Saatine baktı. "İkiye kadar uyumuş olmalısın, daha geç değil. Dosyaları bana da gönderdiler. Bölüşeceğiz ve fethedeceğiz. Yarın her maça çıkmadan önce sana bir şans öpücüğü vereceğim ve senin öğrenmediğin ama benim öğrendiğim her şeyi anlatacağım."

Sırıltışımın büyüklüğünden yüzüm acıyor. "Kulağa lanet olası bir dahi gibi geliyor."

"Pek sayılmaz. Bu takım çalışması. Birlikte yenilmeziz."

SAATLER SONRA, başım düşüyor ve tablete olan hakimiyetimi kaybediyorum. Kucağıma düştüğünde Forge onu yerden alıyor.

"Bu gecelik bu kadar yeter. Uyuman gerek."

"Sadece birkaç dakika daha," diyorum, esnerken gözlerimi açmak için mücadele ediyorum. "Uyu, Indy. Gerisini ben hallederim. Yarın hazır olursun. I

Söz veriyorum."

Güçlü kolları bedenimin altından kayıyor ve

beni kaldırıyor. Onun sıcaklığına doğru

kıvrılıyorum. "Senin de uykuya ihtiyacın var."

"Uykusuz kalmaya alışkınım. Ben iyi olacağım."

"Ama-" Söyleyeceğim her şey dudaklarını dudaklarıma bastırmasıyla sustu.

"Uyu, Ace. Biz hallederiz."

Daha önce de gurur duymuştum. Mesela ilk balığımı yakaladığımda Isaac saçlarımı karıştırmış ve bana balığı nasıl temizleyeceğimi ve akşam yemeği için nasıl kızartacağımı öğretmişti. Ya da ilk kez bir kargo gemisi satın aldığımda Isaac'ın yüzünde onay ifadesi belirmişti. Mal varlığım milyar dolar sınırına ulaştığında, mirasının iyi bir idarecisi olduğum için bana yukarıdan gülümseyeceğini biliyordum.

Ama şu anda Indy'nin ilk oyununu kötü şöhretli Chen Yang ile masada süpürmesini izlerken duyduğum gururu hiç duymamıştım. Onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını anlayan adamın sakın yüz hatları her elde daha da sertleşiyor. O bir canavar. Kurnaz, ama bir yandan da masadaki diğer oyuncular sanki radarında hiç yoklarmış gibi idare ederken, bahis oynama ve onu kışkırtma stratejisinde zekice.

Bu pokerde bir ustalık dersi ve masanın etrafındaki kalabalık öyle bir noktaya ulaştı ki insanlar Indy'yi daha iyi görebilmek için itişip kakışıyor. Cesur mor saten elbisesi akşam için daha uygun, ama o bunu kraliyet ailesi gibi giyiyor.

Oyun bittiğinde masadaki diğer oyuncular ayağa kalkıyor ve alkışlıyor - Yang hariç hepsi. Utanç içinde başını öne eğiyor, muhtemelen alışkın olmadığı bir duygu bu.

Indy izleyenlere el sallıyor, fişlerini topluyor ve uzaklaşıyor. Goliath tepsileri almak için hemen yanına geliyor ve beni bulmak için kalabalığı tararken hiç soru sormadan tepsileri ona uzatıyor. Beni görür görmez, daha iyi görebileceğim kalabalığın hemen kenarında dururken, uzun topuklu ayakkabılarıyla tek bir adımı bile kaçırmadan bana doğru koşarken dudaklarında göz kamaştırıcı bir gülümseme belirliyor.

Kendini bana doğru fırlattı. "Ben kazandım! Chen'e karşı!"

Onu kollarımla yakalayıp havaya kaldırırken, daha önce hiç hissetmediğim bir sevinç tüm benliğimi dolduruyor.

"Sadece kazanmakla kalmadın, zavallı piçi o kadar kötü eğittin ki bir daha yüzünü göstermeyebilir."

Indy bir çılgılık atıyor ve ben onu döndürüp yaklaşan kalabalıktan uzaklaştırıyorum. Biz bir köşeye kaçarken Donnigan ve Goliath onları uzakta tutuyor.

Indy'yi ayağa kaldırıyorum ve Noel'deki bir çocuk gibi zıplıyor.

"Bunun olduğuna inanamıyorum. İlk maçımdı."

"Müthiş bir sıçrama yaptın." Son birkaç saattir Indy Yang'i mahvederken gülümsemekten yanaklarım acıdı.

"Kararsızdım. Kazanmasına izin verebilir ve uyuyan bir oyuncu olarak kalabilirdim ama bu odadaki çok fazla insan beni ve itibarımı zaten biliyor. Muhtemelen benim onları incelediğim gibi onlar da beni incelemişlerdir."

"Yani *siktir et* dedin ve onu ezdin mi?"

"Evet ve inanılmaz bir histi." Eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bunu mümkün kıldığın için teşekkür ederim."

Indy'nin beni sormadan öpmesine alışabilecek miyim bilmiyorum ama o anda bunu asla hafife almayacağıma yemin ediyorum.

"Hepsi senin sayende oldu, Ace." Bir kolumu beline doluyorum. "Hadi sana biraz yemek ve su verelim ve bir sonraki oyun için seni aşağı indirelim."

SABAH, günün geri kalanının gidişatını belirliyor. Indy her masada sağlam bir şekilde kazanır. Bir favori daha çıkarır ve birçok orta liste adayını siler süpürür. Odadaki hiç kimse gözlerini ondan alamıyor, en azından ben.

Son kart da dağıtıldığında, onun fişlerini almak ve Goliath'a vermek için içeri giriyorum.

"Seninle konuşmak isteyen insanlarla dolup taşmak üzeresin ve şu anda ihtiyacın olan şey bu değil." Bunu kulağına fısıldıyorum, saçlarından narenciye kokusunu alıyorum.

Son maçta duruşu bozulmaya başlamıştı ve kimse fark etmese bile gün boyu süren etkinliğin ona zarar verdiğini biliyorum.

"Tanrım, kimseyle konuşmak istemiyorum. Ben konuştum. Beynim lapa."

Başımı Goliath'a doğru salladım ve o ve Donnigan etrafımızda koruyucu bir bariyer oluşturdular. "O zaman seni odaya götüreceğiz ve burada rahatlayabilirsin."

küvette."

"Ama benim de çalışmam lazım."

"Sen küvette rahatla, ben de yardım edeyim."

Cevap vermek yerine, bana bir öpücükle daha teşekkür ediyor.
çetele.

Bates çatı katının kapısını açtığında, yemek kokusu midemi guruldatıyor. Forge beni bütün gün tok ve susuz tutmuş olsa da son oyun bitmek bilmedi. Biraz sessizlik ve ellerimde kart ve fiş kalmaması için can atıyordum.

Forge kapıda duraksıyor, kapıyı arkasından kapatmadan önce adamlarına emirler veriyor.

Çoktan aç bir canavar gibi yemeğe saldırmıştım ama umurumda bile değildi. Benim makarna tabağımın karşısındaki masada Forge sırtarak bifteğini kesiyor. *Belli ki o da umursamıyor.*

"Kahretsin, bu çok güzel." Taze sebzeler hafif ve gevrek kalmasını sağlıyor ama tavuk ve erişteyi kaplayan sos çok lezzetli. Yutkunurken bir ısırık daha alıyorum.

"Sana iki tatlı söyledim. Çikolata sevip sevmediğinden emin değildim. Holly ve Karas'la dışarı çıktığımızda meyveli dondurma seçmiştin, ben de riske girmedim," diyor ağzına bir parça biftek atmadan önce.

"Tatlı da mı? Seni yanımda tutabilirim Forge." Bu yorumu bir şakaymış gibi yapıyorum ama değil.

Eğer adamın *bu* hali gerçek haline yakınsa, buna alışabilirim. Ona. Önemli olduğumu hissetmeye. Bana değer verdiğini, beni olduğum gibi gördüğünü ve takdir ettiğini hissetmeye.

Şu anda beynimde dönüp duran tüm duygulara kapılmaktan korkuyorum ve bunun yerine, kazandığım günün keyfini çıkarmaya devam etmek istiyorum. Bu Forge'a çok bağlanırsam, işler artık eğlenceli ve eğlenceli olmadığında tekrar ortadan kaybolacağından korkuyorum.

Bunu hayatta bir kez yaşanacak bir deneyimmiş gibi içime çekeceğim.

Forge duraksıyor, çatal bıçağı hâlâ tabağının üzerinde. Bir şey söylemek ister gibi bana bakıyor ama dudakları kıpırdamıyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum.

"Hayır, bir şey yok. Seninle gurur duyuyorum, Indy. Hem de çok gurur duyuyorum."

Duymayı beklemediğim bu sözler yumuşak ve içten bir tonda çıkmıştı. Gözlerimde, gözyaşlarının habercisi olduğunu bildiğim bir yanma hissi uyandırıyorlar ve onları uzak tutmak için birkaç kez gözlerimi kırıştıyorum.

En son ne zaman Alanna ya da Summer dışında biri benimle gurur duyduğunu söylemişti? Asla.

"Son on sekiz saat içinde yıllardır hatırlayamadığım kadar eğlendim. Bunun için teşekkür ederim. Bana hayatımda adamdan, teknelerimden ve işimden daha fazlası olduğunu gösterdiğin için."

"Gemiler." Karas'la konuşurken yaptığı gibi düzeltiyorum ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için ona bir göz kırpıyorum. "Ve gerçekten mi?"

Gümüş çatal bıçak takımını tabağa indiriyor ve elleriyle masanın kenarını kavıyor. "Evlenmeyi hiç planlamamıştım ama sanırım bunun nedeni senin gibi bir kadının varlığından haberdar olmamamdı. Sen hayatta bir kez bulunabilecek birisin India. Senin kocan olmaktan gurur duyuyorum."

Kahretsin. İstemesem de gözyaşlarım akıyor. Çatalımı bırakıp peçetemi yüzüme götürerek onları siliyorum.

"Öyle demek istemedim-" Bana vermek için peçetesine uzandı.

Özür dilemesine fırsat vermeden elimi salladım. "Sorun sen değilsin. Ben sadece Sanırım uzun ve zorlu bir gün geçirdim ve gözyaşı kanallarım da egzersiz yapmaları gerektiğine karar verdi." Gözyaşlarımı siliyorum ve peçeteyi indiriyorum.

"Yapmak istediğim son şey seni ağlatmak. Benim hakkımda neye inanırsan inan, bunun bir gerçek olduğunu bil."

Gözyaşlarım kuruduktan sonra peçeteyi tekrar kucağıma bırakıyorum. "O kadarını biliyorum. Seni henüz çözememiş olabilirim ama bunu biliyorum."

Grand Prix'nin son gününe Sofia Russo'dan üzerime ikinci bir deri gibi oturan altın rengi denizkızı tarzı bir elbiseyle giriyorum.

Sırtımda bir hedef tahtası da olabilir çünkü herkes beni izliyor. Taktiklerim her zaman radarın altında kalmaya -çünkü çoğu erkek poker oyuncusu kadınları küçümseme eğilimindedir- ve eğer bu başarısız olursa dikkat dağıtmaya dayanıyordu.

Ancak bu turnuva için taktiklerim değişti. Bunun yerine kendimi bir yıkım topu gibi hissediyorum, önüme çıkan her şeyi ezip geçiyorum, ama daha zarif ve daha iyi giyinmiş olarak.

Görevler açıklandı ve Forge beni masama kadar takip etti, Donnigan ve Goliath da iki yanımda. Nereye gidersek gidelim, insanlar bizi izliyor.

Forge'dan önce bu beni çıldırtırdı ama şimdi umurumda bile değil.

Gece ikiye kadar ayakta kaldık, kalan oyuncuların ve tüm anlattıklarının ve bugün bana yardımcı olabilecek her şeyin üzerinden geçtik. Beklentilerimi düşük tutmak ve egomu kontrol altında tutmak için çok çalışıyorum ki dünkü büyük galibiyetlerden sonra bu çok zor.

Finaller için masa başka bir odada kurulmuş durumda ve bugün masadaki yerimi hak edeceğim. Ellerimi önce oturacağım sandalyenin arkasına koyuyorum ama gözlerimi kapattığımda şimdiden kazanan olarak ayağa kalktığımı ve bir sonraki tura geçtiğimi hayal ediyorum. Bu yıllar önce öğrendiğim küçük bir numara ve La Reina'daki gece o kadar telaşlıydım ki yapmayı unuttum ... ve kaybettim.

"Kıçını tekmele, Ace. Bu iş sende." Forge yanağımı öpmek için eğildi, ben de ona ağzımı vermek için döndüm.

Belki de o gece hiç kaybetmedim. Belki de kader kontrolü ele aldı ve beni yeni bir yola soktu. Artık aşık olmaktan o kadar da korkmadığım bu adamı da içeren bir yol. Belki . . . belki bu gerçekten işe yarayabilir.

Forge geri çekildiğinde dudaklarında kırmızı bir leke var ve başparmağıyla silmek için uzanıyorum. Çok evcimen bir hareket gibi geliyor ve bu beni mutlu ediyor.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye soruyor başparmağıma bir öpücük kondururken.

"Her şey için."

Yarı final maçımı kazandıktan sonra Jericho beni kaldırıp havaya kaldırıyor, tıpkı geldiğimizden beri her kazandığımda yaptığı gibi. Bu, oyunlar için memnuniyetle devam ettireceğim yeni rutinimin bir parçası.

Yemeğimizi yiyoruz ve bu akşam final başlamadan önce daha uzun bir molam var, bu yüzden masada benimle birlikte oturacak oyuncularını incelemeye geri dönüyorum. Jericho bir telefon görüşmesi yapmak için mazeret bildiriyor ve arayanın babam olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Öfke ve kızgınlıkla dolmak yerine, her şeyden çok merak ediyorum. *Onunla tanışmak istiyor muyum?* Bu, düşünmek istediğim bir seçenek mi?

Çalışmaya geri dönerken bunu aklımdan çıkarıyorum, çünkü zafer yolumda duran kalan oyundan dikkatimi dağıtmak istemiyorum. Belevich'in yan bahsini de unutmadım. Eğer kıçlarını tekmelemeye devam edersem, buradan daha da zengin bir kadın olarak çıkacağım. *Belki Jericho o zaman yemek ısmarlamama izin verir.*

Evet, kafamdaki Jericho yine o. Görünüşe göre bu sadece mutlu olduğum ve ona kızmadığım zaman oluyor. İşte o zaman Forge oluyor, mantıksız davrandığında ne kadar sert görünüyorsa o kadar sert.

Telefonu kömür grisi takım elbise pantolonunun cebine sokarak odaya dönüyor ve ben onun temkinli ifadesini tam olarak okuyamıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda."

"Anlaşmayı yaptın mı?"

Bana doğru ilerliyor ve kanepede kıvrıldığım yerin önünde çömeliyor. "Bunu söylerken patronluk taslamıyorum ama şu anda bunun için endişelenme. Olması gereken yere odaklan. Diğer her şeyi bu gece konuşabiliriz."

Bu tam da ihtiyacım olan ama o söyleyene kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir yanıtı. Yine kendimi ona teşekkür ederken buldum ve onu daha da takdir ettim.

"Hazır mısın?" Dudaklarıma ya da yanağıma bulaşacağını bildiğim rujunu tazelediği banyonun kapısından soruyorum ve bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Aslında zorlansaydım, muhtemelen bayıldığımı söylerdim. Çünkü herkesin görmesi için onu işaretlemeyi sevdiğim kadar, onun da kendi izini bırakmasını seviyorum.

Ayrıca Karas'a en sevdiği viskiden bir kasa borçluyum. Neredeyse tamir edilemeyecek kadar berbat durumdaydım ve o tavsiyeleri ve tecrübesiyle kıcıımı kurtardı.

Indy bana gülümsemek için dönüyor, sarı saçları omuzlarına dökülüyor ve dudaklarındaki kırmızı, onu giyen kadın kadar cesur.

"Hiç olmadığım kadar hazırım. Oyunlarının her ayrıntısını kafama kazıdım ve şimdi sadece gidip onları ezmek ve sonra seninle kutlamak istiyorum . . ve Kraken." Sikimden en sevdiği lakapla bahsederken göz kırptıyor ve göğsüm gülmekten titriyor.

Onu bu kadar mutlu etmek için yapmayacağım şey olmadığını biliyorum... çünkü bu beni de çok mutlu ediyor.

"Kraken ve ben bunun mükemmel bir plan olduğu konusunda hemfikiriz."

O bana doğru yürürken, cebimden Bates'e bugün öğle yemeğinde aldığım küçük bir kutu çıkarıyorum.

"Bu arada, bu senin için." Kutuyu uzattığımda siyah kadifeye bakmadan önce gözlerini kırptırdı.

"Nedir bu?"

"Bir hediye."

Tekrar bana bakarken başını eğiyor. "Ne tür bir hediye?" "Senin açtığın türden."

"Ukala," diye mırıldanıyor Indy, sonunda hediye benden alıp kapağını açıyor ve gözlerinin çivit rengiyle mükemmel uyum sağlayan iki tanzanit küpe ortaya çıkıyor. Kesik kesik bir nefes veriyor ve umarım çuvallamamışındır.

"Elmaslar bariz bir seçim olurdu ama bunları daha çok seveceğini düşündüm."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşmeden önce titriyor. "Kesinlikle mükemmeller. Nereden bildin? Çünkü kesinlikle daha çok beğendim."

Küpeleri, onları tutan yastıklardan çıkarıyorum ve birini uzatıyorum. "Çünkü seni öğreniyorum ve bu şimdiye kadar çalıştığım en büyüleyici konu." Küpeyi benden alırken eli titrediğinde, havayı yumuşatmam gerektiğini anlıyorum. "Ara sıra sinir bozucu ama her zaman sikilebilir olduğundan bahsetmiyorum bile."

Altın küpesini çıkarıp yerine takarken attığı kahkahayla omuzları kalkıyor.

Indy'nin tanzanit küpeleri takılır takılmaz, ona finallerin yapılacağı odaya kadar eşlik ediyorum ve yol boyunca vızıldayan telefonumu görmezden geliyorum.

Kapıya vardığımızda Goliath koluma dokunuyor. Telefonuna bakıyordu.

"Efendim, cevaplamanız gereken bir arama var."

"Şimdi olmaz. Hiçbir şey bundan daha önemli değil."

Indy dönüyor ve bana göz kırparak gülümsüyor. "Aramanı yap, Jericho. Sadece maçı kaçırma. Kazandığımı görmeni istiyorum."

Goliath ve Bates peşimdeyken odaya giriyorum. Belevich çevrede duruyor ve ben omuzlarım geride, göğüslerim dışarıda ve kendimi tamamen durdurulamaz hissederek ona doğru yürüyorum.

"İyi oynadınız Bay Belevich."

Rus, alametifarikası olduğunu tahmin ettiğim Beluga Noble votka bardağından kayıtsızca bir yudum alıyor. "Sizin kadar iyi değil, Bayan Forge." Etrafına bakınıyor. "Kocanız nereye kaçtı?"

Elimi yeni küpelerimden birine götürüp gülümsüyorum. "Hemen dönecek. Merak etmeyin."

"O senin uğurun gibi görünüyor. Onu şimdi kaybetmeni hiç istemem."

Belevich'in ses tonundaki bir şey kafamda alarm zillerinin çalmasına ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Ne demek istiyorsun?"

Rus bir yudum daha alıyor, serçe parmağındaki altın mühür yüzük ışıktaki göz kırptırıyor. "Hiçbir şey. Umarım ikiniz için de iyi olur. Ama ben daha çok bahsi benim kazanacağımı umuyorum."

Arkamdan bir hava akımı geliyor ve döndüğümde başka bir yüksek roller oyuncusunun özel güvenliği gibi görünen siyah takım elbiseli dört adamın kapıdan çıktığını görüyorum. Goliath kısa bir mesafe arkalarından geliyor, geriye sadece Belevich'le sohbetimi bitirmemi bekleyen Bates kalıyor. Jericho'yu arıyorum ama göremiyorum.

"Onlara bu kadar yakından bakma. Dikkatlerini çekmek istemezsin," diyor Belevich kısık bir sesle ve bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Güvenliğinizin takip ettiği şu adamlar. Onları takip etmemeli. Diğer tarafa doğru yürümeli."

Ne haltlar dönüyor burada? Goliath gözden kaybolurken az önce hissettiğim ürperti tenime yayılıyor.

"Kim bunlar?"

"Bratva. İçlerinden biri oynuyordu ama son raundu bana kaybetti." Belevich homurdanıyor ve bu gerçekle gurur duyuyormuş gibi görünüyor.

"Onlar için benden ya da Goliath'tan daha fazla endişelenmen gerekmez mi?"

Kolalı beyaz gömleğinin yakasını, boynundaki kanat dövmesinin dış hatlarını görebileceğim kadar aşağı çekiyor. İşte o zaman İbiza'da Belevich'in Rus mafyasıyla bağlantıları hakkında dolaşan söylentileri hatırlıyorum.

"Tabii ki hayır." Rus aksanı kalınlaşıyor. "En azından böyle bir şey için."

"Nereye gidiyorlar?" Yutkunuyorum, etrafımı saran korku dallarının güçlenmesini engellemeye çalışıyorum.

"Muhtemelen votka içmeye." Kadehini selam verir gibi kaldırıyor, ben de zoraki bir gülümsemeyle geçiştiriyorum.

Benimle taşak mı geçiyor? Beni oyundan düşürmeye mi çalışıyor? Tabii ki öyle ve ben de buna kanıyorum.

Ne yaptığını anladığımı ve bunun işe yaramayacağını söyleyen bir baş hareketiyle Belevich'ten uzaklaşıyorum.

"Masada görüşürüz, Belevich." "Ben de öyle, Kraliçe Midas."

Nefesime odaklanarak tüm huzursuz duygularımı dışarı atmaya çalışıyorum ama tamamen yok olmuyorlar. Goliath odaya dönüyor ama Jericho'dan hiçbir iz yok.

Bir terslik var. Ama o zaman Goliath Jericho'yla birlikte olmaz mıydı? Rastalı deve bakmak için omzumun üzerinden bakıyorum ama o hiç kıpırdamadan duruyor ve bana hiçbir şey söylemiyor.

Aşırı tepki veriyorum. Hiçbir sorun yok. Jericho sadece geç kaldı.

Kartlar dağıtıldı ve diğer oyuncular dışında her şeyi unutarak oyuna daldım.

Ben *kazandım. Ben kazandım. Kazandım amına koyayım!*

Sandalyemden fırlıyorum ve Jericho'nun kollarına atılmak için dönüyorum... ama o orada değil. Goliath da gitmişti. Herkes etrafımda toplanıp tezahürat yaparken ve Dom şişelerini patlatırken Bates fişlerimi almak için içeri dalıyor.

Masanın diğer ucundan Belevich artık boş olan votka bardağını birazcık kaldırıyor. Son elin başlarında pas geçmişti, bu beni o zaman şaşırtmıştı ama şimdi daha az umursayamazdım.

"Forge nerede?" Bates'e soruyorum, içimi bir korku kaplıyor. "Burada olacağını söylemişti. Onu kaçırdım mı?"

Bates başını sallıyor. "Hayır. Sanırım bir işim çıktı. Goliath son eli kaçırmazın diye yirmi dakika kadar önce onu kontrol etmeye gitti. Ona ne olduğunu ben de bilmiyorum."

Kalbimin her atışında damarlarımda dehşet dolaşıyor.

Bates'in kolunu kavradım. "Bir sorun var. Maçı kaçırmazdı. Tüm bunlardan sonra olmaz."

"Bayan Forge, sizi bırakamam. Bunlar benim emirlerim."

Onu daha sıkı sıkıyorum. "Sana *şimdi* emir veriyorum. Seni kendim kovmadan önce git lanet kocamı bul." Tutuşumu bırakıyorum ve onu itmeden duruyorum.

"Bayan Forge-"

"Bir oda dolusu insanın içinde tamamen güvendeyim ve televizyonda büyük bir çeki kabul etmek üzereyim." Ses tonum kırılmıştı çünkü lanet olası sabrımı kaybetmiştim. "Gidip onu bulursan ve önümüzdeki on dakika içinde kışını kaldırıp buraya gelersen bana hiçbir şey olmayacak. Şimdi fişlerimi al ve *git*."

Bates tartışmak istiyor ama grand prix'nin organizatörü aramıza giriyor ve şampanya dolu kristal bir kadeh uzatıyor. Arkadan mikrofon taşıyan bir yorumcu geliyor ve bana sormaya başlıyor

oyunum ve böylesine prestijli bir turnuvayı kazandıktan sonra nasıl hissettiğim hakkında sorular soruyorlar.

İkisine de ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yok çünkü beynim saatte bir milyon mil hızla diğer yöne doğru koşuyor. Kısa ve tatlı tutuyorum, dev çeki kabul ederken kameraya gülümsüyorum. Nihayet sahneden inip kalabalığın arasına karıştığımda Bates hâlâ dönmemişti.

Ne haltlar dönüyor burada?

Asansöre ulaşip çatı katının düğmesine basana kadar el sıkışarak ve hesabı bir kalkan olarak kullanarak kalabalığın arasından ilerliyorum.

Neyse ki küçük çantama süitin anahtar kartını ve rötuşlar için rujumu koymuştum. Çatı katındaki asansörden çıkıp önümdeki halının üzerine yayılmış iki adam görene kadar paniğe kapılmadım.

"Hayır!" Koridorda koşmaya başlıyorum ve boynu garip bir açıda olan Bates'in yanında kayarak duruyorum.

Aman Tanrım. Ölmüş. Ölmüş.

Bir sonraki forma koşuyorum. Bu Donnigan. Nabız var mı diye kontrol ettim. Ölmüş.

Ben de.

Kapıyı açmak için anahtarı kaydırırken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Jericho!"

Oturma odasını taradım. Tamamen dağıtılmış. Masalar devrilmiş, ve konsol masasının üzerindeki ayna parçalanmış. Kırılan cam parçalarının arasına koyu kırmızı izler karışmıştır.

Goliath yerde yüzüstü yatıyor ve yanındaki halıda koyu bir leke yayılıyor.

"Hayır! Hayır!"

Ayağa kalkıp etrafımda dönüyorum, başım vücudumdan daha hızlı dönüyor ve tökezleyerek yatak odasına giriyorum. Orası da darmadağın. Yatak örtüsü yok ve halının üzerinde koyu bir leke var. Kâğıtlar odanın her tarafına dağılmış ve bavullarım fırlatılıp atılmış.

Banyoya koşarken kulaklarımda kan uğulduyor ama banyo boş. Jericho'dan hiçbir yerde iz yok.

Jericho nerede? İçimden çığlık atıyorum ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor.

Kapıya doğru koşuyorum, ciğerlerim yanıyor ve koridorda hızla ilerlerken midem ayaklarıma dolanıyor. Asansör düğmesine basıyorum ve kapılar açılırken onlara doğru koşuyorum.

Ama boş değildi.

Belevich içerideydi.

"Kazancının geri kalanını alamadan gittin."

Kürek kemiklerim karşı duvara çarpana kadar tökezleyerek geri çekilirken Belevich bakışlarını üzerimde yoğunlaştırıyor, etrafımda herhangi bir silah ararken başımı ileri geri sallıyorum. Ama hiçbir şey yok. Lanet bir vazo bile yok.

"Senin derdin ne lan?" Yüz ifadesi bir şaşkınlığa dönüşüyor.

"Benden uzak dur. Benden hemen uzaklaş."

Asansörün kapıları kapanmaya başlar ama Belevich bir eliyle onları durdurur. Dışarı adımını atıyor, dikkati asansörden çıkar çıkmaz düşürdüğüm büyük boy çeke takılıyor.

"Ne oldu?"

"Bunu onlar mı yaptı? *Bunu senin adamların mı yaptı?*" Sesim düzensiz bir çılgılık olarak çıkıyor ve Belevich bana lanet olası aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Ne yaptılar?"

Koridorun aşağısını işaret ediyorum. "Öldür onları ..." Sözlerimi tamamlayamadan sesim kesiliyor. "Ve kocamı al."

Indy ve Jericho'nun hikayesi Forge üçlemesinin son kitabında sona erecek, [*Heart of the Devil*](#), 12 Mart 2019'da piyasaya çıkıyor. [*Sevtanın Kalbi*](#) şimdi başlığa tıklayarak ön sipariş verebilirsiniz.

Creighton ve Holly'nin hikayesini nerede bulabileceğinizi merak ediyorsanız, onları Kirli Milyarder Üçlemesi'nde bulabilirsiniz. Birinci kitap [*Kirli Milyarder*](#)'e bir göz [atmak için okumaya devam edin.](#) [*Kirli Milyarder*](#) tüm perakendecilerde ücretsizdir.

Başlığa dokunarak hemen indirin.

[Haber bültenime](#) kaydolmak ve abonelerim için sakladığım özel içerikleri almak için [buraya tıklayın.](#) Ayrıca her ay ücretsiz bir kitap hediye ediyorum!

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni BookBub'da takip edin!](#)

Yeni yayın uyarıları için beni [Amazon'da takip edin!](#)

KİRLİ MİLYARDER SNEAK PEEK

BİRİNCİ BÖLÜM Holly

COUNTRY YILDIZI JCHUGHES BİR HORUZ İLE SERT BİR YER ARASINDA KALDI

Bunu kız arkadaşı Holly Wix'e ve hayranlarına nasıl açıklayacak?

"O iki yüzlü orospu çocuğu ..."

Süpermarketimdeki kasa kuyruğunda belirgin bir şekilde sergilenen dedikodu gazetesinin ön sayfasına canlı renklerle sıçrayan manşete ve ona eşlik eden uygunsuz resme bakarken nefesimin altında tıslıyorum. İki ay içinde ikinci kez, "erkek arkadaşımın" başka bir kadınla açık bir şekilde tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlendiği bir resim, ancak bu sefer kadın dev bir siyah strapon takıyor.

Kâğıdın kenarları terli elimde buruşuyor ve önümdeki rafta duran tüm kopyalarla birlikte onu da lime lime etme dürtüsüyle savaşıyorum.

Kariyerimi daha gerçeğe dönüşme şansı bulamadan yok edecek.

Bir yıl demişlerdi. Bu şaka gibi "ilişkide" bir yıl geçirdikten sonra kendi çizgilerimi kazanacak, country müzik dünyasına adım atacaktım. Kabul ettiğim için beni istediğiniz kadar yargılayın, ama yepyeni plak şirketiniz sizi kaçmak için can attığınız taşra kasabasından çıkaracak sözleşmeye böyle bir şey koyduğunda, soru sormazsınız. Noktalı çizgiyi imzalıyorsunuz.

Ama gerçek yüzünüze soğuk bir tokat gibi iner ve bazı günler markette kuyrukta beklerken yüzünüze çarpar. Sonunda JC'yi bir adamla yakaladıklarında ne olur? İki tarafa da sallanma alışkanlığı olan ama erkekleri kadınlara tercih eden JC, Nashville'in en kötü saklanan sırrı haline gelmek üzeredir.

Ben Holly Wix, bir yıldız yaratma programının galibi ve JC'nin bir zamanlar etkileyici olan ama artık düşüşe geçen kariyerini canlandırmak için plak şirketi tarafından seçilmiş biriyim. Başlangıçta kontratıma koyduklarında çok önemli bir şey gibi görünmemişti. Gözleri parlayan hangi kız adının bir country yıldızıyla anılmasından heyecan duymazdı ki?

Safça beklediğim yıldızlığa giden tek yönlü bilet yerine, evdekilerin maaş çeklerini on iki paket ve kazı kazanlara harcayabilmelerinden daha hızlı bir şekilde tüm sektör şakalarının hedefi haline geliyorum. Ama bir tane var.

Bu rüya kariyeri canlı tutma şansım var ve dürüst olmak gerekirse, onu kurtarmak için yapmayacağım şey yok. Bu yüzden işler daha fazla kontrolden çıkmadan JC ile olan bu durumun çözülmesi gerekiyor.

Kamyoncu şapkamın yakasını aşağı doğru çekiştirerek, kasada çıldırdığımı fark eden olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum. Arkamdaki bir kadın güneş gözlüğünü bebeğinin ağzından çıkarırken dilini şaklatıyor.

Hay aksi.

Dilini şaklatması beni hedef alıyordu, dişsiz, mavi gözlü, gülümseyen bebeği değil. Şaşırtıcı bir şekilde yüzündeki ifade kızgın değil, sempatikti.

"Erkekler pisliktir, haksız mıyım? Ünlü olmak onları daha da ünlü yapıyor."

Zayıfça gülümsüyorum ve o devam ediyor. "Gazetelerde okuduğun her şeye inanma, bebeğim. Her zaman yüzde doksan beşi saçmalıktır. Muhtemelen fotoşoplanmışlardır. Eğer seni aldatıyorsa kafasını muayene ettirmeli."

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, şapkama, gözlüklerime, makyajsız olmama ve nispeten düşük şöhret seviyeme rağmen yüzünün her yerinde bir tanıma okuyorum. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum, ama garip ve sahte geliyor.

"Buna dedikodu gazetesi denmesinin bir sebebi var sanırım?" Ses tonuma biraz mizah katma çabamda başarısız olarak cevap veriyorum.

Başını sallıyor ve el arabasındaki yarım düzine şarap şişesini işaret ediyor. "Kulağa çılgınca gelebilir ama bir içkiye ve içini dökecek birine ihtiyacın var gibi görünüyor."

Markette tanıştığım bir yabancıyla dertleşmek mi? Bu delilik olurdu, tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile. Eğer yapsaydım, hikayenin "dedi ki" kısmı yarınki gazetelerde yer alırdı ve etiket beni öldürürdü

-Sözleşmenin ihlali ve sektörde kara listeye alınmanın acı verici ölümü.

JC'nin fotoğrafı gazetelere ilk çıktığında zaten birinci vuruşu kullanmıştım. Doğruca Homegrown Records'un ofislerine yürüdüm ve onlara şeytani anlaşmalarının buna değmeyeceğini ve JC'nin kariyerine kendi kariyerim pahasına yardım etmeyeceğimi söyledim.

Cevapları ne oldu? Eğer geri dönüp kıcımlı kaldırıp ofisten çıkmasaydım ve yüzüme bir gülümseme yapıştırmasaydım, beni turumdan çekip alacaklardı ve daha biri olma şansını yakalayamadan bir hiç olacaktım.

Kariyerim için haftanın her günü mücadele ederdim, ancak onu kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kaldığımda, geri adım attığımı ve şirkete boyun eğdiğimi söylemekten utanıyorum

Çizgi. Hayaliniz için sadece bir şansınız var. Gururumun ne kadarını yutmak zorunda kalırsam kalayım, bu benim vazgeçmek istediğim bir şey değil. Bu da beni dedikodu paçavrasına ve önümdeki kadına geri getiriyor.

Ona nasıl cevap verebileceğime dair tüm senaryolar beynimde dönüp dururken kasada aramızda garip bir sessizlik uzuyor. Sonunda gülümsüyor ve ifadesinde nazik ve bilgili bir şey var.

"Ne düşündüğünü biliyorum - hikayenin kendi tarafını kimseye anlatamazsın. Çok riskli." Elini kaldırıyor ve sol yüzük parmağındaki dev bir taş gösteriyor. "Ama ben sıradan biri değilim. Ben de magazin basınının ön sayfalarında yer aldım ve bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Aralarındaki en büyük reformcu azgınla on yıl evli kaldıktan sonra, bunların hiçbirine yabancı değilim. Üstelik kardeşlik yeminimi de asla bozmam."

Bakışlarım dev elmastan onun yüzüne yöneliyor. Makyajsız yüz hatlarını incelerken sonunda anlıyorum. "Sen Tana Vines'sın."

Tana Vines yaklaşık on yıl önce Yılın Kadın Country Sanatçısı seçildi ve kocası da bu süre zarfında en az dört ya da beş kez Yılın Şovmeni ödülünü aldı. Onlar country müzik efsaneleri. Gerçek bir güç çifti.

Elini uzatıyor ve ben de tamamen içgüdülerimle hareket ederek elini sıkıyorum. "Evet, benim," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Holly Wix."

İki şişe şarap içtikten sonra, Tana ve ben kapalı havuzun yanındaki şezlonglara yayıldık. Kapılı duvarların ardında, ortaokuldayken radyodan dinlediğim birinin huzurunda, aylardır kafamı dolduran tüm saçmalıkları nihayet dökme fırsatı buluyorum.

"Altı ay daha mı? JC'nin saçmalıklarına katlanmak için çok uzun bir süre. Kendi bacaklarını kapalı tutmaktan bahsetmiyorum bile. Tanrım, kızım. Bir sik almak için can atmıyor musun?" Tana sordu.

Dudaklarımdan mahcup bir kahkaha kaçtı. "Sanırım ipleri öğrenmekle oldukça meşguldüm."

"Şey, kahretsin. Bir sik için ölürdüm."

Başımı sallıyorum. "Şirketteki konumumu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum. İçimde bir his var, eğer resmim

JC'ninki gibi bir kâğıt yazsaydım, çifte standartlar beni o kadar hızlı kıcımların üstüne atardı ki, önce 'Bingo!' diye bağıramazdım bile."

Tana yan dönüyor ve bana bakıyor. "Muhtemelen gerçek bu, ama bu onu adil yapmaz. Onun kıcını korumalarının tek nedeni beş yıl öncesine ait ödül rafi ve ona yatırdıkları onca para. Sen mükemmel bir imaj destekçisisin. Ama haklısın, çizginin dışına çıkarsan harcanabilirsin."

Tana'yı zaten bir country idolü olarak görüyordum ama şimdi biraz kızlara vurulduğumu söylemeliyim. Hiçbir şeyi şekerle kaplamıyor ve bu, bir şey söyleyip tamamen farklı bir şey kasteden insanların dünyasında ferahlatıcı.

"Kim harcanabilir?"

Mick Vines içeri girdiğinde derin bir ses bilardo salonunda yankılanıyor. Yaşayan bir country efsanesi olan adam, şezlonglarımızın arasındaki masanın üzerinde duran boş şişelerden birini alıyor. "Ve lanet olsun, Tana. Yarım saattir seni arıyordum."

"Gemma nerede olduğumu biliyordu." Gemma'nın Tana ve Mick'in yatılı dadısı olduğunu öğrendim.

Mick şişeyi yere bırakırken Tana doğruldu ve eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"İşte. Ben de bunu arıyordum. Birazcık şekerim."

Tana elini Mick'in ensesine dolayıp onu bir öpücük daha için kendine çekerken başımı başka yöne çeviriyorum, bu seferki o kadar masum değil. Onların mahrem anına izinsiz girmemi umursamıyor gibi görünüyor. Ve bu an, bu karmaşanın içinde sıkışıp kalmamış olmayı daha da çok dilememe neden oluyor.

Onların sahip olduğu şeyi aradığımdan değil - çünkü gerçekten aramıyorum. Beş ya da on yıl boyunca bu tür bir sonsuza kadar mutluluk aramıyorum. Bunun için çok gencim ve odak noktam kariyerim, tam da on yaşından beri kurduğunuz hayale ulaşmanın kıyısında durduğunuzda olması gereken yer.

Ama o sınırdan bile, ben hala sadece ipleri şirketin elinde olan bir kuklayım. Altı ay oldu ve şimdiden onların istediği yöne çekilmekten bıktım usandım. Bu bağları kesip kendime gelebilseydim neler başarabilirdim? Ancak bu bağları kesmek, halihazırda başardıklarımın feragat etmek anlamına gelir ve bu bir seçenek değil.

Mick tekrar ayağa kalktı ve beni ilk kez fark etti. "Misafirimiz kim, bebeğim?"

Beni tanımaması, Tana'nın bağlantıyı kurmasından çok daha az sürpriz oldu. Dürüst olmak gerekirse, bu sektörde hâlâ bir hiçim. Önemli biri olmak için var gücümle çalışıyorum ve hayranlarım var ama Mick Vines'ın seviyesindeki biri için her zaman önemsiz biri olacağım.

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Holly Wix."

Uzattığım elimi sıkarken gözleri kısılıyor. "Adını duydum. Adını neden duydum?"

Onda en ufak bir tanıma belirtisi olması bile beni hayrete düşürüyor. Midem büyük dalgalar halinde dönüyor ve Tana araya girerek beni dudaklarımdan dökülmek üzere olan açıklamayı beceriksizce yapmaktan kurtarıyor.

"Holly'yi kasada yakaladım, o sırada bir dedikodu gazetesinin ön sayfasında kendini görmenin ne kadar kötü olduğunu konuşuyorduk."

Mick'in bakışları bilgiyle aydınlanmadan önce daha da daralıyor. "Wix. JC Hughes'un bugünlerde koluna taktığı genç ve seksi şey sensin."

Bu tanım beni utandırıyor, çünkü böyle tanınmak istemiyorum.

Ama şeytanla bir anlaşma imzaladığınızda böyle olur.

Tana oturduğu yerden onun kalçasını tokatlıyor. "Ve Boone Thrasher ile turneye çıkıyor çünkü Carrie ve Miranda'dan bu yana sahneye çıkan en ateşli yeni yetenek."

Onun bu kararlı açıklaması beni şaşkına çeviriyor ve karnımdaki gergin dalgalar gururla parlıyor.

Mick, siyah deri çizmelerinin topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Henüz şarkı söylediğini duymadım ama resmini gördüğüme eminim."

Yüzümü buruşturdum, gururum söndü.

"Sorun da bu zaten. Plak şirketi onu köşeye sıkıştırdı ve JC durumunu bir zorunluluk haline getirdiler. Bundan kurtulamaz," diye açıklıyor Tana.

Mick beni inceliyor. "Kiminle birliktesin kızım?"

"Homegrown. *Country Dreams*'i kazandığımda benimle sözleşme imzaladılar."

"Ah." Mick iki kez başını salladı. "Şimdi adını ilk nerede duyduğumu biliyorum. Ve muhtemelen kazandıktan sonra 'milyon dolarlık kayıt sözleşmeni' almak için bir şeytan pazarlığı imzaladın."

Bu bir soru bile değil. Mick oyunun nasıl oynandığını biliyor.

"Ya bu olacaktı ya da Kentucky, BFE'de bir bowling salonunda çalışmaya devam edecek ve asla şansımı denemeyecektim. En azından bu beni Nashville'e götürdü."

Elini kaldırır. "Savunmaya geçmenize gerek yok. Yargılamıyorum. Hepimiz buraya ulaşmak için gereken yolu izliyoruz, ama bu da

Sonuçlar. Bu JC saçmalığına daha ne kadar katlanacaksın? Sanırım imajını parlatmak ve iyi bir basın oluşturmak için onun koluna girip gülümsemen gerekiyor. Ayrıca, hepimiz onun birkaç yıldan uzun bir süredir kumarhane emekliliğinin eşğinde olduğunu biliyoruz."

Vay be. Mick gerçekten de oyunun nasıl oynandığını biliyor. Sanırım tüm tuzakları öğrenmeden Nashville'de onun kadar uzun süre kalamazsınız.

"Altı ay," diyor Tana. "Ve bu menajerlerimizin bizi bağladığı zamanki gibi değil. JC, Holly'nin kariyerine zarar verip vermemeyi umursuyor gibi görünmüyor."

Tana'ya bakmak için başımı çeviriyorum. "Bunu bilmiyordum. . ." Mick'e dönüp bakıyorum. "Gerçekten mi? İlişkiniz bir reklam gösterisi olarak mı başladı?"

Tana gülüyor. "Tabii ki öyle oldu. Yoksa neden böyle bir erkek fahişesiyle ilişkiye gireyim ki? Biraz sokak itibarına ihtiyacım vardı ve o da memeli her şeyle yattığı için basında yanlış bir şekilde yer alıyordu."

"Tanrım, bebeğim. Bu çok eski bir tarih ve biz bunu bir sebepten ötürü gizli tuttuk."

Tana, "Ben sadece bazen her şeyin yolunda gittiğini söylüyorum," diyor.

Mick başını sallıyor. "Bu konuşmanın amacına geri dönelim." Bakışlarını bana dikerek devam ediyor. "JC böyle devam ederse altı ay içinde boku yiyebilirsin. Şu anda senden yana sempati var, ama yatmaya ve kabullenmeye devam edersen, aptal gibi görüneceksin."

Tana tekrar kalçasını tokatlıyor. "Yardımcı olmuyor."

Kocası uzanıp onun elini tutuyor. "Kes şunu kadın, yoksa bu gece kışına daha sert şaplak atarım."

Tana'nın yüzü kıpkırmızı oluyor ve ben de tam olarak neden bahsettiklerini anlamaya çalışmadan bu yorumun peşini bırakmaya karar veriyorum.

Mick onun elini bırakıyor ve şarap şişelerinin arasına sıkıştırılmış dergiyi alıyor. "Aldatan sakin olduğu dergi bu mu?"

Tana başını sallayarak dergiyi Mick'in elinden alır. "Hayır, beni taşralı bir yıldız adayı için terk etmeye karar verirsen evleneceğim seksi milyarder sikli dergi bu."

Kapağına bir göz attım. *Forbes*'un bir nüshası ve kapakta aptalca yakışıklı, siyah saçlı bir adam var.

Başlıkta şöyle yazıyor: CREIGHTON KARAS REKABETİ EZİP GEÇTİ.

"Sen neden bahsediyorsun, kadın? Başka bir kadına bakarsam beni arkaya gömersin," diye homurdanıyor Mick.

Tana'nın lirik kahkahası duvarlarda yankılanıyor. "Aynen öyle ve bunu sakın unutma."

Daha yakından bakmak için dergiyi elinden kapıyorum. "Vay canına, kızım. Sakin ol."

Şarabın etkisiyle içgüdülerim köreliyor, aksi takdirde onun country müzik kraliyet ailesine ait huzurunda eğilip kalkmaya devam edecektim.

"Şşşt. Ona bakmam lazım." Bunu yapmak için neden sessizliğe ihtiyacım olduğundan emin değilim ama görünüşe göre içtiğim büyük şişe şarap ihtiyacım olduğunu söylüyor.

Adam muhteşem ama ukala ve kibirli görünüyor. Dergiyi çevirip açıyorum ve başka bir resmini bulana kadar sayfalarını karıştırıyorum.

Kazanıyorum çünkü kaybetmek bir seçenek değil.

-Creighton Karas

Beynimden geçen tek düşünce, o kazanırken onun ödülü olmayı ne kadar çok istediğim olduğunda gerçekten sarhoş olduğumu anlıyorum. *Bu da nereden çıktı şimdi?* Sanki ben böyle bir adamla ne yapacağımı biliyormuşum gibi. Benim ligimin o kadar dışında ki, komik bile değil.

Mick ve Tana'ya bakıyorum, bir kez daha dudaklar ve uzuvlar arasında kilitlenmişler.

Ve ... bu benim gitmem için bir işaret.

Dergiyi tokatlayarak kapatıyorum ve titrek bacaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Gitsem iyi olacak."

Tana Mick'ten uzaklaşıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Tatlım, hiçbir yere gitmiyorsun. Ben gidip bir misafir odası hazırlayayım. Seni sarhoş ettiğimden beri en azından bunu yapabilirim."

"Gerek yok. Eve gitmeliyim. Suyu ihtiyacı olan bir çiçeğim var. Ya da öyle bir şey."

Gözlerimi kısıyorum çünkü çiçeğimin ölü mü yoksa canlı mı olduğunu hatırlayamıyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır sulamamıştım. Görünüşe göre canlı ya da ölü olabilecek bitkiler hakkında çok fazla düşünüyorum ve dengeme konsantre olamıyorum çünkü öne doğru devrildim.

Mick uzattığı avucuyla beni yakalıyor. "Hadi tatlım. Seni bu gece yatırıyoruz. Farklı bir şey duymayacaksın."

Beni döndürüyor ve geniş malikâneye açılan kapıya doğru yürütüyor. "Ayrıca, görünüşe göre birinin seni alıp

Böylece bu kaltak endüstri tarafından çiğnenip tükürülmezsin. Karım eve başıboş hayvan getirecek biri değildir, o yüzden sende biraz korunmaya ihtiyaç duyan bir şeyler görmüş olmalı. Buna sahip olduğundan emin olacağız."

Gözlerim yanıyor ve beklenmedik gözyaşlarımı geri kırıyorum. Altı aydır bu şehirdeyim, aslında arkadaşsızım ve görünüşe göre bir gecede, tanışma şansım olacağını hiç düşünmediğim iki kişi tarafından evlat edinildim.

"İyi geceler Holly. Sabah görüşürüz tatlım," diye sesleniyor Tana arkamdan.

Sahnede durduğum o keyifli anların dışında, aylardır ilk kez yüzümde gerçek bir gülümseme var ve kendimi bir yere ait hissediyorum.

Çok uzun sürmüyor.

Dirty Billionaire tüm perakendecilerde ücretsiz. Başlığa dokunarak hemen indirin.

MEGHAN MARCH'TAN DA

FORGE TRILOGY:

Şeytanla Anlaşma

Şeytanın Şeytanın

KalbiŞansı

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

Günahtan Daha

Zengin Günahtan

Günah Kadar Suçlu

AlmakZevk

DAĞ TRILOGİSİ:

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan

Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ

Vahşi Prens

Demir Prenses

Haydut

Kraliyet

SERİNİN ALTINDA:

Bu Maskenin Altında

Mürekkebin Bu Bu

Altında Bu Zincirlerin

Altında Altında Altında

Altında Gerçeğin

Altında Yaraların Bu

Yalanların Bu Gölgelelerin

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkle

r

EDEPSİZ KIZ DÜETİ

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Hard Charger

STANDALONES:

Beni Geri Götür

Kötü Karar

YAZAR HAKKINDA

Şirket avukatlığından romantizm yazarlığına geçiş, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* oksatan yazarı Meghan March'ın asla pişman olmayacağı bir inanç sıçramasıydı. Otuzdan fazla kitabı yayınlanan yazar, dünyanın dört bir yanındaki romans severlere neredeyse bir düzine dilde milyonlarca kitap sattı. Kalbi göçebe olan yazar, şu anda Kuzeybatı Pasifik ormanlarında gerçek hayattaki alfa kahramanıyla sonsuza dek mutlu bir hayat sürmektedir.

Sizden haber almayı çok ister. Onunla şu adresten iletişime geçin:

Web sitesi: www.meghanmarch.com

Facebook: www.facebook.com/MeghanMarchAuthor

Twitter: www.twitter.com/meghan_march Instagram:

www.instagram.com/meghanmarch

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

